Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

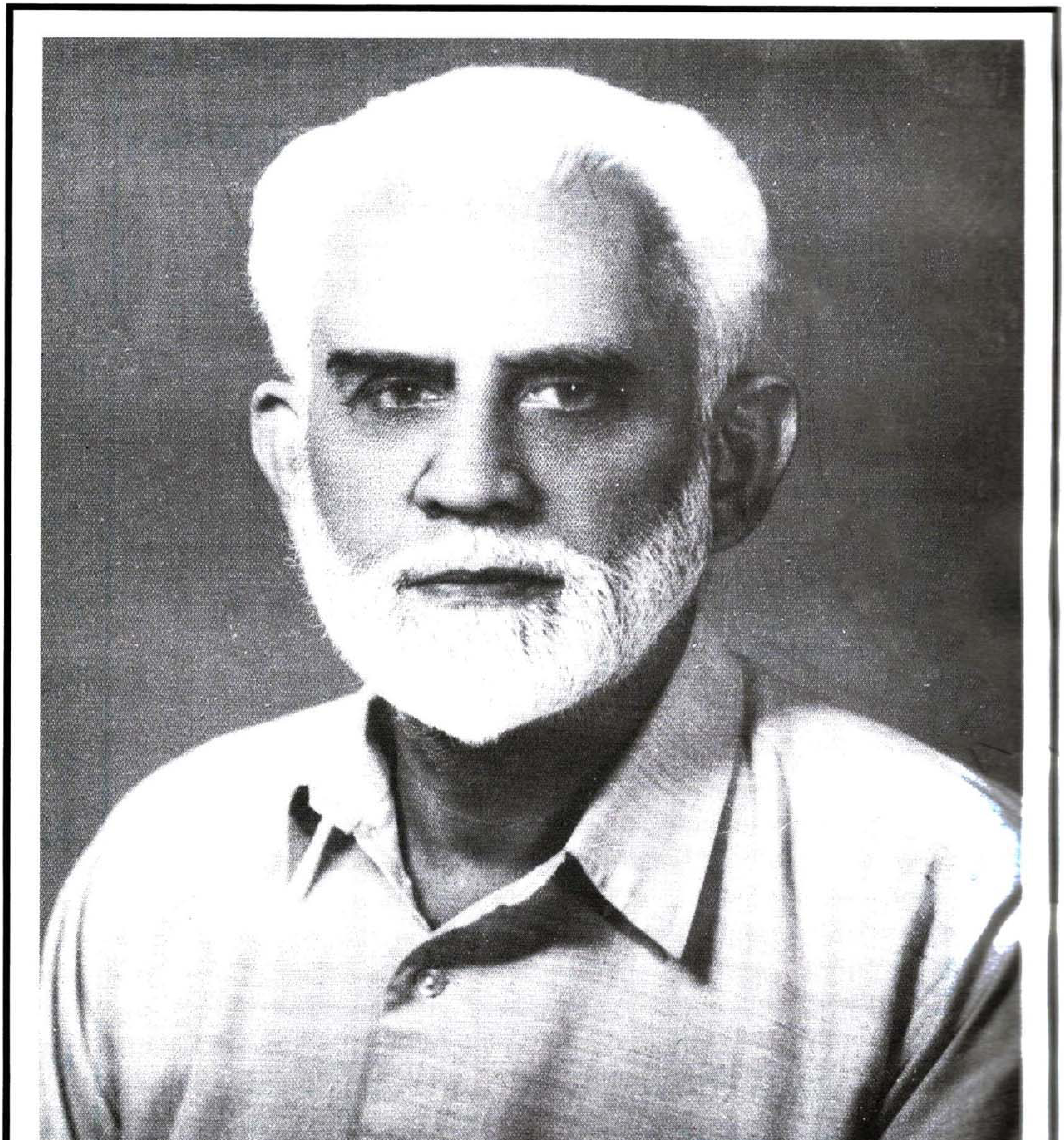

عبدالله جان مغموم

ترون

دَ هغو رڼو رڼو او پاکو او ښکلو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې
بې واره بې اختیاره را څڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق دَ ليکونکي کښې محفوظ دي

دکتاب نوم ـــــــــ "ارمانونه حسرتونه"

دچاپ کال ـــــــــ فروري ۲۰۰۱ء

شمېر ـــــــــ ۵۰۰

قيمت غير مجلد ـــــــــ ۷۵/ روپۍ

قيمت مجلد ـــــــــ ۱۰۰/ روپۍ

پريس ـــــــــ

کاتب محمد رسول پښتو اکيډيمي

دَ موندلو درک :

۱- يونيورسټي بک ايجنسي- خيبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهين ټاؤن

يونيورسټي پښاور

دکور فون نمبر ۹۵۵۵۵ ۴

فهرست

شمېره	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم ښه شاعر، ښه ادیب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبینه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشیر کاکا	۴۶
۷	دوه مېنان	۵۸
۸	مقدّسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښېماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	اوښکې	۹۵
۱۳	چپې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	ویده بابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله جان مغموم

"بنهٔ شاعر ـ بنهٔ ادیب او ښکلے انسان"

(جان محمد زلمے)

عبدالله جان مغموم زهٔ پېژنم ـ دَ وړوکوالي نه ئې پېژنم زما خپل دے ـ زما زړهٔ ته ډېر نزدې دے ـ ځکه چې ښهٔ انسان دے څو په دې موقعه به زهٔ دَ هغهٔ دَ ښهٔ سړیتوب خبرې نهٔ کوم ـ دَ هغهٔ دَ شرافت ـ دَ پښتنتو او دَ غیرت خبرې به نهٔ کوم ـ ځکه چې دغه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډ تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي ـ څو دومره قدر له به اووایم چې دَ غه ښکلے شاعر ـ ادیب او ښکلے انسان په ډېرو ورځو کښې ماله راغلو او راته ئې اووے لاله (زهٔ ترې نه په عمر کښې مشر یم نو ځکه ماته لاله وائي) دا فائل واخله دې کښې ما مختلف مضمونونه لیکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره ئې اوګوره څو ورځې پس به زهٔ راشم نو په دې حقله به مې دَ خپلې رائې ځنې بیا خبر کړې دې مضمونونو له ما نوم ایښے دے ـ "ارمانونه حسرتونه" فائل ئې ماله راکړو او په خپله لاړو ـ خدائے شته چې فائل ته مې اوکتل نو وارمې ورته خطا شو چې دا به څنګه کوم ـ څو دَ مغموم غوندې ځوان نبي آدم ته مې انکار نهٔ شو کولے ـ فائل مې ترې نه واخستو او دَ ټیپې مې ډېر

په ناڅوالۍ زړا وا خستو ما وے چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به
غواړې - دَ فائيل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دريمه پاڼه دَ اولنۍ
مضمون نوم وُه " خلورمه لوُر " په لوستو يې شروع اوکړه،
اولنۍ پاڼه ورپسې دويمه پاڼه او بيا دريمه پاڼه - تلم ورپسې دَ
هرې پاڼې په لوستو به مې دَ زړهٔ درزارے سپوا کيدو - دَ هرې کرښې
په لوستو به مې خوله نوره زياته اوچه اوچه کيده - غوږے به مې
زيگ زيگ کيدو او تاسو يقين اوکړئ چې دَ قصې آخرنۍ پاڼه سرته
اورسيده نو په ځان هڅوپوے نهٔ وم څو رنړې ترمې ترمې
او نښکې مې دَ سترګو نه راروانې وې په مخ مې څورې ورې بهيدې
او په ګريوان کښې مې څڅيدې - دَ دې نه پس په قصې پسې قصه - په
واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوسته - په
يو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - د ټول فائل نه بوُټ
اووتم او هغه درونه فائيل چې زما ورته وارخطا وُه چې دا به
څنګه کوم هغه مې په ډزا او په سلګو کښې تکے په تکے اولوستو -
دَ هرې قصې په لوستو مې غوږے زيگ زيگ شو - هره يوه قصه يو
غم لړلے غم زپلے او غم سيزلے داستان وُه - يو دَ بل نه زياته
دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره يوه قصه مې اولوسته
او دَ لوستو نه پس به مې دَ غم يوه سريکه په ټول بدن کښې خوره شوه -
او سوچ به وا خستم چې دا ډونډ دَ څښتي خالقو د پاره څومره غمناک
دے څومره دردېدلے او تسږنېدلے دے -

مغموم ډېره موده ما په رپېدو اوړېدلے وُه - "دَ هدايت خان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکي" په کردار کښې او د پښتو ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحیتونو نه اندازه کړې وه - خو ماته دا نه وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کښې په زړه کښې دومره غم هم لري چې قلم ئې د اور بڅرې هم شيندلې شي - زړه نه وم خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولې شي - ماته دا نه وه معلومه چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهير کښې بهولې شي - زما په ذهن کښې مغموم يو هر وختې خوشحاله او په خندا انسان وه يو داسې انسان چې نه د غمونو نه خبر وه او نه ئې د چا په غمونو دومره څه پروا وه - زما په ذهن کښې مغموم يو ښکلې رنګين شاعر او د پښتو ژبې يو منفرد طنز نګار او مزاح نګار خو وه، خو دې نه خدائے شته چې نه وم خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړه او سينه کښې د دردونو او غمونو دومره لوئے لوئے طوفانونه هم ګرځوي - د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې ټولې ليکلې شوې قصې او واقعې چې په دې يقين سره ښه په غور سره اولوستې چې دا هر څه حقيقت دے - د "وائي" قصې نه دي - دا ځکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نه دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" فوټو کاپي راکولو نو ورسره ئې راته دا و ويئيل وو چې دا هر څه چې ما ليکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنياد په حقيقت باندې اېښودے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې دي - البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې سرخته کړې دي او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دي -

څو ورځې پس مغموم را غلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې اولوستې - ما ورته ووې او یار او مې لوستې خو زه درنه یو تپوس کوم چې دې لوستونکو تاسره څه بد کړي دي چې تا ئې داسې په خفه کولو او زهیرولو پسې قلم راخستې دې - تاسره خو د خندا خبرې هم شته - د توقو وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ډکې ماحول کښې خوشحاله یکار وو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړې وې - او څه داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړې وې چې د لوستونکو ته د څه ساعت دپاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوې وې - ما خو ټولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سیوا او زړه دنګیره شو - هرې واقعې په سرو سترګو او ژړولم - او دا مې یقین دې چې هر لوستونکې به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس د خپلو اوښکو د اوچولو دپاره یا د رومال او یا د څادر د پسکې نه کار اخلې نو دا کښې د لوستونکو سره زیاتې نه دې -؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مسکې غوندې شو او راته ئې اووې چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو ورور او خور تر منځه برناحقې جدائي ولې راولئ - د خوشحالئ په خوند هغه خلق پوهېدې شي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

د مغموم په دې دلیل باندې زه غلې شوم - د هر شاعر او هر ادیب خپل خپل اصول دي - په تېرو ورځو کښې ما د مغموم صیب د شاعرۍ

کتاب "د تور او ربل تر دوو کمڅو خېرې" لوستلې وه. د هغې په حقله مې څو تپوسونه په زړه کښې وو نو دا موقعه راته موزونه ښکاره شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صیب دا دومره موده خبر څو وه چې خپله د ځوانۍ شاعرۍ دې داسې پټه ساتلې وه او په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او تنګولو ټکار څو دا وه چې دا د ځوانۍ شاعرۍ دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وې او په دې عمر کښې دې د دې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړے وے - زما د دې خبرې په جواب کښې مغموم مسکې غونډې شو او راته ئې اووے چې لاله ستا خبره په سر سترګو منم خو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو د لاسه یو کار هم په وخت نۀ شو کولے - مونږ غونډې خلقو خپل ژوند د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نۀ چرې تېر کړے دے او نۀ ئې تېرولے شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او ورځې په شپو بدلوو - نو زما د ځوانۍ شاعري خو به ما هله په وخت چاپ کړې وې چې زۀ د رېړیو د دنیا په دل دل کښې ورېوتلے شوے نۀ وے - ځکه چې په رېړیو کښې زما ژوند څور وور او دا نه وانه شو زۀ یواځې د ستهو د نتمانو او زلمو رنګین شاعر پاتې نۀ شوم بلکې زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې زمانه ئې شاعري ډېره کړه - هغه شاعري چې د طالب العلمانو او زلمو به نو ښه وه هغه شاعري چې زما په هر هر نسخ به زلمو او ځوانانو ماله دومره شابیسې راکولې چې شاید اندازه ئې نه وه - زما د پاره شاعري ډېره ل نا ممکنه خبره وه خو لاله ! دا خلق هم عجیبه دي - یا خو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ زمانه شاعري دومره مست و وچې په واه واه بيا اووايه په
چغو سورو به ئې اسمان په سر راخستے وهٔ - او بيا چې زهٔ د ريډيو د
يو اهم پروګرام "ججرې" ديو اهم کردار "پائنده خان" په نامه يوه
ورځ په سنډا سور ججرې ته راغلم نو ځوانان او زلمي خو پريږده
چې بوډاګانو مې هم داسې هر کلے اوکړو چې راشه کهٔ ئې ګورې -
هغه چا به چې زما په مستو مستو شعرونو لاسونه پړقول اوس
زهٔ د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئې آئيډيل شوم - د
انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زيات شاباسے ملاوېږي
هغه کار په زيات شوق او مينې سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه
او د ريډيو پروګرامونو ته آړم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع
کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې ليکل - نوې نوې ډرامې او فيچرونه
به مې ليکل او پيش کول -

ريډيو ته د تلو په وخت زهٔ صرف يو شاعر وم - او چې
ريډيو ته ورننوتم نو زهٔ اناؤنسر هم شوم - کومينټيټر هم
شوم - پروډيوسر او رائيټر هم شوم د ډرامو هيرو هم شوم -
د هرې ډرامې د سر کردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هر چا نه ښهٔ
اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وهٔ
چې زما په ليکلې ډرامه کښې دې د سر کردار (د هيرو پارټ)
عبدالله جان مغموم اداکړي - او د هرې ډرامې پروډيوسر به
دا کوشش وهٔ چې زهٔ دې د هغه په پيش کونکې ډرامه کښې حصّه
واخلم - په ډرامه کښې زما شموليت به د ډرامې د کاميابۍ سند

کټلے شو ۔

لالا ! ته خو په رېډيو کښې پاتې شوے يې ۔ تا ته د ځوانانو خلقو محنت او خوارۍ معلومه ده ۔ په دغه خوارۍ کښې افسرانو کښې يو مشهور نوم د قاضي احمد سعيد صاحب هم دے تا ته پته ده چې هغه په د ځېل پروګرام سره څومره محنت کولو ۔ نو دا د کال ۱۹۷۲ء خبره ده په ۲۷ د سمبر زما واده وه (د دولې ورځ وه) او په دغه ورځ دغه قاضي احمد سعيد چې هغه وخت د پښتو دراموانچارج وه په سائيکل سور زمونږ کلي ته راغلو ۔ چې ما اوليدو نو تپوس مې ترې اوکړو چې قاضي صيب وليمه خو صباله ده او تاسو نن .... نو مسکے غونډې شو او راته يې اووے چې او وليمه صباله ده خو نن ما ځيګر له "محمد بن قاسم" دراما نشرکېږي او ما سره ټانه بغير بل څوک داسې نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي ۔ نو ته به مهرباني اوکړې او ما سره به لاړ شې چې دراما اوشي بيا به راځې ۔ نو ما قاضي صيب ته خپلې مجبورۍ په مخکښې کېښودې او معذرت مې ورته ښکاره کړو ۔ نو دا دومره اوږد بيان مې په دې پوره اوکړو چې په رېډيو کښې زما ډونډ برخې برخې شوے وو ۔ په مختلفو حصو کښې تقسيم شوے وو او زما وړو وړو ټکو د رېډيو د پروګرامونو په هره برخه کښې زما آواز اورېدل غوښتل ۔ زما کردار ادا کول يې پکښې خوښول ۔ د خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او بل تورو کمتي خبرې" هېرې شوې وې او زمانه هغه مسته شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو کښې به يې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هډو بيا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راياده نهٔ شوه -

اوٚ لاله! داځې لاڅخهٔ کوې، د رېډيو د عروج په زمانه کښې چې د هوا په چپو صرف د رېډيو بادشاهي وه - چې لاټيليوژن د پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ايښودے - په دغه وخت کښې زهٔ د هدايت خان او پاسنده خان د کردارونو نه علاوه د رېډيايي ژوند يو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم د رېډيو په نشريا تو کښې يو نوے مثال قائم کړو د يو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ او رېډيو ونکو ته د يو نوي پروګرام "څوانډهٔ تراخهٔ" او د يو نوي توم "سرچکي" سره مخامخ شوم - اوٚ لاله زما په رېډيايي ژوند کښې زما د پاره دا يو "ځلنده" دور وهٔ، يو داسې دور چې ما پکښې د پښتون قام او پښتني معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما د شعرونو په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه څو چې زهٔ خپل د رېډيو په ۳۳ کاله ژوند يو سرسري نظر واچوم نو "د څوبډ و ترخو" د پروګرام په تخليق او د "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "څوانډهٔ تراخهٔ" يو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" د دغه اصلاحي پروګرام يو داسې کردار وهٔ چې کهٔ يو څو اته به ئې خلق تهول عمر ياد ساتي نو بل څو اته به د ادب او د نشرياتو په دنيا کښې زما نوم هم تهول عمر ژوندے وي -

تو لالا د رېډيو په دې دومره ناوزګاره او ګنجي لکه ژوند کښې کتې ما د اولني دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

ماسره کښې وخت وه؟ زه کښې په بې شمېره ځایه تقسیم شوے نه ووم.؟
نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دویم دور د شاعرۍ طمعه زمانه
ولې کوئ؟

ما چې د مغموم بیان واورېدو نو دا خبره مې او منله چې واقعي
چې د رېډیو په دومره تاوزکاره ژوند کښې د مغموم نه د دویم دور
او دریم دور د شاعرۍ طمعه کول زیاتے دے. زه دا منم چې مغموم د
رېډیو په ژوند کښې ډېر نه هېرېدونکي کارونه او کردارونه اداکړي
دي لکه "خواږه تراخه" او "سرچکے" به تر ټول عمر د خلقو یاد وي.
او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي.

(زلمے)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما د هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما د ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم ایښودلے وُ، خو دیو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او نن صبا د طباعت د مختلفو مرحلو نه تګیادے تېرېږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له د "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو۔ "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونونو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خواږهٔ تراخهٔ" د پاره وخت په وخت لیکلي وو۔ او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز اورېدونکو ته پېش کوم او هغه درد او تحریکې کومې چې د دې قصو۔ واقعو او حادثو د اورېدو یا د لیکلو په وخت زما زړهٔ ته رسېدلي وې هغه به د خپل درد بېدلي آواز په ذریعه د خپلو اورېدونکو زړونو ته ورښکته کوم او ښکې چې د دې واقعو د لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه سېلاب بهېدلي وې هم هغه رنګ د رنځ او ترخو ترخو اوښکو یو سېلاب به د خپلو اورېدونکو د سترګو نه دارووانوُم۔ خو زما دا ارمان پوره نهٔ

شو نۀ مې د خپل زخمي زړۀ حال اورېدونکو ته او وېلے شو
او نۀ مې په دې غم کښې هغوئې د ځان سره شریک کړے شول -
خو زۀ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې کۀ لوستونکي د دې کتاب
هره واقعه په غور او سړه سینه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس
کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - د هرې واقعې په لوستو کۀ دَ
اوښکو لړیه دَ سترګو نه راروانه نۀ شوه نو بیا زۀ ملامته - زما
د مضمونونو - واقعو او حادثو د دې مجموعې له زۀ د افسانو نوم
نۀ ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په
تله پوره او نۀ خېژي دا مضمونونه ما دَ ریډیو د اورېدونکو
د پاره خاص دَ ریډیو په ټیکنیک لیکلي دي - نو ځکه زۀ دا نۀ شم
وېلے چې " ارمانونه حسرتونه " کتي دَ افسانو مجموعه ده - په
دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قصې - حادثې او
واقعې هم وي - خو یوه خبره زۀ تاسو ته په دې یقین سره
کوم چې دا هرڅۀ لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نۀ دي
بلکه دا هرڅۀ چې ما لیکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنیادئې
په حقیقت باندې اېښودے شوے دے - دا دښتیا قِصې مې
راجمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله
"ارمانونه حسرتونه" اېښودلے دے او اوس ئې په دې دعا
تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ
زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زۀ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم
چې هر لوستونکے به ترې نه د خیر ځولۍ ډکه کړي - انشاء الله -

عبدالله جان مغموم

څلورمه لور

بېګاه د زرغون د دوو مياشتو ماشومه لور آخر مړه شوه خدای دې او بخښي .... خو يقيناً چې خدای به بخښلې وي ځکه چې د دوو مياشتو د ماشوم د نه بخښلو هېڅ سوال نه پېدا کېږي .... او دا سې ماشومه - دا سې تنکۍ کلۍ چې چا ته په دنيا کښې د سترګو د غړولو سره سمدستي د نفرت په نظر او کتې شول .... د چا په پېدا ګښت چې د زرغون مور خپلې اېږ ور له په خوله کښې د پېغور سپقونه ور او مندل او د چا په پېدا ګښت چې د زرغون تبر په سرو سترګو اوړېده - ولې ....؟ ځکه چې دا د زرغون څلورمه لور وه ... او د زرغون لور نه زوی پکار وُ - د زرغون د مور نمسی نه نمسۍ پکار وُ - خو د زرغون په قسمت کښې زوی او د زرغون د مور په قسمت کښې نمسی نه وُ .... قدرت ته به دا نه وه منظوره چې د مور او د زوی دا ارمان دې پوره شي .... خو د زرغون مور د قدرت فېصلې ته سر ښکته کولو ته تياره نه وه .... هغې د الله پاک فېصلې ته غاړه نه اېښوده ... نو ځکه خو دا سې لېونۍ سېلنۍ شوه .... ځکه خو دا سې په کندو کپرو سر شوه .... د مالت د بودۍ کانو ښځو سره صلاح کانې او شوې د دايانو سره مشورې او شوې - چا ورته وې چې زرغون له بل واده اوکړه - او چا ورته اووې چې

ماشومې له دخلوېښتې نه اګاهو اګاهو په سودکړې انکارکښې په
سروکړو سیخونو دواړه پوندې اودا غه - که غواړې چې دزرغن زوئے
دې اوشي نو راپاسه او دماشومې دواړه پوندې په سُورکړې سیخ
اودا غه چې خدائے پاک درله نسمے درکړې - چې دَ جینکو پاتلی
به له شي - دَ زرغن دسور زړهٔ ته دا صلاح پرېوته ..... اوآخر
یوه ورځ سحروختي دوه سیخونه دَ نغرې په سُور انکارکښې ښخ
کړے شو .... اوربلېدو - سیخونه سره کېدهٔ - ماشوم دَ چېلي نیا
د ارادو نه ناخبره - په اورنړې کښې ترلي په خوابهٔ خوب اوده وه..
.... ماشوم کلی نهٔ وه خبرچې په څهٔ ساعت پس څهٔ قیامت
راتلونکے دے - تنکی کلی نهٔ وه خبرچې دا او سنے خوب دَ دې دَ ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چې بیا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب اونهٔ
کړے شي ..... اوچې څهٔ ساعت پس په و نو .... دواړو سیخونو یو
چیخ نارې کړل - دَ ماشومې دخولې نه راوتلې دردېدلې سوزېدلې کوکیکه
د سحر په خاموشۍ کښې خوره شوه - په ټول کور کښې د سوزېدلې غوښې
بوې شو.... دماشومې مورد غوجل نه په هیبت رامنډې کړې اوچې
اوچې ته را ننوته نو دَ زرغن سور لکه خونړی سره کړې سیخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په لُور ورپرېوته ... لُور ئې راپورته کړه -
په سینې پورې ئې اونیوله - او ..... (په ژړا) دا ولې بچې - دا دې
څهٔ اوکړل - زما په لُور دې څهٔ اوکړل هم ..... چپ شه سر دې اوخوړے
شه لهٔ غېر دې اوکړو نو دا سیخونه درته په سترګو کښې منډم - ته
نور دې شي تاخو زما دَ زوے ژوند په عذاب کړو - د لونو قطار دې جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې دے - بل څۀ علاج يې نۀ ؤ - جينۍ له مې پوهېدې اوداغې چې زما زوے له خدائے پاک زوے وکړي - (په ژړا) بي بي دا دې څۀ اوکړل - دومره ظلم .... زۀ به دې مړه کړې وم - ماله به دې ستړې رنډې کړې وې، خو دې ماشومې له به دې دومره درنه سزا نۀ ورکوله .... بي بي دَدې څۀ قصور دے - دې کوم ګناه کړې ده - ګناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوے نۀ راکوي .... ډېر ظلم دې اوکړو بي بي -

مور لور په سينې پورې نيولې پاس په کوټه روخته - دَ ښو په سر کښيناسته - ماشومه يې په غېږ کښې واچوله - هغې ورېتې ورېتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ ماشومې نرۍ نرۍ او سپينې پاڼې په خپلو سترګو پورې مښلې - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې ژړا نه وه - دَ ماشومې ژړا دهغې په زړۀ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ زړۀ نه وينې څڅېدې - خو په خوله يې هيڅ نۀ شو ويلے - دَ ماشومې لور سره يې لکه دَ ليونو خبرې کولې .... " لورې ستا دَدې ماشومې څټې نه زار شم تۀ ولې دې ظالمې دنيا ته راتلې - تا ته دَ دې دنيا شرمخانو نۀ وُو معلوم - تا ته نۀ وه معلومه چې دلته دَانسانانو زړونه دَ کاڼي شوي دي - تۀ نۀ وې خبره چې دلته دَ نيا کانو په جامه کښې قصابانې هم شته ..... تۀ ولې راتلې هڅ؟ ستا په مايانې هم زړۀ نۀ زيږېدو - لونه خو تل دَ ميانو و له زارېږي قربانيږي، نو... تۀ خو هم زما لور يې کنه تۀ به نۀ راتلې - تۀ به دې ظالمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا ته نهٔ راتلې چې دومره نهٔ په عذابېږې او زما ژوند درسره هم داسې نهٔ په سروتېکو کېږي .... ته مړه شه لوري - دې دُنیا ته ستا ضرورت نشته - ددې خلقو زا من پکار دي زامن -

یو لُور ته چې د پېدا کېدو حق نشته بو اے لویه خدایه ته بیا دا لونه ولې پېدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې .... ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې د مور په زړهٔ تیاره راغله بې هوشه شوه - او نحوره وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور د دنیا د حالاتو نه بې خبره - د لُور د ژړا انګولا نه بې پرواه په زمکې بوړې بوړې پرته وه - خدائے خبر چې څهٔ وختې ئې څواښې پاس اوخته - ماشومې ئې د مور د غېږې نه را ؤشوکوله په زنګو کښې ئې ورلړه کړه او په انګور ئې د نحرخوړې کمبل وا چوله.....

د ژوند شپې ورځې تېرېدې د ماشومې دواړه پونډې سخا شوې - دوه میاشتې مور او لُور د ژوند شپې ورځې لکه په سور زنګار او سرو سروتېکو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لُور نهٔ د ورځې ستړکه پټه کړه او نهٔ ئې د شپې آرام اوکړو .... او آخر بیګاه د زړغن د لُور سختې معاف شوه .... (غریو) ماشومه کلې د کمل کېدو نه مخکښې اوژړېده - د مسېدو نه آګاهو او ژړېده - د غوړېدو نه آګاهو اودوړېده .... نهٔ ئې سپرلے اولید او اونهٔ د سپرلي نه خبر شوه د ماځیګر نس چې زېږېدو نو ماشومه تورو خاؤرو ته اوسپارلے شوه .... مور ئې ژړل دوړ ئې ژړل - په ژړا ژړا ئې ستړغلي پرسېدلي وُو - د مور د سینې پسې داوېخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وه۔ څو د پښتو څکو نکي د تورو خاورو د لاندې په ځواڼه
خوب اوده وه .... مور شپه په اُلون بلون تېره کړه - او سحر
وختي چې مُلا بانګ وېلو مور برقعه په سر اديرې ته لاړه ...
لویه اديره .... کنډر کنډر، هيبت هيبت اديره خاموشه
خاموشي - ذره ذره لړزوونکي او بوګنوونکي خاموشي ..... چېرچاپېر
قبرونه - ډېر قبرونه - بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاريه کښي د دې د ماشومې لور قبر دے ته لکه د يو وړکوټي
تاج محل په رنګي ښائسته ښکاره شو - او ښائسته به ولې نه
ښکارېږو - د يوې مظلومې تېزنيد لې ماشومې قبر څو د تاج محل نه
زيات ښائسته وي .... مور د خپلې لور په قبر ورپرېوته - قبر
له يې غاړه ورکړه - لکه چې خپله ماشومه لور يې سينې ته رانژدې
کړه - يو ځو بې واره چغې يې اووهلې - او بيا.... ؟ ....
ور لورې تابېګاه شپه په دې خوشې بيابان کښي يواځې تېره کړه -
وېرېدلې خو نه وې ... ته خو به اوږې شوې وې کنه ... لېونۍ
زما سينه خو هم هغسې ډکه ده - راپاسه راپاسه چې په خپلو
پښو دې سره کړم لورې پښتې خو دې بېګاه نه خوږېدې کنه ....
بېګاه خو به دې ډېوه و دلاسه تر تقې نه وې وهلې کنه .... ؟
او ته به بېګاه په ارام وې. بېګاه به دې ايله په آرام خوب کړے
وي .... لورې ما خو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو سترګو کښي
تېره کړه - زه خو بېګاه هم ناقلاره وم - ډېره ناقلاره -
دومره ناقلاره چې ذره ذره مې بس ټق چاودو - اوس مې هم ذره ذره

څرېکې وهلې - د راتلونکوان مې ته ځو تاله راغلم - ما وې چې شا
دا نوې کور اوګورم .... ډېر ښائسته دې - لورې ډېر ښائسته کوړ
دې دې دا نوې کور دې مبارک شه -

دَ مور په مرۍ کښې اواز اونښتو - دَ اوښکو سېلاب د سترګو
نه راروان شو .... دغه سېلاب رو رو کمېد و کمېد وچې دوه اوښکې
ترې نه جوړې شوې - دوه ړنړې اوښکې دَ ګونه دا یسهر
شوې او د دوو سترګو په ښو کښې لکه پېښې مرغلرې راحصارې
شوې - او څه ساعت پس چې دغه د اوښکو مرغلرې د ښونه
د قبر په ګلونو راتوې شوې نو .... د لور مور یوه آخرنۍ سلګۍ
اووهله ..... لکه چې دَ مور زړه اوچودو .... اوو! د بد نصیبې مور
زړه په رشتیا اوچاودو - دَ مور زړه چې دَ اولاد د پاره اونه چوي
نو نور به دَ چا دَ پاره چوي .... ؟

دَ مور د پاره په زوې او لور کښې فرق نشته - دا فرق دَ جاهلانو
د پاره شته - د ظالمانو د پاره شته - ګني د خدائے په نزد زوې او لور
یو برابر دي - نو اے د جهالت په تورو تیرو کښې پرتو رونو - اے دَ کږې
او نفرت په ناولو جذبو ککړو رونو او خوېندو د قدرت په قانون
کښې ګوتې مه وهئ - الله پاک چې څه کوي ښه ئې کوي - لور دَ زوې
نه په هېڅ لحاظ سره ښه ده - لور خو د زوې نه زیاته مینه ناکه ده - دَ
مور پلار د پاره په زړه کښې دَ مینې او محبت بې شانه ډېر جذبات
لري - لور خو رحمت دے - هم دغه لور صباله د چا خورشي د چا دَ
[illegible] د چا مورشي - نو اے د خدائے د قانون خلاف بغاوت

کوښکو خوا بنیانو دا ظلم مه کوئ ـ دا ناروا مه کوئ ـ د خدای د قهر نه ووېرېږئ ـ ګوره چې د الله تعالیٰ انتقام ډېر سخت دی ـ د ظلم انجام ګوره چې ډېر بوګنوونکی دی ـ او اې د زړغون ښځې ـ اې د یوې بد نصیبې لور بد نصیبې سورې ـ ستاسو د دواړو جنت نه نصیب شه ـ په دې دنیا خو د دنیا اوسېدونکو ډېر اوژړولئ ډېرې اوکړولئ ـ اوس مو د هغه جهان خوشحالي نصیب شه ـ آمین ـ

چينه

په مرګ به دوا په سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې به ځکښې روستو شو نه

د مرګ هېڅ پته نهٔ لګي هيڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله کوم ځائے او څهٔ رنګي مرم - مرګ ډېر چې اتياره څيز دے د مرګ د پاره د څهٔ نېټې د وخت او د عمر قيد نشته - او کهٔ شته نو هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ يوه ناګهانې حادثه ده -

مرګ يو ناګهانې شړک دے چې
په چا راپرېوځي او خپلې ځونړې پنجې ورته په مړي نخښې کړي -
څومره ماشومان په ماشوم څته
مرګ د لحد تورو خاورو ته اورسول
څومره ښکلي ځوانان چې
د پلارانو د ملا تير او د ميندو د سترګو تور وُ
د مرګ ناترسه څپېړې
د دنيا نه پورته کړل
څومره پلاران اوژړېدل ؟
څومره ميندې بورې شوې ؟
او څومره تورسرې کونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې!

او هغه تورې سرې

چې څوک د پلار د کوره

د بې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېنې

په سره ډولۍ کېنې

د خاوند انو کورونو ته راغلې وي، خو د خپل تقدير نه خبر نه وي

د خپل قسمت نه خبر نه وي

چې دا سره ډولۍ د دوئ

د غمونو په لور.... مصيبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخرنے

سفر دے او هر کله چې دا سفر پوره شي نو د بد بختۍ او

بد نصيبۍ يو نوے دور په شروع شي.

جبينه!.... هغه ښکلې او ښائسته جبينه.

هغه د ګلاب ګل په ئې چې د مخ نه شرمېد و، هغه چې شفق به

ورته پسخېدو.

هغه جبينه! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه. دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بيانولے.

جبينه ښکلې وه،

خو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نه و.

که د جبينې د ښائست ذکر به جينکو په کوډرونو کولو

نو د اکبرخان ښکلې ځوانې به په حجرو کښې ستائيلے شوه.

جبينه که د ګلو غنچه وه نو اکبرخان د ګلاب ګل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبینه کهٔ دَ جونو درنځو وه، نو اکبرخان دَ ژلمو آدم خان وُ.

دوه ښکلي، یوه پښغله او یو زلمے

دَ ترهٔ لُور او دَ ترهٔ زوے.

دواړه دَ یو نیکهٔ اولاد

ښکلي رشته وه - ښکلي جوړه وه - ښکلي سیالان وُو.

اوُځکه خوښې دَ اکبرخان مور د جبینې دَ غوښتو دَ پاره ځغوي

کوه لاړه نو.... خدائے خبر چې څهٔ چل وُ.

خو نن جبینې ته د نچېلي چاچي راتګ څهٔ بل رنګ ښکاره شو نن

به چې ځغه نچېلي چاچي ته مخامخ کېده نو شرمېده به ترې او دغه

وجه وه چې څنګه ئې چاچي په کوټه رابشکاره شوه جبینه لاړه

په کوټه کښې پټه شوه.

دَ اکبرخان مور دراتلو سره دَ جبینې دَ مور سره خبره او پېښ له-

جبینې دَ مور او چاچي خبرې اورېدې درهٔ ئې چې وارو درزېدو-

تهٔ پوهېده چې دا ولې دَ ځان نه ئې تپوس اوکړو جبینې دا ولې؟

دا ولې نن ستا دا زړهٔ دا سې بې قابو درزېږي اے زړهٔ دا سې

بې قابو کېږه مه- کهٔ نن تهٔ بې قابو شوې کهٔ نن تهٔ دَ قابو

ته اووتې نوزما دَ ژوند ټول ارمانونه به کوډے چوُره چوُره

شي -

جبینه ! دَ ځان سره ګیا وه، او چې دَ خیالاتو دَ سمندر ته را بهر شوه

نو دَ مور غږ ئې ترغوږو شو-

دا جبینه خو ستا سو امانت دے خو دې چې کله ستاسو خوښه

وي ،، نڅېل کور ته به بوتلے شي -

لاړه د جيينې او اکبرخان دنيا بدله شوه - دواړه به هر وخت
ديوبل په خيالاتو کښې چپه چپه وو - د يو بل په تصوّر کښې
به ئې د ژوند شپې ورځې تېرېدې - د خيالونو او تمنّو دنيا
يوه رنګينه دنيا - د ارمانونو او خوشحالو دنيا - يوه داسې دنيا چې
د دوؤ مئينو زړونو دردا پکښې په يوتوله وه - حرکت ئې په
يو رفتار ؤ -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو
پړقانو هم سپوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د مخو اپه نسبت زياته ښکلې او
ښائسته ښکارېده - ټوله فضا او ټول ماحول -
د ځوانۍ په رنګينو کښې راو نغښتے شو -

اؤ! دوه مئين زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتيا تابيا
اوکړې نو ماحول ورته هم دغه رنګې رنګين ښکارې - لنډا دا
چې د ژوند شپې ورځې د رنګينې دنيا په تصور کښې په تېزۍ
تېرېدې - اوچې اکبرخان د انجينرۍ ډګرې وا خسته نو مور
پلار ئې د واده بندبنا اوکړه - د واده نېټه کېښودے شوه
جيينه په ګنج کښې کښيناسته -

ګنج ..... چې د مور پلار په کور کښې د جيينې د ناستې ځاے
وي چې جيينې پکښې مېلمنه وي -

خداے خبر چې څه چل ؤ - د جيينې په زړهٔ کښې ويره غوندې

وه - خدای خبرچي څه چل وُ چې نن د جبيني د زړه په دروازې
کښې هغه تلوسه نه وه - هغه خوشحالي نه وه - هغه د خيالونو
او تصورونو رنګينه دنيا جبيني ته څه سپيره سپيره او ورانه
ويجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو نکريزې لګيدلي وو نکه چې چېچل کول د هغې زړه
غوښتل چې دا نکريزې د لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه
پښې په يخو يخو اوبو اووينځي - چې دا سوې ټپ لږ په قرار
شي - خو جبيني داسې نه شو کولی - ځکه چې هغه په کنج
کښې ناسته وه - شپه تېره شوه .... غرمه شوه - ماښګر
شو - مخکښې وَرا .... او ورپسې جنج راغلو د جبيني اوربل
خوړ شو .... ښائست يې په دوه شو هرچا د ناوې ښائست
او ستائيلو -

په خوشحالو او ننداړو ډولۍ پورته شوه -

د الا الا په چغو سورو او د ټوپکو نو په ټقار کښې ډولۍ د
اکبرخان په کوټه ورد ننه شوه -

او ددې ځائے نه د جبيني د ژوند دوېم دور شروع شو -

اکبرخان به د جبيني ستر کو ته کتل - ډېره ډېره پېرې کړانه وه -
په جبيني هم اکبرخان کم ګران نه وُ -

د مينې کور وُ - د خوشحالۍ او اطمينان ورځې شپې وې چې
تېرېدې - اکبرخان انجنئير وُ - او يوه ورځ داسې راغله
چې هغه د اعلیٰ تعليم د پاره لندن ته روان شو -

دَ رخصتېدو په وخت ئې جبينې ته اووې -

" جبينې خفه کېږه مه زهٔ به کهٔ خېر وي زر راشم "

" څومره زر به راشې اکبرخانه "

" بس که خېر وي دوه کاله دي د ستړګو په رپ کښې به تېر شي "

" دوه کاله په دَ ستړګو په رپ کښې تېر شي "

اکبرخانه تهٔ نهٔ ئې خبر چې دَ جدايئ يوه لمحه هم لکه دَ کالے هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ ستړګو په رپ کښې تېر شي"

" جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خوشحاله اوکړم " ؟

" اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړهٔ ولې دومره ناقلاره دے - ستالندن ته په تلو زما زړهٔ ولې دو بېږي - ستا په دې تلو کښې ما ته خپله تباهي ولې ښکاري ؟

" نادانې جبينې ستا څهٔ خيال دے چې ستا اکبر به کښې تا هېره کړي ؟ "

" تهٔ په ما دا سې بدګمانه ئې "

اُوهو ښځه په خپل خاوند باندې تر څهٔ حده پورې بدګمانه وي - زما ستا په مينه باندې باور دے - ولې بيا هم زما زړه ...."

" د زړهٔ نه وسوسې اوباسه - پښتون په ژوند کښې يو ځل مينه کوي . بيا بيا نهٔ کوي "

" اوخوره ددې ماشوم لونګينې په سر قسم -

اکبرخان دَ لونګينې په سر دواړه لاسونه کېښودل اوٌ دَ جبينې سره ئې لوظ اوکړو چې زهٔ به تا نهٔ هېروم " جبينې په

ژړیدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه یې ورته اووے

په مرګ به دواړه سره مړه شو !
ارمان مې دادے چې به مخکښې روستو شونه

اکبر لاړو په کوڅه اووتو - جبینه کوټې ته ننوته په کټ کښې پرمخې پرېوته او په چغو چغو یې اوژړل -

هم دغه رنګ ګړونه په ماښامونو او ماښامونه په تورو شپو بدلېدل - په هره دوېمه ورځ به د اکبر خط راتلو - د جبینې سره دَ مینې لوظونه به پکښې تازه کېدل - جبینې به دیو خط نه تربل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته ورسید و - او د هفتې نه خبره میاشتو ته ورسیده دَ اکبرخان په خطونو کښې د مینه ناکو الفاظو ځائے سپوړو ستغو او بې مطلبه خبرو اونیولو -

جبینې به دَ لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط لیکلو خپل لوظونه به یې ورته یادول - دَ لونګینې خبرې به یې ورته لیکلې - ورته به یې لیکل چې لونګینه زما ډېره خوښه ده ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لونګینه دې ډېر یاده وي - اوس یې بابا هم زده کړې دي - په توتلی ژبه خبرې هم کوي - خو ددې دومره اوږد د خط په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راغلو - زه ډېر نا اوزګاره یم دومره نا اوزګاره چې تاسو ته د خط لیکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راسره هم نشته -

لاړه جبینه دَ فکرونو او وسوسو په سیند لاهو شوه - دَ اکبرسره اوس دومره وخت نشته چې جبینې ته خط اولیکي؟ دَ جبینې زړهٔ تکه اوخوړه .... او چې څهٔ وخت دَ کلي یو بل زلمي دلندن نه راغلو او دا خبرې راوړو چې اکبرخان هلته بل وادهٔ کړے دے - نو جبینه لیونۍ شوه - بالکل لیونۍ - جامې ئې اوشلولې - دَ سرو ویښتهٔ ئې په موټو موټو راوشوکول او کهٔ لونګینه تر ې نه خوا بندې نه خوا کړے نهٔ وے نو شائد چې په سرې به ئې ورته زور کړے وُ - ډېره لویه صدمه وه - دَ جبینې نازک زړهٔ دومره لویه صدمه داسې په اسانه ته شوه زغملے - نو انسان له خدائے پاک ډېر صبر ورکړے دے - څو ورځې دَ لیونتوب دا چپه وه - رو رو دَ جبینې زړهٔ دَ حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو چېله لُور لونګینه ئې راتې غاړه ایسته په چغو چغو ئې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستا دا سترګې دَ بې وفا اکبر په شان نهٔ وے - زړهٔ مې غواړي چې دا دواړه سترګې در له ړندې کړم - چې ستا دا غټ غټ کاتي ویلي شي - چې ستا دا چېپې چېپې بانهٔ بوټلي سونلاي شي - وېم چې دا دَ بې وفا اکبر نخښه ستا دې سپین مخ نه راوشوکوم نو ..... څهٔ اوکړم هېڅ هم نشم کولے لُورې - تهٔ زما لُورې زما د بېلتون د تکو تورو شپو ملګرې زهٔ به

دا خپل پاتې ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... خو څنګه به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدایۍ لمحې ډېرې بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېرې شي په جدایۍ کښې خو د جدایۍ د ژوند شپې ورځې په غنو په اغزو تېرېږي - زهٔ به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے .... زهٔ هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې .... خلق وته په ژوند ښکارم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څهٔ زغملے شي خو په مینه کښې شریک نشي زغملے هغه چا ته په کړېده چې -

؎ هره ناپسنده به دې یوسم
یو دې په مینه کښې شریک نهٔ قبلوم

هر څهٔ ووُ - دولت وُ جایداد وُ خپل خپلوان ووُ، خو .... ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوندونې مړه شي .... غم د جبینې زړهٔ ته پرېوتو - هغه د چا خبره چې په زړهٔ ئې کوهے اوکېدو .... نوے رنځ ئې شو هر وخته تبه او ټوخے .... او یو ورځ زېړے ماځیګر چې په جبینې بېهوشي دا غله، نو په اشاره ئې لونګینه ځان له راوغوښته - لونګینه مور ته رانزدې شوه - د جبینې نظر د لونګینې په غټو غټو سترګو پرېوتو - زړې سترګې ښتې کړې - لونګینې د مور

په سینه سرکښودو په ژړا شوه - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو سیلاب داروان وُ - په تړ تړې ژبې دَ لور سره لګیا وه -

بې وفا اکبره دَ ژوند په آخرتو سلګو کښې هم راښکاره نشوې - لږ څو به را غلے وے - زما دَ زنګدن دا سلګۍ څو به دې لږ بې ین لې وې - زما څو دا خیال وُچې موږ دواړه به یو ځائے مرو - دَ مرګ په خوشې لاره به یو ځائے سره ځو ..... اکبره کهٔ ستا یاد شي نو ستا دَ رخصتې و په وخت درته ما دا ټپه کړې وه -

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو

ارمان مې دادے چې به ځمکښې روستو شونه

نو اے دیوړې په رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه رواته ده یوا ځې دوانه ده زړهٔ چاوُدې روانه ده تهٔ خوشحاله اوسې هر ځائے کښې چې یې - څو دَ قیامت په ورځ به ستا ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ....

او چې څوانې لونګینه دَ مورد سینې ته راپورته کړه نو جبینې یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله او ښکې داروانې وې او دَ جبینې په زیړ مخ په زیړو اننګو اول سپینې سپینې او بیا زیړې زیړې غونډې څوړې شوې او بیا او چې شوې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

حِرص

(اسویلے) او... دچاپه سترګو چې د حرص پړدې را واوړې هغه انسان بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حِرصي انسان بیا چیچل کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - تو به خدایه تو به انسان څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا د دې څو ورځې ژوندون دپاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښه مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - که اعتبار مو نهٔ کیږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه یادګارونه به درته اوس هم د سید خان د حرص داستان د حال په ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان په ناپاک کردار د غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان د مشر ورور امیر خان د مظلومیت قیصه په سلګو سلګو بیان وي - رونړو که تاسو ګل آباد ته نهٔ شئ تلے - که تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نهٔ شئ لیدے نو دا د غم داستان به درته زهٔ بیان کړم - راشئ چې د انسان په جامه کښې د شوخ قصه درته زهٔ اوکړم -

امیر خان د ګل آباد کلي خان وُ - ډیر درونډ - ډیر خوب او ډیر د عزت خاوند وُ - د دې امیر خان د کشر ورور نوم سید خان وُ - د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د امیرخان هومره جاېېداد وُ. نو په دغه جاېېداد د
سپين خان د حرص تنده سړه شوې نه وه. هغه په خپل جاېېداد
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل. او د دې دپاره د ډېرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه خو د حالاتو انتظار ئې کولو.
راځئ چې د څه ساعت دپاره سپين خان پرېږدو. او امیر خان
له به لاړ شو. امیرخان چې څنګه په ظاهره درون ځوږ دے، داسې
ورله خدائے ځوئې هم موړ او درون ورکړے دے. د امیرخان یو
زوے وُ "فرید" د لسو کالو ماشوم. دومره ښائسته وُ لکه د ګلاب
ګل. سور سپین. غټې غټې سترګې. پلن تندے. لوړه دسنګه
پوزه. فرید په پلار ډېر ګران وُ. ځکه چې هم دغه یو زوے ئې وُ.
نور اولاد ئې نه وُ. نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور وُ. امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپښين
موخ له ښارته تلو. هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هر اشکال سمه
ګرمي وه امیرخان سم د سحره پاکې جامې واغوستې څادر ئې په اوږه
کېښود او ښارته روان شو. او د تللو په وخت ئې فرید ته تاکید اوکړو
چې نهرته لامبو دپاره لاړ نه شې خو فرید چې د غرمې ډوډۍ
اوخوړه نو مورته ئې اووے چې زه په نهر کښې لامبم نو سمدستي
راځم. مور ډېر منع کړو خو فرید لاړو د کوڅې نه اووتو. په لاره
کښې ورسره خپل تره سپين خان ملګرے شو. سپين خان په خبرو
خبرو کښې فرید د کلي نه نهرته باغونو ته بوتلو. او څه وخت
چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته اورسېدل. نو سپين خان

ناساپه فرید د مړي نه اونیوه - په مزکه یې راسملولو او ورپسې
پنجې یې لګه د شروع د خپل وراره په مړي ښخیني کړې فرید د ړپې
لښتې اوټکولې - د ځان د خلاصولو د پاره یې وسې یې ډکړې خو د
سپید خان د ځوبړو پنجو نه یې ځان خلاص نهٔ کړے شو - لنډه دا
چې پلې سترګې یې راوُوتې - په خوله کښې یې زګونه راغلل او
آخر یخ شو .... فرید ساه ورکړه د خپلو ناولو ارادو د تکمیل د پارهٔ
یو حرصي انسان د خپل ځوب وراره په وینو خپل لاسونه سره کړهٔ
او بیا .... ؟ د تمکنه غرمې په خاموشۍ کښې سپید خان د مور
پلار د ارکي یو نیازبین زوئے لاش د مزکې نه راپورته کړو او ځت
د نهر اوبو ته یې او سپارلو - چیونکه د مور د غیږ نه په شان
فرید په خپلو ځانګونو کښې راغونډ کړو او د ځان سره یې تل ته
ښکته کړو -

د فرید د مور زړهٔ ناقلاره وُ - کله کوڅې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تېرېدو د مور په زړهٔ کښې قِسم قِسم شکونو
غزونې کولې - پرېشاني زیاتېده د زړهٔ حرکت چې ورره کېدو -
فرید ولې رانغلو - ولې یې دومره ناوخته کړو - ده ته د مور زړهٔ
نهٔ دے معلوم چې .... زما زړهٔ د فرید په نهٔ لیدو څومره خړپکي
خړپکي وي ځو مور غریبه نهٔ وه خبر چې فرید سره څهٔ کانې وشوې -
کومې نوبې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپخین بدله شوه
او د مور پرېشاني نوره هم سیوا شوه - بې شمېره وسوسې
یې په زړهٔ کښې راپیدا شوې - قسم قسم شکونه او ګمانونه

په زړه کښې ګرځېدل - وخت په تېزۍ سره مخ په وړاندې روان
وُ - لاړو ماښخين په ماځيګر بدل شو خو د فريد هيڅ پته ونه لګېده -
او تېر ماځيګر چې اميرخان د ښار نه کورته راغلو نو د فريد مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - اميرخان هم په هغه شپه سو د کور نه ووتو او د
فريد په لټون پسې ئې سرې خواره کړه خو تر ماسختن پورې د
د فريد هيڅ پته رونه لګېده - د اميرخان زړه ټټکه او خوره....
هيڅ نتيجې ته رونه رسېدو - په خپل کلي کښې ورور سېد خان پسې ئې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو اميرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سيد خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې ئې اولټوو
کېدے شي چې په نهر کښې ئې لامبل ماشوم وُ او ډوب شوے وي -
د کلي خلق راغونډ شول لالټينونه په لاس د فريد په لټون
پسې نهر ته روان شو - سېد خان هم د دې خلقو سره ملګرے وُ -
او هر کله چې دا خلق د باغ خوا ئو شا راورسېدل نو په نهر کښې د
ونو په پوې جنګې کښې د فريد سپين لاسونه او پښې د لالټينونو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش د نهر نه راوويستے شو
او په غاړه باندې په شين کبل واچولے شو - د فريد سترګې بقې
بقې راوتې وې - پلار خپل نياز بين زوئے په خپلو لاسونو کښې راپورته
کړو - د اميرخان زړه غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چپه خوله خاموش زوړند سرونه مخ په کلي روان وُو - اميرخان
سر زوړے په خپلو ځانګونو کښې نيولے مخکښې مخکښې او نور خلق

وربسې روان وُو - او چې څه وخت دا ډله دَ باغ منځ ته را ورسېده نو
.... ناګهانه دَ کلاشن کوف يو باړ او چلېده - اميرخان پړمخ دا پرېوتو
د زوے لاش لاندې او د پلار لاش پرې د ياسه په وينو کښې لېت
پېت پراته وُو - خلقو د پرې منډې ترړې او وهلې خو د شپې په
تياره کښې هېڅ پته اونه لګېده چې دا هر څه ولې او شو؟ دا چا
او کړه .... دَ کلي نه کټ دا او غوښتے شو، په يو کټ کښې پلار او
زوے دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هر کله چې دا کټ په
کوڅه ورد ننه شو، نو روښې زړه به درته هغه نقشه څنګه بيان
کړم - ماسره دومره دردېدلي الفاظ نشته، ماسره داسې په غم
لړلي الفاظ نشته چې زړه په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه راکاږم -
دَ قريب د مور هغه ليونۍ ليونۍ چغې هغه څيرې ګريوان او
... سر .... توبه خدايه توبه دومره لوے غم - داسې ښکارېده
لکه چې دَ آسمان فرشتې هم په ژړا دي - داسې معلومېده لکه
چې ټول کائنات يوه سلګی شو - يوه اوچه سلګی يوه داسې
سلګی چې دَ هر چا په زړه کښې ئې پرهر جوړولو - هر څوک دا ميرخان
او د هغه دَ زوے قريب په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُ، دومره
خفه وُو - چې د دغه خفګان د بيانولو دپاره ماسره الفاظ نشته -
ماسره حوصله نشته .... او سباله چې دا غبرګې جنازې دَ کوڅې نه
او وتې، نو د قريب دَ مور لکه چې زړه او چوده - په زړه باندې ئې
داسې تياره را غله چې دغه تياره بيا په دنيا بدله نشوه - دغه
تېرې دَ اميرخان تبر او دَ قريب مور هم دَ قبر تورو تېرو ته اورسوله -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوړ تپونه روشول - تفتیشونه روشول ، تپوسونه روشول خو
د دې ورانې ماشورې سر را ښکاره نهٔ شو - لاشعوري طور د سپین خان
حرکات سکنات داسې وُو چې د پولیس پرې پاندې شک راتلو
د هغهٔ حرکات سکنات داسې وُو چې لکه د غل په ږیره خس وي -
سپین خان خپل ضمیر ملامته کړ وچې دا مې څهٔ اوکړهٔ - د جایداد د پاره
مې رول د خپل نیازبین ورارهٔ په مړي زور کړو - او بیا مې د خپل مشر
رور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څهٔ اوکړهٔ دا ما ولې
اوکړهٔ - ننداره چې د سپین خان مرضمیر راژوندے شو - او دے
ئې دومره ملامته کړ وچې یوه شپه ناساپه راپاسید و ټوپک ئې
را واخستو - کړدنی ئې ملاته واچوله او په کوڅه اووتو ......
سپین خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچې ئې پرېښودل -
او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -
سپین خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سپین خان نه قدرت
انتقام وا خستو - داسې انتقام چې د سپین خان ژوند - د سپین خان کورنی
د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به
د خلقو یاد وي -
رونړو راشئ اوګورئ د ګلاآباد کلي هغه کنډرونه نن هم
د امیرخان په مظلومیت او د سپین خان په بربریت د غم اوښکې
څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپین خان دوزخي -
د الله تعالیٰ انتقام ډېر بوګنوونکے دے - د ظلم انجام ډېر عبرتناک
وي - اے د دنیا په مال او جایداد پسې لېونو رونړو مهٔ کوئ ظلم

مه کوئ - چاته ادونه چاځان سره قبر ته نه دي اوړلي - سړکه چاځان سره په سر نه ده کړي وړلي - دا هرڅه پاتې کیدونکي دي - دا هرڅه به د لته پاتې شي - او هرڅوک به دوه لاس او دوه پښې د قبر تورو خاورو ته او سپارلے شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام ډیر بوګنوونکے وي -

۵

ارمان به هغه وخت کښې در شي

چې کتب دې واخلي تورو خاورو ته دې وړینه

شمشیر کاکا

اے لوید خدایه، اے عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېره مخلوق
کښې ستا په دې بې شمېره بندیانو کښې نېکان هم شته، بدان هم
شته، ښهٔ هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې
داسې هم شته چې ستا د قهر و غضب نه شپه ورځې په لړزان دي -
چې ستا د وېرې نه ئې حراموته شا کړېده - بد وچاروته ئې شا کړېده -
او داسې انسانان هم شته چې دچا د ژوند هره لمحه په گناهونو
کښې تېرېږي چې دچا هر قدم د بدئ په لور پورته کېږي - زهٔ
پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څهٔ فیصله کړېده -
نهٔ پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا د دوي دا
خیال دے چې دوي سره به د قیامت په ورځ د دوي د عمل حساب
کتاب نه کېږي - کهٔ چرې د دوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته
خبرې دي - دا ټولې د نهٔ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے -
د قیامت په ورځ د حساب کتاب په ورځ به د هرچا سره د ذرې ذرې
حساب کولے شي -

د دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې گناه کوونکے گنهگار دے
او د قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ لوئ خدائ مجرم دے او دَ دې جُرم سزا به ورکول شي ـ هغه لوئ خدائ دوزخ دَ ګنهکارانو دَ پاره د مجرمانو دپاره ـ دَ قاتلانو دَ پاره دَ منکرانو دپاره پیدا کړے دے ـ په دې وجه زهٔ درته منت کوم چې رونړو داسې بې پروا کیږئ مه ـ داسې بې سره کیږئ مه ـ هسې نه چې اویهٔ دَ ورخه تیرې شي نو بیا به کورے خبره کوا نه شي ـ هسې نه چې دَ ژوندا ګهړئ ناګهانه پوره شي نو بیا به ګورے دَ توبې وخت هم نهٔ وي ـ

اے لویه خدایه مونږ انسانان کړې ـ مونږ نیکان او صالحان کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښهٔ بد کښې تمیز اوکړے شو ـ چې ستا په ښودلي شوې لار باندې روان شو ـ چې دګمراهئ او بد نامئ په تورو تیرو کښې را نه لاره خطا نهٔ شي ـ چې په ناپوهئ کښې دَ تباهئ تورو تیرو کښې ورک نهٔ شو ـ

اے عظیمه خدایه ! په دې کښې شک نشته چې تا انسان اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ـ په ټولو مخلوقاتو کښې اشرف دَ عزتونو خاوند ـ دَ مرتبو خاوند نو .... هله چې انسان په صحیح معنو کښې انسان وي ـ چې انسان دَ انسانیت په څوکاټ کښې دننه ژوند تیر وي ـ چې انسان په ښغه لار روان وي ـ او هر کله چې انسان دَ انسانیت کَداتړې نه اوځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي ـ چې انسان دَ انسانیت دَ څوکاټ نه بهر اوځي نو بیا ترې انسانیت هم اتان خوتیږي ـ

... نو شرمخ داړل کوي ـ شرمخ ماتول کوي ـ شرمخ خوړل کوي نو هله چې ... وي ـ چې د لوږې د لاسه مجبور شي ـ چې به

ګېږه نه‌رشي نو هغه .... کني چې په ګېږه موړ وي نو په ځنګل کښې د
ونې د سورې لاندې پښتې سترګې یو خوا ته پروت وي، که دنیا تېرېږي
دا تېرېږي نو غم غرض ورې نه کوي -

او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -

انسان چې موړ شي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زیات شي - او د بل په مړي غلې
کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اے رونړو! زه تاسو ته دا تپوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې
جواب راکړئ چې د داسې انسان ته کني شرمخ ښه نه شو داسې انسان
کني د حیوانیت د درجونه لاندې ورې نه وتو -

ولې ورې نه وتو - د داسې انسان نه حیوان - بلکه شرمخ ښه چې
کار ئې د خپلې ګېډې د تنور د کولو د پاره د ژوندو حیوانانو او
انسانانو داړل دي - د دغه شرمخ نه هم داسې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړي چاړه راکاږي
بدتر دے - ورپوتے او د نفرت جوګه دے - او دا لاځه کوئ - دا خبره
په ورېږدو - بل مثال به درکوم بل حقیقت به درته په ګوته کړم -

تاسو ما ته دا او وایئ چې سپې تر څو پورې وارنه وي راوړے
نو سپې ورې باندې غم غرض کوي! - تاسو چرې لیدلي دي چې
یو سپې چرې سپې ته لاره نیولې ده - یو سپې ته ئې په بد نظر
کتلي دي - د غسې هر یو ځناور به را واخلو - د هر یو ځناور مثال به
ځنکښې کېد و چې په دې حقله یو ځناور هم د مقرره حدونو نه

تجاوز نهٔ کوي - بلکه دَ تجاوز دَ کولو مثال قدر له هم زموږ په مځکینبي نشته په ځناورو کښې دیو صنف ځناور به هیڅ کله دَ خپل مخالف صنف سره دَ هغې دَ مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل اونهٔ کړي - غیر فطري حرکت به ورسره اونهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالی ورله دَ اشرف المخلوقات درجه ورکړې ده ، دے چې دَ انسانیت دَ دائرې نه اوځي - نو دے دَ حیوان نه بدتر شي - په دهٔ باندې سترګې پټې شي دَ شرافت ټول زنځیرونه اوشلوي، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دَ بیا نجله نهٔ پیژني ، پردی نهٔ پیژني نو تاسو نه زهٔ تپوس کوم - چې اے رونړو داسې انسان کښې دَ انسان بللو جوګه دے - داسې انسان کښې دَ حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان کښې دَ سپي غوندې دَ ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه اودوه پښې - دوه غوږونه او دوه سترګې او ژبه دَ انسان نه انسان نهٔ جوړه وي - انسان دَ انسانیت نوم دے - انسان دَ شرافت نوم دے - انسان دَ اخلاقو نوم دے - او په چاکښې چې دا څیزونه نهٔ وي دا خوبیړ نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان و بیلے شم اونهٔ بل - ځکه چې داسې انسان دَ الله تعالی د طرفه مقرر کړے شوے حد و نو نه تجاوز کړے دے دهٔ دَ خدائے دَ لارې نه روګرداني کړې ده نو ...... داسې انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

اے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره موږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان کړي چې په ښه بد کښې تمیز او کړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه دے که چرې انسان غافله نهٔ وے - ناپوهه نهٔ وے - احسان فراموشه نهٔ وے نو دهٔ به د الله تعالیٰ دا بې شمېره احسانونه ولې هېرول دهٔ به د مور پلار سره بې رُخي ولې کوله - د هغوئ بې عزتي به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد د پاره د کعبې حیثیت لري - چې د پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاوړې د اولاد د پاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نهٔ دے - د مور پلار د په بې عزتۍ به کښې الله تعالیٰ نهٔ خفه کېږي ولې به نهٔ خفه کېږي - څوک چې د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا ځینې ځینې اولاد د الله تعالیٰ د دې اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه، داسې سرکشه، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښهٔ سړے وُ - ډېر نېک انسان وُ نو .... ډېر زړهٔ چاؤدے د دنیا نه لاړو - د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه را یو ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا زومند

تړي نه بچوړ شوے ؤ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دویم نوم غم ؤ -
اوښکې او سلګۍ چې دَ ژوند په آخرونو ورځو کښې دَ هغهٔ ملګرے شوے
وے - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو مېشته
شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند یوه سلګۍ وه یوه داسې سلګۍ چې
دهغهٔ دَ پرهر پرهر زړهٔ دتل نه به راپورته کېده - د هغهٔ دَ
زړهٔ د مُسېد ونګو پرهرونو نه به راپورته کېده - دَ هغهٔ دَ زړهٔ
دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره په شمشېر کاکا دا
خیال ؤ چې ګنې درد به ېې قلار شي څرېکې به لږې په آرام شي - خو
دهغهٔ دا خیال غلط ؤ دردونه او غمونه، څرېکې او فریادونه اوس
دهغهٔ دَ ژوند سره بیخي غاړه غړې شوي وو - او چې ژوند ختم شو،
نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په تورو غرونو
سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په رګونو کښې نهٔ وینه زغلېده او نهٔ دَ
هغهٔ په شونډو او چې سپېرې سلګۍ خوربدې - اوس دَ
هغهٔ په سینه کښې نه پرهر پرهر زړهٔ حرکت کولو او نهٔ د زړهٔ دَ
تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هر څهٔ یخ یخ شول -
چې شمشېر کاکا یخ شو نو پرهرونو هم خولې ورو ستې - تنهاکې اوچول
او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا ! نهٔ یم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات
څهٔ وو - چې تا به څومره په ناخوالۍ مرګ ته غاړه ایښودلې وي -
چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

اے غم ژړلیه شمشیر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې ښائسته شه - دَ دې کہاخ ژوند په بدل کښې دې دَ هغه دنیا ژوند دَ خوشحالو نه ډک شه - کهٔ دلته دَ دنیا په اوسیدو شکو کښې انصاف نشته نو نه به وي خو دَ الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته - بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

رونو دَ شمشیر کاکا دَ ژوند قیصه، دَ غمونو قیصه ده - دَ اسوېلو او فریادونو قیصه ده، دَ دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت دے خو دَ هغه چا دپاره چې د چا دَ زړهٔ سترګې بینا وي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیر ئې مړ نه ژوندے وي -

دا سې مې یاد شي لکه دا ساعت چې دَ شمشیر کاکا زوے ګل شیر پیدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - دَ شمشیر کاکا دَ خوشحالۍ هیڅ څهٔ انتها نهٔ وه - هغه خوشحاله وه چې دَ هغه دَ جائیداد مالک پیدا شو - دَ هغهٔ وارث پیدا شو دَ هغه ملاتړ پیدا شو نو څکه خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شیر دَ پلار ایکې یو زوے، دَ مور دَ سترګو تور او دَ پلار دَ زړهٔ ټکور ډېر نیازبین وُ - دَ مور پلار دَ غه ایکې یو نیازبین زوے په نازونو نعمتونو کښې دَ ژوند شپې ورځې تېرولې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدے - لاړو له نخېره ګل شیر زلمے شو، او شمشیر کاکا دَ ګل شیر په وادهٔ کښې سستي اونهٔ کړه او سمد ستي ئې ورله وادهٔ اوکړو - دَ ګل شیر دَ وادهٔ په

رومبي کال دَ ګل شېر مور مړه شوه شمشېر کاکا کونډ شو - یو اځې شو،
دَ ژوند په لویه لاره تګ خو یو لوې شوا خون وُ خو شمشېر کاکا دَ ګل شېر
په ذات دَ تنهایی احساس ځان ته نزدې نهٔ پرېښودو - دَ ګل شېر
بچې شو - ماشومان شو، هغه دَ خپلو بچو سره مشغول شو - او
داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو - پلار یو فالتو
څیز شو یوه بې کاره پُرزه شوه - کله کله به د خپلې تنهایی
احساس ئې په سینې پورې نیولے وُ - دَ خپل ژوند نه خوشحاله نهٔ وُ -
ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالی د ګل شېر پورې غوټه
کړې وې - او ګل شېر دَ پلار نه بې پروا دَ ژوند په ډګه سکه
بې مهاره روان روان وُ - دولت وُ جایئداد وُ - دومره جایئداد چې
ګل شېر پرې خانې کوله - دا جایئداد دَ ګل شېر نهٔ وُ پیدا کړے - دا
دَ شمشېر کاکا دَ سر خیرات وُ چې ګل شېر پرې خانې کوله - ګل شېر
خانې کوله او دَ هغهٔ پلار شمشېر کاکا په خپل کور - خپل جایئداد کښې
دَ بې ارزې ژوند تېرولو - هر څهٔ ئې لیدل - دَ ګل شېر سلوک او رویّې
ته ئې کتل خو په خوله ئې غږ نهٔ کولو - ځکه چې ګل شېر دېر
نیازبین وُ - دومره نیازبین چې پلار ورته یوه خوله ګیله قدرله
هم نهٔ شوه کولے - خو د خپل نیازبین زوے په بې رُخئ او بې
پرواهۍ به هر وخت غمژن وُ - او چې دَ شپې به په کټ کښې
پرېوتو نو ټوله شپه به ئې په سترګو کښې تېره کړه -
دېرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا دَ ذړهٔ په رنځ اخته کړو -
سالنډے ئې مدکرے شو - لاړو هغه لوړ رنګ شمشېر کاکا په بړموډ

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې تېرېږي اود سینې خرنجارے
او ورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګري شول او د پلار د سینې
خرنجاري د بې واره تېرېږي او بلغمونو نه کل شپه تنګ شوے وُ.
او رښتیا خبره خو داده چې زوړے له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه
نهٔ غوښتل چې د هغهٔ ماشومان دې نیکهٔ ته نزدې شي نو په دې
وجه کل شپه په کورکښې یو خوا ته وره غونډې کو تنهي وه هغې کښې
د پلار کټ وراچولو د روبو منګے ئې ورته کېښودو او کټورے ئې پرې
نسکورکړو. لاړو شمشېر کاکا په خپل کورکښې د ځان له دنیا خاوند شو.
تنګه تر شه کو تنهي ځان له یو خوا ته چې نهٔ پرې د چا لاړ وه او
نهٔ به ورله څوک راتلل. تېوله ورځ تېرېځے بلغمونه او تنهائي
د هغهٔ ملګري وو. دغه ئې کور شو، او په دغه کورکښې به د شتهٔ
جائیداد خاوند. د شتهٔ زوړے پلار شمشېر شپه ورځې یوائې تېرو وُ.

او یوه ورځ چې د کل شپې زلموټے زوړے اسلم د نیکهٔ کو تنهي
ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نزدې کړو. په تندی ئې ښکل
کړو او ورته ئې اووے چې. بچیه دا سردې لږ زما په سینه کېږده.
او هر کله چې اسلم د خپل نیکهٔ په سینه سر کېښودو نو شمشېر کاکا
ئې په ویښتو کښې ګوتې وهلې او د نیے رنیے اوښکې ئې د سترګو
نه بهېدلې. د اوښکو بهیر د بابا د سترګو نه راروان وُ او
چې اسلم سر راپورته کړو نو... «ته ولې ژاړې بابا یخني
دې کېږي اودرېږه چې کمبل درله راوړم» ..... نهٔ بچیه زما
یخني نهٔ کېږي. زما څوګې مې کېږي. زما په سینه کښې اوربلېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نه بابا ښه ډېره یخني ده - او دېره زه تالا کمبل راوړم."
"نه بچیه زه اوس د کومې یخنۍ د احساس د حد نه تېر
شوې یم - اوس زمانه ګرمې کېږي او نه یخني."

بچیه خدای دې لوی کړه - د خپل پلار په ښه راشې ستاسو
د غم د آواز نه مې خدای ساته - څه بچیه لاړ شه لوی شې -
او .... اسلم چې کورته راغلو نو پلار ته یې اووې چې
د بابا ډېره یخني کېږي - نو.... کل شپه ډېر په بې پرواهۍ
سره زوی ته اووې چې ورشه په ګودام کښې هغه زړه
کمبل پرته ده هغه را واخله او وا یې چوه پرې - اسلم د
ګودام نه کمبل راواخسته راغلو د مور نه یې قېنچې اوغوښته
پلار ترې نه تپوس اوکړو چې .... قېنچې څه کوې. بچیه-
اسلم ورته اووې چې دا کمبل به دوه ځایه کړم نیمه به
په بابا وا چوم او نیمه به سنبال کېدم چې صباله ته د بابا
په رنګ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نیمه کمبل به بیا
زه په تا باندې وا چوم د اسلم دې خبرې کل شپه لکه چې
د غفلت د خوب نه را بېدار کړو - د زوی ولې او پلار ولې
احساس یې ورله راژوندی کړو - په خپل کردار یې شرمنده
کړو او په دغو دوانو قدمونو کوټې ته روان شو
هغه کوټې ته چې پکښې شمشېرخان بې پرسانه ژوند
تېر ولو - چې پکښې د کل شپه پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې
.... زوی د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان و....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوے پلار ته په پښو پړوتو د پاره روان و. زوړ ني سر-
ملامته ملامته چې د کوټې د دروازې لرې کړه نو په پلار
ورپړوتو .... د بابا زه معافي غواړم زه بخښنه غواړم ما
وبخښه - زه په خپلو کړو پښېمانه يم ما معاف کړه بابا......
(ژاړي) د اوښکو سيلاب د ګل شېر د سترګو نه روان و-
شمشېر کاکا خپل زوے خپلې سينې ته را نږدې کړو - د سر
وېښتو کښې يې ورله ګوتې وهلې -

د دا ستا وېښته څو هم هغه رنګ پاسته دي بچيه .....
ستا دي وېښتو نه څو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوي راځي
لکه چې په وړوکوالي به ترې ختو - بچيه د مرګ نه مخکښې
مې دا ارمان و چې تا يو ځل بيا خپلې سينې ته رانږدې کړم
او ستا د وېښتو دا مړاوې خوشبويې يو ځل بيا زما
په سپېږمو ورننوځي - او زما زړه ته آرام او سکون
ورسي - خو بچيه ته جوړ دوړ نا روزګاره وې دومره نا روزګاره
وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نه شو پوره کولے -
... خو شکر دے چې نن راغلې - شکر دے چې نن زما د زړه
ارمان پوره شو- اوس به زما ساه په قلار او سکون سره
ووځي - خدائے دې خوشحاله لره تو به باد درباندې او مه لږه -
د ژوند په خوږو موړ شې - دا سر دې لږ زما په سينه باندې
کېده ګل شېره چې دا زړه مې لږ په قلار شي - او زما روح په
آرام او اطمينان سره ووځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنۍ دوره راغله - نو څه شروع شو - سالنۍ لنډه شوه - او یو ځل چې شمشیر کاکا یوه اوږده سا راکښله نو بیا واپس نهٔ شوه - بیا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بیا دغې سا هم د شمشیر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او شورونو نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شیر په خپلو کړو پښېمانه وُ - د پلار سره په دې سلوک نادمه وُ دومره نادمه چې ډېر ئې اوژړل ډېرې اوښکې ئې توئې کړې نو اوس هیڅ هم نهٔ شو کېدے اوس وخت تېر وُ - او د رحمان بابا خبره -

که تر ورځه تېرې اوبهٔ بېرته نهٔ جاروځي
نهٔ جاروځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مئینان

نۀ پوهېږم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځائے حاصل شي داسې به کوم ځائے وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې لانجو ګونجو - د دې مصیبتونو او دردۀ چاودون نه د ژوند یو څو ګړۍ به آرام او اطمینان تېر کړي - په دې دنیا کښې خو ژوند د پرېشان شو - هر طرفته خود غرضي او فریب دے. اولاد خود غرضه خپل خپلوان خود غرضه - دوستان خود غرضه او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي - د مور په سترګو هم د حرص پردې راواوړي - مور هم د نام و نمود په خر سېلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي - دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور داغ شي - د هغې حرص د ځوان زوئے - د زلمي زوئے د فرمان بردار زوئے په ژوند کښې ازغي او کري د هغۀ د ځوانۍ په لار کښې غني چوکه کړي - نو داسې مور ته به هم کني څوک مور او وائي - داسې مور هم کني هغه مقدسه هستي ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے؟ څۀ او وېم نو - په دې حقله خو زۀ خپله رائے نشم ورکولے - زۀ په دې حقله هېڅ هم نشم وئیلے - ځکه چې په دې کښې د څۀ وئیلو هډو ګنجائش

نشته؟

رونهو! زهٔ د تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما د دې تپوس جواب راکړئ چې کومه مورچې نهٔ میاشتې اولاد په نس اوګرځوي دوه کاله پرې پالنې د زړهٔ وینې او څښوي بیا چې د ژمې اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیره کړي - بیا چې په زړهٔ چاودون او شوا نخون ئې لوئ کړي نو دغه مور هم [illegible] د دغه اولاد سره زیاتے کولے شي - په دغه اولاد باندې ظلم کولے شي - او د خپله لاسه ئې د غمونو او مصیبتونو کړنګ ته ورلره کولے شي؟ ..... تاسو به وائی چې نه، مور دومره ظالمه کیدے نهٔ شي - مور دومره سنګدله کیدے نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړهٔ ټکړه وي - اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند څوک پخپله نشي ناقلاره کولے - خپله د زړهٔ ټکړه څو اورته د خپله لاسه نشي ورلره کولے، خو .... رونهو شته په دنیا کښې داسې میندې هم شته چې د دنیا حرص - بیا چې د دنیا لالچ او نام ونمود ورباندې داسې سترګې پټې کړي، چې د خپل زړهٔ ټکړه پخپله، په خپل لاس د اورسرو لمبو ته ورلره کړي -

اسلم مې یادشي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاده شي - هغه د مور د سترګو تور مې یادشي - هغه چې هر وخت به ئې د مور سترګو ته کتل - بیا چې هر وخت به ئې د مور خولې

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
نیول ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه - د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوږ ناز خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ دُعاګانې به ئې
کولې - او دا د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوند ئې په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه ژر پېدل د کنډتون د چې ارزي
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرې شوې او هېرې ئې شوې -
اسلم ډاکټر شو - د مور د زړه یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میندو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د زوے په سر د واده د څهرو د لیدو ارمان غزونې
او کړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کومه ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ به کوڅه راننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بناپېرۍ ئې وه - دَدَه د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه
ګل سانګه خو د دَه د ترور لور وه - چې د ده په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دواړو د قسمت فیصله شوې وه چې
د وړوکوالي نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او ځکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

وه - هغه په خپل زړه کښې د ګل سانګې د پاره د مینې تاج محل د
ښوانه جوړ کړے وه - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشئ
کښې اکثر د ګل سانګې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادونه نه وه خبر - هغه ته پته نه وه چې د مور په سترګو
د دولت پړدې راغوړیدلي دي - د هغې نه خپله غریبي هېره شوې
ده د هغې نه خپله ناداري هېره شوې ده، ځکه چې د هغې
په خیال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پیسې
ګټي - د کټې خاوند شو، په دواړو کسانو کښې ئې نوم اخستے شي؟-
نو ځکه خو د هغې د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خیالات
بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او ګل سانګې جوړ نه
برابریږ و - ځکه چې ګل سانګه غریبه وه - تر لسم پورې
تعلیم ئې وه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعلیم ډیر کم وه - هر
څو که ګل سانګه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه
سکه خوږه که هر څو د دې خوږه وه خو غریبه وه، او چې غریبه
وه نو د مور په خیال کښې د اسلم سره ئې جوړ نه برابریږ و ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وه، او هغه به هر ماښام د روپو پنډه مور
ته جولۍ کښې اچوله - نو بیا؟

بیا دا چې د اسلم مور هیڅ کله دا نه غوښتل چې د ګل سانګې او
اسلم د رشتې په حقله ښوانې لوظ له عملي شکل ورکړي - نتیجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورولیږلو چې لور دې
سنبهال کړه - ستا لور زما د زوئے سیاله نه ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نهٔ دے چې ستاؤر ورته ترغاړه کړم - زهٔ به اسلم له وادهٔ
کوم څو...... دچا عزت دارو کړه دَ چا یا دو خلقو کړه - دَ جرګو مرکو
خلقو کړه ..... دَمور دا انکار دَ اسلم دپاره دَ شیخ آسمان تندر
دهٔ - مور دَ سترګو په رپ کښې دَ زړوے دَ مینې په دُنیا اور اولګولو-ي
دَ هغهٔ دَ مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مورته زاری اوکړې
منتونه ئې ورته اوکړهٔ - په پښو ورته پرېوتو چې مورې دا ظلم
راسره مهٔ کوه - دا زیاتے راسره مهٔ کوه - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده،
ستا خورزه ده - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده زما دَ ترور لُور ده - زما په
نامه ناسته ده - دې خوا راسې ناسته ده، مورې او به شرمېږو -
په خپلو خپلوانو او چم ګاونډ کښې به اوشرمېږو - دَ خدائے خاطر
اوکړه چې داسې مهٔ کوه -

خو دَ اسلم زارو او منتونو دَ هغه مور دَ خپلې ارادې نه منع
نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شوې نو خبره خوره شوه چې دَ
اسلم مور دَ اسلم دَپاره دَ کوز کندې دَ خان کاکاؤر اوغوښته، او
دخان کاکا کور والاؤ ورته "بنه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې
خوره شوه. هرچا واؤرېده - دَ هرچا تر غوږ و اورسېده - اسلم
هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ..... چې دَ
اسلم په تصور کښې ئې دَ ژوند شپې ورځې تېرولې چې اسلم سره دَ
نوي ژوند سوچونه ئې کول دَ اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې
چې دَ ځان دپاره دَ مینې یوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز
د هغې دنیا دړې وړې کړه - دَ هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

اوژاړي - خو هغې نه څه وېلے شو او نه يې څه کولے شو - هغې
غوښتل چې سيند ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي -
خو پښتنې پېغلې نه سيند ته ټوپ کړو او نه يې جاموته اورپورې
کړو - غم يې زړه ته واچولو - چُپ يې اونيوو - هروخت خاموشه
هروخت لکه چې د فکر په تال زانګي - هروخت په فکرونو او خيالونو
کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نه د جامې - بس د ناخوالې ژوند
وه چې تېرېدو - خو د ناخوالې ژوند به ترکومه پورې داسې غلے غلے
او خاموشه تېرېدو - ترکومه پورې به ګل سانګې دا دومره دروند
غم داسې په خاموشۍ سره ګرځولو .... آخر اول ټوخے، ټپه ورځ
ټوخے - هروختې ټوخے، او بيا ورسره تبه - کله تېزه او تُنده تبه
او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخے دوه مرضونه د ګل سانګې په
وجود پورې لکه ګونځې اونښتل - او دغه ګونځې د ننه د ننه
د ګل سانګې ړه پوس خوړو - د ګل سانګې اينه يې خوړه - د هغې زړه
يې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وُ - مور به ورته هره ورځ
د واده په حقله وے چې ځينې پردې لُور به ترکومه پورې ناسته وي.
هغوي به ترکومه زموږ انتظار کوي - اسلم به مور له هيڅ جواب
ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به يې ورته اووے چې مورې زه
واده نه کوم - خداے خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا
ارمان به شاېد چې هم د غسې ارمان پاتې شي - شاېد چې ستا زما
په سر د واده د ځهرو د ليد او ارمان پوره نشي - اسلم به هروخت

ځان له ناسته وه - د فکرونو په تیال به ځنګېده و - نه به کلینک ته تلو او نه به یې مریضان کتل - د هرڅه نه یې زړه موړ وه - ورځ په ورځ به یې صحت پرېوتو - داسې معلومېده چې اسلم ټکه ناجوړه وي، ډېر ناجوړه وي - خوکه ناجوړه وي نو بیا دې د ځان علاج اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او د دغه مرض په علاج د هرچا نه ښه پوهېدے شي - خو..... هغه ته که خپل مرض معلوم هم وه خو علاج یې هغه سره نه وه - بلکې د هیچا سره نه وه د یو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په زړه کښې داسې پرهر جوړ کړے وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو.. ناسور، هغه ناسور چې علاج یې نشته، هغه ناسور چې رغېدل توې نشته، هغه ناسور چې انجام یې مرګ وي - نو اسلم په ناعلاجه مرض پرېوتو - مور ډېرې منډې ترړې اووهلې - ډېر علاجونه یې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو یې اوګرځولو - خو آخر ډاکټرانو جواب کړه - ډاکټرانو ورته اووے چې د څو ورځو مېلمه له ژوند په بیعه نه شي اخستے - هسې ځان مه کړه وه..... او آخر یوه ورځ زېړے ماښکر چې د ورځې نمر ستړے شومانه د غرونو نه پناه کېده و نو اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره یې کښېنولو له او ورته یې اووے -

"مورې زما د ژوند شمعه په ګل کېده وه - په دې کښې شک نشته چې زما مرګ به ستا دپاره یوه لویه صدمه وي، خو د خدائے په کارونو کښې څوک هیڅ نشي کولے

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري زما په زړه کښې پرهرونه دي - زما د زړه نه وينې

څاڅي - ما ډېره موده غم په زړه اوګرځولو - خو دې غم

آخر زما د زړه ټوټې ټوټې کړو - زما ژوند په ختمېدو

دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زه تا ته دا سوال

کوم چې لاړه شه ګل سانګي ته په سر لاس راکښېږده خپلې سينې

ته يې رانزدې کړه او ورته اووايه چې د تقدير ليک نو ريدے

نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې ليکلي وُو - موري د

ګل سانګي د ذهن نه د غريبۍ احساس او باسه - او

...... ورته .... او .... وايه ..... چې ..... (ساه ورکړي)

(راسوېلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... بوه ډېره

غوندې سلګۍ يې اووهله او د دواړو د سترګو نه يې دوه

څاڅکي توې وينه راروانه شوه واقعي چې د اسلم

زړه او چاودو .... څومره توره وينه وه ، او توره

به ولې نه وه ،، .. چې د هغه په زړه او سينه کښې

اور بلېدو اسلم مړ شو ، اسلم ځواني مرګ شو - او چې

څه وخت ګل سانګي ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو

نو او چته په کټ کښې کښېناسته رښے اوچې کلکې

سترګې يې اخوا ديخوا واړولې - خو ..... په خوله يې

هيڅ او نه وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو

اوژاړي خو پښتنې پېغلې ژړلے هم نشو....... په

شونډو شونډو کښې يې دومره قدر له اووے چې ....،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ترورۍ زویه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړهٔ چاوَدے لاړې -

تهٔ خو داکټر وې .... دَ ترورۍ داکټره زویه تا خو به دَ نورو خلقو دَ رنځونو علاج کولو، خو دَ خپل رنځ علاج دې اونهٔ کړے شو داسې زر دې مرګ ته ځان اوسپارلو - تا نه خو زړهٔ بنځه داست ښځهٔ یم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله اوکړه ..... اسلمه! زما خو هم ډېره موده کېږي چې زړهٔ چاوَدلے دے - ما خو چې ستا دَ کوژدنې اوریدلې وُو لا په هغه ورځ مې زړهٔ چاوَدلے وُو، خو ما ددې هر څهٔ مقابله کوله ما خو ستا په داد دا هر څهٔ تېرول، خو چې تهٔ هم لاړې نو.... اوس په دې ژوند کښې څهٔ پاتې شو. اوس به زهٔ دا ژوند دَ چا په داد تېروم - نور ژوند تېرول خو ګران دي - ډېر ډېر (اسوېلے) په ټول سانګې دَ تبوځي دوره راغله ..... ډېره سخته دوره وه - او دَ څهٔ ساعت تبوځي نه پس ټول سانګه غلې شوه .... چپ شوه .... خاموش شوه - مور ئې را منډې کړې خو ټول سانګه یخه یخه وه - غمونو ورله زړهٔ اوچولو - او زړهٔ چاوَدې دَ دنیا نه لاړه -

صبا سحر له دَ یو کلي دَ یو مالت نه دوه جنازې پورته شوې - دواړه ځوانې مرګان وو - دَ دواړو زړهٔ چاوَدلے وُه او دواړه په یوه اديره کښې خاوَرو ته اوسپارلے شو - ټول خلق خفه وُو - ټول کلي ژړل - په دغه خلقو کښې دَ اسلم مور هم وه ..... بېرسر پښې آبله پښې - سپېرې کس پوا ت - هغې هم ژړل - ډېرې ژړل - په وازه خوله ئې ژړل .... ماوے چې ورشم اوُ ورته اووایم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمور په جامه کښې دَ خپل زوئے دُشمنې ! خپل زوے دې دَخپله لاسه دَ دولت دَ سره زار کړو - د زوئے خون هم ستا په غاړه دے او یوازې دَ زوئے نه، دَ خپلې خوږې هم - هغه هم ستا دَحرص او دنیا پرستۍ دَ سره زار شوه ..... اسلم او کل ساتګه دوه انسانان وو - دوه مېنان وو - دوه شهیدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمین)

مُقدّسه هستي

رونو .... ځوږو رونو .... نن به دَ څهٔ ساعت دَ پاره
خندا پرېږدو .... د څهٔ ساعت د پاره به ټوقې وشتې پرېږدو
راځئ چې د دنیا د دې رنګینونه د دنیا د دې هنګامونه .... د دنیا
د دې نظارونه د څهٔ ساعت د پاره یو خوا ته لاړ شو .... لږ تنهایي
ته لاړ شو .... لرې نه .... بیخي نږدې .... ډېر نږدې .... دا خپل
سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل
احساسات او خپل جذبات به لږ داولړزوو .... د خپل زړهٔ پردې
به لږې اولټوو د دې خپل زړهٔ نه به لږ تپوس اوکړو ....
دومره قدر له تپوس چې اې زما زړهٔ ته ولې ناقلاره یې ......
ته ولې پرېشانه یې ...... ستا د پرېشانو څهٔ علاج شته . ستا
د پاره اطمینان شته؟ .... او! د ناقلاره زړهٔ د پاره قرار شته،
د پرېشانه زړهٔ د پاره تسکین شته . خو که چرې مونږ د خپل زړهٔ نه
تپوس اوکړو .... مونږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو
.... که چرې مونږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکین او
اطمینان .... سکون او خوشحالي هر څهٔ شته . هر څهٔ پیدا کېدونکي
څیزونه دي .... هر څهٔ موندے کېدونکي څیزونه دي ......

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو
مخلوقاتو نه افضل دَ ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو یو دومره
افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدے شي - څنګه
پرېشانه کېدے شي؟ .... راځئ چې مونږ صحیح انسانان شو، نو اوګورئ
چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصیب کېږي او کنه .... راځئ چې
راخپل سرونه هغه لوئ الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم
مُسبّب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زمونږ ژوند او زمونږ
مرګ دے - راځئ چې دَ انسان خوشاندې پرېږدو - راځئ چې
انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه .....
راځئ چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه -
راځئ چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې
نو ته خولې واخلو - راځئ چې په دې رنګ د خپلو ټولو پرېشانو
او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده
لګولو کښې دے ..... د روح تسکین دَ الله په دربار کښې په زارۍ او
منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سُکالۍ
د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو راځئ چې د خپل سرونه هغه
ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دُعاګانې نه
اوغواړو ..... یو حُل له، دوه حُل نه، درې حُل نه، ټول عمر....
چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په
بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا ؟ .... یو ځای بل هم شته ، یو مقام بل هم شته ، یوه هستي بله هم شته ، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرګه هستي ده دغه زبورګه هستي مور او .. دغه مقام د مور د پښو خاوري دي - دغه مقدسه هستي مور ده ، چې د چا د پښو لاندې جنت دی - دغه بزرګه هستي مور ده ، چې د اولاد دپاره رحمت دی - مینه ده ، محبت دی .... چې د چا د سترګو یوه اوښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه ؟ .... اوډ مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور اوښکې د الله تعالیٰ غیرت رالړزولے شي ، د الله تعالیٰ قهر او غضب رالړزولے شي ، نو اے د میاندو زامنو ! ستاسو دا زړونه کني د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات کني داسې مړهٔ شوي دي ، چې د مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې ئې هم رالړزولے نهٔ شي ... ؟

اے رو نو ! لږ په غور سره ، لږ په فکر سره دخپلې مور مخ ته اوګورئ ، لږ په زور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به ، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصور ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته ، په دغه مخ کښې شرافت شته ، په دغه مخ کښې ، دد غه مخ د تندي په ګنجو موجو کړ ښو کښې زمونږ دپاره محبت شته ، .... نو په داسې مخ باندې ، د اوښکو سیلاب کني زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تورتور داغونه نهٔ جوړ وي ..... ؟ مور د کور برکت دے .... مور د کور عظمت دے ... مور د کور رڼا ده - اے د شتهٔ میاندو زامنو

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مور زیات شي، د مور په سر د مینې لاس راکاږئ چې د کور عظمت مور زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې د کور دنیا مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ. مور مه زیړوئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوند به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیا کښې د مور نه زیات همدرد کښې یو هم څوک شته ؟ .... نشته، بالکل نشته .... کنې نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې .... " وی مورې مړ شوم " .....
ولې د بابا نوم نهٔ اخلو - ولې د دادا نوم نهٔ اخلو ..... ؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اویرېږئ - د هغه موقعې نه اویرېږئ چې مور سر سرتور کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې د اولاد نه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد کښې طوفانونه وي کورے - په دغه فریاد کښې قیامتونه وي کورے -

اے رونړو! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د دغه سترګو په ککو کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په دغه سترګو کښې د دغه سترګو په ککو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په دغه ککو کښې به تاسو څانونه اووینئ - تاسو به پکښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه ککو کښې ستاسو د پاره کرکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

نشتہ، صرف او صرف مینہ دہ۔

اے رونړو! تاسو یقین اوکړئ چې د مور شال د گل دے۔ گل یو غوړېدلے گل یو مسېدلے گل۔ بلکہ مور خو د گل نہ هم ښائسته دہ۔ د گلاب نہ ښائسته دہ۔ گل هر وخت مُسکے وي، خو چې تو ته د خزان سېلۍ او بادونو نهٔ وي وهلے خو چې د خزان سېلۍ سېلۍ راشي نو گل مړاوے شي گل اوړېږي۔ او مور؟ د خزان سېلۍ بادونه د مور د ښونډو نه، د اولاد د پاره مُسکا نهٔ شي ختمولے۔ مور اولاد ته تل په خندا وي۔ تل به ورته مُسکۍ وي، ان کهٔ د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د هغې په برخه شي نو هم۔ د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښهٔ او افضل مخلوق مور دہ، مور د اولاد په شکل کښې یو انسان زېږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان د انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښهٔ بد کښې تمیز ښائي۔ د مور جولۍ د انسان د پاره اولنۍ مدرسه دہ۔

د اولاد د پاره د ټولو نه ښهٔ ځائے د مور زړهٔ دے۔ د هر اولاد د پاره د مور په زړهٔ کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مینې او محبت نه سوا بل څهٔ هډو شته نه۔

اے رونړو! د هغه زړهٔ خیال اوساتئ، کوم زړهٔ چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقراره وي۔ د مور زړهٔ د اولاد د پاره څومره تکلیفونه تېر کړي دي۔ څومره غمونه ئې تېر کړي دي۔ څومره زخمونه ئې خوړلي دي۔ او دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړهٔ کښې د اولاد د پاره نفرت را پیدا نهٔ کړو۔ بلکه په غم او

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد دپاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نوره هم زیات شي -

نو اے رورنو! داسې هستي - داسې څوېنه مور هم کښې د خراب سلوک حقداره ده - مور هم لا چرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم داسې بدقسمته اولاد به وي چې هغه په خپلې مورته سپک کوري کوم داسې بدنصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلېږي....

شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بدقسمته اولاد شته چې د هغوي د ناړا مود کبله د میاندو په زړونو پولي را ختلي دي - د هغوي د ظلمونو دلاسه د میاندو په زړونو تنهاکي جوړې شوې دي -

اے رورنو داپولي به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهاکي به آخر یوه ورځ تق ناري کړي.... او زه تاسو ته په یقین سره وېم چې د مور د زړه د تنهاکو چودل به ستاسو دپاره یو قیامت وي - ستاسو دپاره به دوزخ وي - اوبه سوزېږئ کورے.... لوېږه به شئ کورے - مه کوئ رورنو د خدائے خاطر اوکړئ چې د مور سره زیاتے مه کوئ - د مور سره په ترس مه چلېږئ - مورته سپک مه کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو غر.... د مینې محبت یو سمندر.... راشئ د مور احترام اوکړئ چې د عزت ځونه تېر کړے شئ - راشئ د مور عزت اوکړئ چې په دنیا او آخرت سرخروشئ - راشئ د مور قدر اوکړئ چې ټولې پرېشانئ او مصیبتونه مو ختم شي - د مور د پښو خاورې جنت ته د رسېد و دپاره یو آسانه لاره ده -

"سزا"

ورستے پہار وُ چرګانو کلے په سر را اخستے وُ - جُماګل د چرګانو
بانګونه اورېدل - خو اړخ ئې واړولو او مخ سر ئې په
بړستن کښې را ونغښتل - خدائے خبر چې څۀ چل وُ
نن د هغه زړۀ پاسېدو ته نۀ کېدو - نن د هغه زړۀ
وېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده
شي چې د سبا کېدو وېره هډو ورکه شي - هغه د شپې
نه په پټي کښې تخم شیندلے وُ په دې نیت چې سحر
وختي به پټي ته ...... هغه ته پټے او شیندلے تخم
دواړه یاد وُو - خو بیا ئې هم پاسېدو ته زړۀ نۀ کېدو
..... سنۀ ساعت تېر شو - د کوز کندي د جمات نه د بانګ
غږ ئې تر غوږ وشو ...... ډېر خوږ اواز وُ - دے د بانګ
د الفاظو په معنیٰ نۀ پوهېدو - دے په دې نۀ پوهېدو
چې دې بانګ کښې په خوږ انۀ خوب اودو د پاره کوم
پیغام اورولے شي - هرڅو کۀ جُماګل د بانګ په معنو نۀ
پوهېدو خو دۀ له ئې نن ډېر خوند ورکړو - نن د سحر
بانګ دۀ ته مرګ را یاد کړو - دے ئې په دې باندې پوهے
کړو چې دا دُنیا فاني ده او مرګ حق دے - د مرګ هیڅ وخت

نهٔ دے معلوم ټول ژوندي به یوه ورځ مري - او زهٔ .. زهٔ
خو به هم یوه ورځ مرم .... او که خدائے مهٔ کړه زهٔ نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوئے او ځوانه ښځه به څهٔ کوي.
دوئ به څهٔ خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوئے به پردو کوڅو کښې لوغړېږي؟
..... دا به څهٔ کېږي لویه خدایه، دا به څنګه کېږي ؟
داسې خو او مهٔ کړې خدایه .... ما خو د دوئ نه مخکښې
مړ مهٔ کړې - د دوئ د سر نه خو زما سورے پوره ته مهٔ کړې
.... خو سمدستي د جما ګل خیال د تصویر بل اړخ ته لاړو
او د ځان نه ئې تپوس او کړو، چې ما د دوئ نه مخکښې ته
مړ کئ نو مطلب دا شو چې زما زوئے دې زما نه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د یتیمۍ د سپېرهٔ آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زما نه مخکښې مړه شي چې د کونډتوب د
سپېرهٔ ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مهٔ
کړې خدایه د فقیر ګل بچي مرګ به زهٔ څنګه برداشت
کړے شم - که فقیرګل زما نه مخکښې مړ شو نو ما ته به بیا بابا
څوک وائي او زهٔ به بچے چا ته وېم بیا به پټي ته ساله روټۍ
څوک راوړي؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغیر به زهٔ څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغیر به د
ژوند څهٔ خوند وي؟

خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې نن دې کما ... وو او ئې ګمودره

خیالاتو د جمعه گل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ.... د مرګ
اوژوندون د دې شمېره وسوسو یوه ورانه ماشوره وه چې د
جمعه گل زړهٔ او ذهن دواړه یې پرېشانه کړي وُو.... آخر
راپاسېدو و قُلبه یې راپرانستو جمعه یې ورته په غاړه کښې
واچولو او ښځې ته یې اووے "چې پټې ته ما پسې چائے
مهٔ رالېږه زما طبیعت خراب دے - غرمې له سُکرک او
شوملې فقیر گل له ورکړه چې پټې ته راوړي" -
قُلبه مخکښې او جمعه گل ورپسې د کوټې نه اووتو - قلبه مخکښې او
دے ورپسې - او هغه خیالات په ذهن کښې بیا راتازه شو چې
کهٔ زهٔ مخکښې مړ شوم نو بیا به څهٔ چل کېږي او کهٔ دویٔ مخکښې
مړهٔ شول نو بیا .... بیا به څهٔ چل کېږي؟ هم په دې پرېشانه
خیالاتو کښې جمعه گل پټې ته اورسېدو .... زر زر یې قلبه
په پټې ورګډه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته
هلو د وخت اندازه اونهٔ لګېده چې سر یې راپورته
کړو نو نمر نیم آسمان له راغلے وهٔ - د جمعه گل زړهٔ سپین
سپین کېدو .... د کلي په لارې یو نظر واچولو خو فقیر گل
ښکاره نهٔ شو - دهٔ بیا غوږ له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې
یې اووے چې فقیر گل دوتهر راوړي نو، نو ما به
دا لږ غوسندې و ښکے اړولے وي ....
نو.... په دې کښې د کلي نه نمبردار سرے راولېږلو چې خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا غلي دي. ټول دهقانان را غلي دي نوراً حجرې ته راشه -
زمونږ ټول کلي دد ې اکي يو خان جاګير دى - او د کلي ټول
دهقانان د دې اکي يو خان لکه چې غلامان وو ....
خان به کله کله زمونږ د کلي چکر لګولو - په خپل جاګير
به ګرځېده او د خپلو دهقانانو د حالاتو به ئې ځان خبرولو -
دا اکي يو خان به چې زمونږ کلي ته راغلو نو دے به يو
سم کړې کټ کښې لکه د فرعون کښېناستو او ټولو دهقانانو
به په شنه منډه ددې خان د سلام د پاره ځان حجرې ته
رارسولو او کېږ چاپېره به په مزکه د پښو په سر ناست وُ -
نن هم چې دا اکي يو خان کلي ته راغلو ... په کټ کښې کښېناستو -
خلق په يو ګډو د سلام د پاره راوُچلېدل او په مزکه د پښو
په سر کښېناستهٔ نو خان کېږ چاپېره په خلقو يو نظر واچولو -
ټول راغلي وو - ټول د سلام د پاره حاضر شوي وُو خو....
جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نهٔ وُ - د خان سترګې
د ډېرې غصې نه پرګې غونډې شوې - د نمبردار نه ئې
تپوس اوکړو چې جمعه ګل څهٔ شو؟ هغه ورته وے چې
تخم ئې شيندلے دے دوه کيله ورته پاتې وو وے دا پتخم
نو درځم .... د خان طبيعت خته شو - په غوږونو ئې
دا خبره ښهٔ او نهٔ لګېده، د خان سره ئې او وے چې زما
نه دوه کيله تخم زيات اهم شو..... حکم ئې اوکړو
چې ورشئ لاس نيولے ئې راولئ.... دوه کسان ښتې ته

لاړل ... جمعه ګل يې لاس نيولے راوستو . جمعه ګل خان ته سلام اوکړو او خپل عذر يې ورته پيش کړو . خان نهٔ سلام واخستو او نهٔ يې د دهٔ په عذر غوږ اوګرولو ... حکم يې اوکړو چې په څلورو بولي غوږونه اونيسه ...... جمعه ګل په چيغه خوله غوږونه اونيول او بيا .... ؟ بيا په حجره کښې يوه غټه تيکه ... ډېره غټه خدائے مې دې غاره نهٔ نيسي خو د لسو منونه به سپاوه په دې تيکه به د کلي خلقو د لسد رسي تکولې .... حکم اوشو چې دا تيکه جُماګل ته په ملا کېږدئ .... څلور کسان راپاڅېدل . دغه تيکه يې راپورته کړه او جمعه ګل ته يې په ملا کېښوده .... تيکه ډېره درنه وه . جمعه ګل ډېر فريادونه اوکړل، خو د خان په زړهٔ د رحم اوبهٔ توے نشوې .

بل خوا د جُماګل ښځې تنور اچولے وُ . په تادي تادي ټکياوه سکروټان يې په تنور کښې پورې کړي وُو . هغې سره د جُماګل فکر وُ . هغې ته پته وه چې سړي سحر چائے هم نهٔ دي څکلي هغه به اوږے وي . ډېر به اوږے وي نو چې روټۍ ورله زر اولېږم . سکروټان يې راونړول په دسترخوان کښې يې زر زر اوتړل . شوملې يې په بټکي کښې واچولې او زوے ته يې اووے چې بچيه په منډه پټي ته څه پلار به دې اوږے وي ... دې لا دا خبره کوله چې په دې کښې يو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جُماګل ښځې ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ووے چې "خان" جمعه ګل یاندې غوږ ونه نیولې دې او
د حجرې هغه غټه تیګه ئې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز ورکړو - سرتور سرپښې ابله
پښې په شنه منډه حجرې ته په ژړا راغله - فقیرګل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوے دواړه په
ژړا انګولا په حجرې را ننوتل .... د جمعه ګل تمبې خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف ئې کړه - ماشوم فقیرګل
ئې ورته په پښو کینې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانو کړیکو ته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو د
خان په زړهٔ کښې رحم رانغلو - د جمعه ګل د تمبې ژړا انګولا
او د فقیرګل چغې د خان کانړے زړهٔ نرم نهٔ کړے شو - د
جمعه ګل فریاد رو رو په کمېدو شو .... فقیرګل د
پلار سرته ولاړ وُو ژړل ئې - داسې ئې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل تمبې هم ژړل او ورسره
ئې کړیوان هم سیرې ویرې کړے وُو - د سرو ښښتهٔ ئې
هم په موټو موټو راشوکولې وُو - ډېره د غم ننداره
وه خو .... د خان غصه نهٔ سړېده او څنګه به سړېده
جمعه ګل څهٔ ورهٔ ګستاخي خو نهٔ وه کړې - ډېره لویه
ګستاخي ئې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیګې د لاندې ساه
ورکړي چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو جرأت ونه کړي ..... وچې لږ ساعت تېر شو او نوجمعه ګل یوه سلګۍ ووهله او..... فقیر ګل یتیم او فقیر ګل مور ګنډه شوه.

انا لله و انا الیه راجعون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښېماني

(اسویلی) تېر ماښختن وُ - شومه دم وه - په تاخ کښې دَ شړشمو ډیوه تته تته بلېده ..... دَ ډیوې تورو تورو لوګو په کوټه کښې دهند وکار جوړ کړے وُ .... شمشېر ډېر کوشش اوکړو څو خدائے خبر چې دَ هغهٔ دَ سترګو نه خوب نن کوم څو اتښتېدلے وُ ..... هغه ډېر کوشش اوکړو چې دَ سپېڅوړ دا خبره دَ ځېلو معزو نه اوباسي ......چې "لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه" ...... ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ ځېلو مغزو نه ئې اوباسي څو ...... خو نه ئې اونهٔ کړو - دَ شمشېر په سینه کښې دَ سپېڅوړ خبرې اور بل کړے وُ - ډېر سوچونه ئې اوکړهٔ - دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې خو هېڅ په حساب ئې پوے نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کومه لار اختیار کړي ... خودکشي اوکړم؟ خو ...... چې په کټ کښې په خوابهٔ خوب اوده ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو نو ..... خودکشي؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم؟ ..... ځان اووژنم؟ چې دَ خلقو دَ پېغورو نه خلاص شم؟ خو ..... دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم؟ ...... دوئ به

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه کوي ؟ دوئ به څه خوري ؟ دوئ به بیا په پردو کوڅو
کښې لوغړېږي ؟ دوئ به بیا خېرونه غواړي ؟ ......
نه نه زه خودکشي نشم کولے - زه خپل ماشومان بچي پردو
کوڅو کښې لوغړېدو ته نشم پرېښودے -
(اسویلے) په تاخ کښې بله ډیوه هم هغسې بلېده - د ډیوې
تور لوګي داسې ښکارېدل لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي
ساړه ساړه اسویلي د ډیوې د لوګو سره یو ځائے شوي
دي ..... هلته د ډیوې باتۍ سوزېده او دلته د شمشېر
په سینه کښې اوربل وُ - د انتقام اور - د دشمنۍ اور -
د بېغورۍ اُور - په شته جائېداد کښې شمشېر د نادارۍ ژوند
تېرولو - دغه د نادارۍ ژوند چې نور نشو تېرولے -
هغه نور ناکام نشو کولے - او د سپفورې دې خیرې چې
"لاس دې خلاص که څه کولے شې نو ....."
دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا خان اووژني او
یا د زور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي .... شمشېر د خان سره کړل ډېبل ... "په شته جائېداد
کښې دې زما بچي لوږې تېروي - ولې په دغه جائېداد کښې
کښې زما حصه نشته ؟ ولې نشته ؟ نو بیا ؟ په ټول جائېداد
سپفورې ولې خېټه اچولې ده ؟ زه به ..... خپل حق اخلم -
ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روستي پار په
بوکنوګنکې خاموشۍ کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو ...

کړ دنی ئې کسې اوبدې ته او ټوپک ئې ښځه اوکې ته واچولو -
...... ماشومان په خوابده خوب اوده وو - د دنيا د حاله
بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوابده
خوب اوده وو - شمشېر په ماشومانو يو نظر واچولو....
د ماشومانو مور هم ټوله ورځ جاڅې وينځلي وې، هغه هم
د ځان د حاله بې خبره په خوابده خوب اوده وه ....
په تاخ کښې بلېدونکې ډيوې ته ئې يو نظر اوکتل - ډيوه
په سلګو وه - په آخرنو سلګو ...... او شمشېر ته هم خپله
ساه ځنه لنډه او را ښکلې ښکاره شوه،

شمشېر داسې محسوسوله چې لکه د دې ډيوې سره د ده ژوند
تړلے دے - دا ډيوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو
دے - او چې څنګه دا ډيوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې
به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....
نو زه ......؟ زه پښتون يم - زما په مټو کښې زور شته -
زه به داسې په آسانه توره ډال نه غورځوم - په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ......زه يو د
سپېڅور پېغور لمبه لمبه کړم نو صباله به زما بچي د ټول
کلي پېغور څنګه اوزغملے شي - نه نه زه خپل بچي د
پېغورونو په سومبو سوري کېدو ته نشم پرېښودے - کوم
څيز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه څيز څنګه
خپلو ماشومانو ته په ميراث کښې پرېږدم - ځکه چې د خپلې

لمنې نه د سپفوړ دَ پېغوړ داغ دَ ټوپک د شپېلۍ نه
به وټې ګولۍ والوځوم خُم چې دَ سپفوړي په سرو وینو
د خپلې لمنې داتور داغ دَ تور نه سور کړم .... سور داغ
تک سور لکه سور ګلاب (خندا) شمشېر دَ کرکې او نفرت نه
ډکه خندا اوکړه او لاړو دَ کوټې نه او وتو. دَ تېرو تک تور
څادر په ټول کلي راخور ؤ. یوه یوګنوونکې خاموشي وه.
لکه چې دَ کلي ټول خلق دَ مرګ په خوابهٔ خوب اوده وُو.
سپي هم ټوله شپه دَ غپېدو نه پس په بهوساړو او دَ
پلالې په سنګرونو کښې اوده وُو. شمشېر په ټند وټندو
قدمونو کوز کندې ته روان ؤ. په زړهٔ کښې یې دَ انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو. دَ زړهٔ حرکت یې تېز پېدو.
نبضونو یې ټوپونه وهل ساه یې لنډه لنډه کېده او
چې څهٔ وخت شمشېرخېل منزل ته ورنږدې شو. دَ سپفوړ
دَ کور لویه دروازه ورته ښکاره شوه نو دهٔ ټوپک داوږې
نه راکوز کړو. چارجر یې ورله ډک کړو چې ..... په دې
کښې دَ ننږدې جمات دَ منارو نه دَ لوی الله دَ لویې کلیمه
الله اکبر په لاوډ سپیکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
مُلا دَ سحر په بانګ ویلو شروع اوکړه شمشېر پښه نیولې
شو. خدای خبر چې ولې نن دَ سحر بانګ دَ شمشېر په زړهٔ کښې
یو نوی طوفان راپورته کړو. نن خو د سحر بانګ دَ هغه دنیا
بدله کړه ..... څومره خوږ بانګ دی څومره زړهٔ راښکونکی

آواز دے - ملا بانګ وېلو او شمشېر د خپلو احساساتو په سینه لاهو وه ..... خو خدائے خبر چې څه چل وه چې نن د بانګ شمشېر په دې حقیقت باندې پوے کړو چې دا دُنیا فاني ده - د دنیا ژوند د شمشېر څو ورځې دي - د دې دنیا هر څیز فاني دے - دا هر څه به د انسان نه دلته پاتې شي - دوه لاس او دوه پښې به تش پې نه روان شي خو د دې باوجود هم ځنې ځنې انسانان د حرص په خړ سېلاب کښې لاهو شوي دي - د دې باوجود هم یو انسان راپاسي او د بل انسان په مړي چاړه راکاږي - یو رور راپاسي د بل رور د ښځو د خولې نه نوړي دا وُشوکوي یو رور راپاسي د بل رور سینه د ټوپک په ګولۍ غارغار کړي ؟ څومره ظلم دے ؟ څومره زیاتې ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال بچ سره ..... د شمشېر زړه ویرې اونیوو ..... رېنډے پرې را غلو - هغه زړه چې څه شیبه اګاهو د نفرت او انتقام په لمبو غرغندې شوې وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې کړې هغه اورچې بخ کړو شمشېر خپله اراده بدله کړه ...

نه نه زه به هیڅ کله د جاېداد د پاره د رور په سینه کښې د ټوپک ګولۍ سره نه کړم - زه به هیڅ کله خپله تورسرې ورندارکنډه نه کړم - زه به چېرې خپل وریرونه په لاروکوڅو کښې نو څرېږو ته ورنکړم - خیر دے که زما بچي نشته وي، خیر دے که زما په جاېداد

زما مشر رور قبضه کړې ده ، ورور څوک دے ؟ زما رور دے کنه ؟ د رور ښځه څوک ده ؟ هم زما بهابي ده کنه او د سپفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما وينه ده - زما مټې دي - نو ..... خپله وينه هم څوک په خپله تويوي - خپلې مټې هم څوک چرې د خپل ځان نه پخپله بېلېږي ؟ ..... نه نه داسې نهٔ شي کېدے - داسې به هيچرې اونهٔ شي - زهٔ به هيچرې داسې اونهٔ کړم .....
سپفور د مزکې آمدن څهٔ تول خو پخپله کېږه کښې نهٔ اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې يې خرچ کوي - نو .... اے نابوهه شمشېره د سپفور اولاد کښي ستا اولاد نهٔ دے - د سپفور د اولاد خوشحالي کښي ستا خوشحالي نهٔ ده ؟ .... خبر دے که سپفور زما د بچو د خولې نه نوړۍ راشکوې ده ؟ هغه ته به ځان په دې ښهٔ ښکاري - خو زهٔ ؟ زهٔ به هيڅ کله د سپفور ماشومان پرو دو کوڅو کښې لوغړېږ وته پرې نهٔ ږدم ..... توبه خدايه توبه د دې ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مهٔ بنده وي - اے لويه خدايه شکر دے زما زړهٔ کښې د انتقام اور دې په خپل فضل سړه يخ کړو .... ځم خپل کورته واپس ځم - خبر دے زهٔ به محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څهٔ د هر چا جائېداد او نه خو نهٔ وي - زهٔ به دا او کړم چې زما جائېداد هډو وُنه - زړهٔ دومره يې همته خو نهٔ يم چې کښي د خپلو

بچو د پاره به روزي لټم چې ګټه کوئ ـ شکر دے په صورت روغ یم شکر دے روغ رمټ یم ـ محنت مزدوري به کوم او حقه حلاله روزي به بچو له راوړم ـ او اوس ......؟ اوس خو چې په جمات کښې مونځ اوکړم او دلوے خدائے نه بخښنه اوغواړم

شمشېر د سپفور دکوټې نه واپس کېدو چې په دې کښې هغه په قلبي پسې راروان د خپلې کوټې نه را اووتو او څه وخت ئې چې شمشېر ټوپک په لاس اولېد و نو پوے شو چې د شمشېر څه ارادې دي ـ خو .... شمشېر زر ټوپک اوکړې ته وا چولو او ورمنډې ئې کړې ـ سپفور ته ور ترغاړه وتو او په سلګو کښې ئې ورته ټوله قصه تېره کړه سپفور هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په ډېر درد ئې اوژړل...

قلبه ئې راستنه کړه ـ شمشېر ئې لاس نیولے کور ته راوستو ـ او چې بچه غرمه کېده نو بچه کړ په پولو ټوټو پړے ایښے وه ..... د سپفور د مزکې نه ئې د شمشېر حصه بېلوله ـ او خلق.....؟

خلق حق حېران وو چې دا څه وو او څه اوشو ـ؟

خوا ے دو نو حېرانېدل ئې هم ـ د انسانانو په سینو کښې خدائے پاک د غوښې ز ړونه پېدا کړي دي ـ د غه د غوښې ز ړونه نرمېږے هم شي ـ دغه د غوښې ز ړونه پستېږے هم شي ـ په دې ز ړونو کښې الله تعالیٰ مینه محبت هم پېدا کړي دي ـ خو کاش چې مونږ د غوښې په دغه یو ټوټې کښې په خپل صبر او خپلې حوصلې سره د مینې او محبت او دغه جذبات راوپېښ کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان چې مونږ د زهرو په ځائے د ګوړې نه کار واخلو چې مونږ په خپل عمل سره یو ظالم په خپل ظلم او یو زیاتي کوو په خپل زیاتي پښیمانه کړو - په خپلو نارا موټې نادمه کړو - په خپلو بدو يې شرمنده کړو -

خو اے رونړو زما یوه خبره د خپل ذهن پسکې پورې اوتړئ - زما یوه مشوره د خپلې لارې مشال کړئ نو بیا اوګورئ چې ستاسو تولې ګرانې آسانېږي اوکنه - ستاسو تول نفرتونه په مینې او محبت باندې بدلیږي اوکنه - ستاسو تولې دشمنۍ په یوې خوږې درنې او نه شلیدونکې ورورولۍ باندې بدلیږي اوکنه - او هغه مشوره داده چې

اے رونړو د هر قدم د پورته کولو نه آګاهو د هغې په انجام باندې فکر اوکړئ - که چرې یو قاتل په دې خبره په سړه سینه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د پهانسۍ تخته ده - د هر قتل سزا دوزخ دے - نو زما په خیال چې هیڅوک به قتل اونه کړي - دغسې د هر غلط قدم انجام شرمندګي - رسوائۍ او پښیماني ده نو بیا پښیمانه کیدو نه څه فائده - هغه د رحمان بابا خبره چې

ـه تیر ساعت په مثال مړي د لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په دنیا

☆ ☆ ☆

"اِنتقام"

(اسویلے) ژوند .... روژوند .... یو څو ورځې ژوند .... د شمېر یو څو گھړی ژوند .... دا ژوند که ډېر خوږ دے نو په ځنې ځنې حالاتو کښې ډېر تریخ شي .... سره د دې ظاهري رنګینو - سره د دې دومره هنګامو - په حقیقت کښې ژوند تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له تیر وړکوو - خپلو زړونو له دهوکه ورکوو - په زور په ژوند کښې هنګامې را پیدا کوو - رنګینۍ را پیدا کوو - ګني حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته د دې دنیا په مخ کني یو انسان داسې هم چې دهغه په زړه به څه غم نه وي؟ د هغه په زړه کښې به څه ارمان نه وي؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

د اولاد خاوند ناقلاره -

بې اولاده ناقلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په مخ هرڅوک ناقلاره دي - نو بیا، ژوند ترخه شو کنه؟
په دې ترخه ژوند کښې ځنې وخت داسې حالات راپېښ اشي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي کنه پرشي -
جماله ببو مې یاده شي - ښځه مې یاده شي - هغه سروهلې بروهلې
جماله هغه لیونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هروخت به اوتره اوتره
وه - هغه چې هروخت به لکه د پارې ناقلاره وه ..... ولې؟
رونهو د ولې جواب ډېر دروند دے - ډېر بوګنوونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا .... ؟ بیا به درته زه څه ووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې لیونۍ سپېلنۍ وه - ولې یې شونډو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په
زړه کښې اور بلېده او د اور لوګي د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اور کښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غرغنده وُ -.... او انتقام
... د چا نه؟ دیو داسې څیز نه چې هغه خبرې لا شوې کولے -
د دغه څیز د جمالې د شونډو په پارو څه کار نه وُ - خو
بیا هم جمالې ببو د یو سوړ په حیثیت د دغه بې ژبانه څیز
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره یې یو مثال پرېښودو -
څه ووېمه جمالې .... چې ستا دا قدم ګنې خودکشي وه -
ستا دا انتقام ګنې ګناه وه .. ته نه زه ستا دې قدم ته، دې
انتقام ته خودکشي نشم وئیلے - تا خودکشي نه ده کړې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمالې بيو خودکشي نه ده کړې - جماله خو شهيده ده - شهيده - ځکه چې هغه مور وه - هغې د اهر څه د مورولۍ د جذبې نه د برېښې مجبورتيا د کبله کړي دي - د روځې .... د ظلمي زوځې ناګهاني سرګ د هغې دماغ مفلوج کړې وه - هغه ې پوني کړې وه... څوک څه خبر دي چې د يو ې مور په زړه کښې د اولاد د پاره د مينې او محبت څه جذبات وي څوک نه دي خبر چې يوه مور په خپل اولاد څومره مينه وي ..... او چې څوک نه دي خبر نو را دې شي د جمالې بيو دليو نتوب ته دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام دې ځانونه پوځې کړي، او بيا دې دا فيصله اوکړي چې د هغې دا انتقام کښي خود کشي وه ؟

جماله! زموږ د کلي يوه سپين سرې بوډۍ - زموږ د کلي يوه غېرتې پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ ظلمې زوځې وُ چې لونګ ې نامه وه - روښ د لونګ د ژوند قصه به درته نهٔ کوم - د دې خبرې د کولو هم څهٔ ضرورت نشته چې لونګ مور څنګه لوځې کړے وُ - په څهٔ شوا خون ې لوځې کړے وُ - جمالې ته لونګ په غېږ کښې يتيم پاتې شوے وُ - او د خپل ګُنډاتون دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په ډاډ تېر کړي وُو - پردي خدمتونه ې کړي وُو - په دې طمعه چې لونګ به مې خدائے لوځې کړي - او زما ټول ارمانونه به اورژوي .... د جمالې په زړهٔ کښې ارمانونه ټوټ په ټوټ پراتهٔ وو - او کله کله به چې ځان له ناسته وه نو د ارمانو نو تنسته بُوده به ې را برابرو - ولله

او یوه ورځ هم داسې د تصوراتو په دنیا کښې د ورکې جمالې ترغوږو دا آواز راغلو «لونګ په سینه کښې ډوب شو» ..... دې آواز د جمالې د نیا د سترګو په وړاندې کښې دړې وړې کړه - د مور د پاره دا آواز د شین آسمان تندر و چې په جمالې راګوزار شو -

رونړو! زړه درته د جمالې د هغه بچې واره چغو - هغه د لېونو په رنګې ترکوره او ترکوڅې لیونۍ لیونۍ منډې هغه چې په مخ سر وهلو ئې را پاندې کړې - هغه چې ګریوان ئې څیرې ویرې کړو - هغه چې د سر ویښته ئې په موټو موټو اوشوکول - دا ټوله نقشه درته په الفاظو کښې نشم بیانولے - ځکه چې ما سره دومره دردیډلي الفاظ نشته چې د هغې د سپیرو سپیرو کوکارو نقشه پکښې راځائے کړم - ما سره داسې په غم لړلي الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ئې وراغوندم - ما سره دومره حوصله هم نشته چې زړه درته د هغه وخت او هغه موقعې حالات په زور زیر ټیر کړم -

یو زړه جمالې ته اووے چې راشه ته هم سینه ته ټوپ کړه چې د زوے سره ستا هم د لاش هډوکه اونه لګي - بچې د لونګ سره سم ستا غوښې هم د سینه کیان اوخوري - بچې مور او زوے دواړه په یو رنګ مرګ مړه شو - خو جمالې د زړه سنه ټپوس اوکړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردۍ د پاره کنې د اظهار حق ادا کړي؟ او دا حق که اداشي نو زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به ګنې سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه سړېږي - دا اور به صرف د انتقام په ذریعه سړېږي - او نن ... زه د دې کلي د خلقو په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په او بو کښې مړ شو زه به پس له دې نه ترمرګه پورې د او بو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم .... جمالي قسم اوخوړ - او دَ دې قسم نه پس دَ لونګ مور دَ او بو کټورے شونډو ته نزدې نه کړو - ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې خو د جمالي د حلق نه د او بو څاڅکے تېر نشو - ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے - لکه دَ سادرېن لُوټه .... آخر ترکومه پورې - خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جماله یو ګوټ او به اوڅکي خو جمالي نه دَ چا منت منلو او نه زارې ...... آخر تر کومه پورې ...

تر کومې پورې به غمځپلې مور دَ تندې مقابله کوله - تر کومه پورې به دَ خپل قصد پوره کولو د پاره دَ ژوندانه سره په جنګ وه - آخر حوصلې جواب ورکړو - دَ حالاتو د مقابلې د پاره توان ختم شو - د زنکدن علامې شروع شوې - جمالي حق ته سترګې اونیولې نو په دا سې حالاتو کښې دَ مالت یوې زنانه دَ او بو جام دَ جمالي شونډو ته رونیوه ..... خو دَ لونګ مور د او بو جام له ټېله ورکړه - او په سترګو سترګو کښې ئې دغه بنځې ته اووے چې ..... زما په غېرتېرپورې خندا مه کوه زما دَ انتقام په لاره کښې اړيکي مه پېدا کوه ..... پرېږده چې زه خپل قسم پوره کړم - پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم ....

او بیا چې څو لحظې نورې تېرې شوې نو جمالي خپل قسم پوره کړو - جمالي خپل انتقام پوره کړو - مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے او به ئې دَ حلق نه تېرې نه کړې - او هغې د او بو نه زخپل لونګ

بدل وا خستو -

(اسو پلے) اے دَمیاند وزرا منو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَمور زړهٔ درته معلوم نهٔ شو ؟

لیږ په خپلو ګرېوانونو کښې سرونه ښکته کړئ اودخپل

هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې تن صبا زامن دَمیاندو

سره کوي -

اے دَ ځوانئ په نشه مستو زلمو تهٔ کوئ کو رے دَ

مور سره ضد ونه قصد ونه مهٔ کوئ -مور مهٔ خفه کوئ -

مور مهٔ ژړوئ - دَمور د خفګانی سره به درنه الله خفه شي

دَمور په ژړا باندې عرش په لړزانی شي .... دَمور ډېر

لوئے مقام دے ډېره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ

پښو لاندې چې جنت وي نو دهغې درجه او مرتبه ګنـې

د هرچا نه اوچته نشوه .... ؟ مور ډېره مقدسه هستي

ده - او ددې مقدسې هستۍ عزت او احترام په هر

اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - اوکوم اولاد چې دا

فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې

دَ دوزخ د ملبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسویلی) روستی پاڅو - ملا لا بانګ نه وُو ویلی - ټوله دنیا په خواږه خوب اوده وه .... چپه چپیا او بوګنوونکې خاموشي ..... نه د سپو غپیاو او نه د چرګ چغو آواز - کله کله به د یو نیم چرګ آواز په دې خوشې بېدیاکښې تر لرې لرې پورې خور شو او زما د ویرې نه خور ور زړګی به په څه قدرې راغونډ شو .... د اوبو واري وُ - یوم په اوګه کښېښې ابله پښې تُند تُند پتېې ته روان وم - لا د راته سمه نه ښکارېده - په خپل دلیل تلم ... چې لویې ادیرې ته اورسېدم نو ...... څه فریاد غوږونو مې ته غوږ و شو .... او فریاد .... زړه بوګنوونکی فریاد - د پښو لاندې نه مې مزکه اوتښتېده - زړه مې په درزېدو شو - په ځائے اودرېدم - کلیمې مې په ځان چُف کړې - بابا کان مې را اولړزول - په دې ادیره کښې زه څو ا
عالم
هم څو څو ځله وېرېدلی یم - دا ډېره درنه ادیره ده - دلته غیب ډېر زیات دي .... ځکه خو چې ما فریاد واورېدو نو رېږدېدی واخستم - د کوکنهې شاته کېښناستم او غوږونه مې د فریاد په لورې اونیول ..... فریاد .... د ښځې فریاد معلومېدو - د زړه نتل نه راوتې فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اُدیرې
کانې بوټي وُنې غنې هر څهٔ په فریاد وُو - داسې معلومیده
چې لکه شپه دا فریاد نور نشي زغملے نو ځکه داسې په منډه منډه
مخ په وړاندې روانه ده او د صبا ستوري که د دې فریاد د اوریدو
د پاره په بوګنبدو نکوتد موښ رو رو ساښو لې را روانه ده.....
زه هم هغه شان غلے ساه دا ښکلے د کوکښې شاته ناست وم - شپهٔ
ساعت تېر شو - رڼا رو رو را خوریده - په څوا شا جماتونو کښې
د سحر بانګونه شروع شول - څو زما په پښو کښې لا هغسې دم نهٔ
وُ ..... چې رڼا ښهٔ را خوره شوه نو رو رو په آرام د فریاد
په لورې روان شوم .... فریاد اوس کم شوے وُ . څهٔ ګورم
چې د یو قبر د پاسه یوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه
پښې ئې په نکریزو سره وُو خوره وره پرته وه. زړهٔ مې یو درز اوکړو -
په سترګو مې تیاره را غله ..... دا ؟ دا خو د شیرین قبر دے -
د ځوانې مرګ شیرین - د نیمه خوا شیرین - د مور پلار د اِکې
یوزوے شیرین - هغه شیرین چې تېره شپه ئې د وادهٔ ډولۍ کور
ته راوړلې وه - چې مور پلار ئې په وادهٔ د خپل زړهٔ ارمانونه
رڅولي وُو .... هغه شیرین چې د جمالې د یو نظر کتو د پاره ئې
په کلونو انتظار کړے وُ ...... نن هغه شیرین د جمالې د یو نظر کتو ته
مخکښې په دې خوشې بیابان کښې د خاورو د دې ځلې د لاندې په خواږهٔ
خوب اوده دے - ما ته سمد ستې د شیرین د وادهٔ شپه را په مخکښې شوه -
څومره خوند وُ د شیرین په وادهٔ کښې .... څومره په خوشحالۍ

خوشحاله سو دَ شیرین ډولۍ راوړلې وه او بیا دواړه په شپه
هغه ترتیبړ ما سخته پورې شیرین په حجره کښې دَ دوستانو سره
څومره خوند تاک کپ لګولے وُ - او بیا مونږ هغه کورته په تلو
مجبوره کړو - چې څه څوک به ستا په انتظار کښې وي .... شیرین
سُکے غونډې شو او کورته روان شو - په تُند و تُند و قدمونو
..... دَ هغه کورته ډېره تادي وه - دَ هغهٔ په زړهٔ ډېرې خبرې
وې چې جمالي ته یې کول غوښتل - څهٔ ګیلې هم وې او څهٔ مانې
هم - څهٔ وعدې هم وې او څهٔ لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو
سوالونو او ډېرو تپوسونو دَ هغه په زړهٔ کښې دغ دغ جوړې
کړے وُ - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې دَ جمالي
دَ دیدن خوږې تلوسې یې په زړهٔ پورې ځغلې بیولے روان وُ، چې
شیرین خپل منزل ته ورنږدې شو - چې خپلې کوڅې ته ورنږدې شو -
نو ناګهانه درې ډزې اوشوې - هلو په ورومبۍ ډز شیرین پرېځي
راپرېوتو - جوړې دَ زړهٔ په سر لګېدلے وُ - دَ هغه زړهٔ په سر چې
کوم دَ جاړیدو دَ پاره نا قراره وُ - چې کوم په دغه وخت کښې دَ
مینې محبت د جذباتو ته لبریز وُ، دَ هغه زړهٔ په سر شیرین اولګېدو -
او چې دَ تجربې خلق ور رسېدل نو هغه یوه آخرنۍ سلګۍ اووهله
او په دغه سلګۍ کښې هم دَ هغه په شونډو دَ جمالي نوم وُ - ......
شیرین سا ورکړه - دَ زړهٔ خبرې په زړهٔ کښې پاتې شوې - نهٔ یې
دَ جمالي مخ اولیدو او نهٔ یې ورته د خپل زړهٔ خبرې اوکړې .....
دَ شیرین مور لکه دَ لېونو دامنې یې کړې - پلار یې سرتور سر -

او پښي ابله پښي را غلو .... او .... جاله؟ جاله هم په سره
جوړه کښې پښې ابله پښې او سرتورسر د شیرین سرته ولاړه ووه
د جالې سپین په مزکه پروت و په مرګ ئې هم په شونډو مسکا خوره
وه - لکه چې جالې ته وائي چې " اے نادانې پېغلې خندا کېږه هم-
په دنیا کښې د هیڅا ټول ارمانونه نشي پوره کیدے ..... دغه
یو ارمان مو بس و چې پوره شو - او ته په سره دولۍ او سره
جوړه کښې زمونږ کره راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په
حشر جهان کښې کوو - کوم ځائے چې نه غم شته او نه مصیبت -
کوم ځائے چې نه قصد شته او نه حسد - کوم ځائے چې د دوو مینو
ترمینځه څوک دیوالونه نشي ودرولے" ..... جاله غلې ولاړه وه .....
ټول کلي د ځوانې مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې توی ولې - خو جاله غلې وه -
د مزکې غبرګ ختو خو د جالې نه .... دغې په سترګو کښې اوښکې نه
وې .... حیرانه وه چې دا څه وو او څه اوشول؟ دا زه کوم ځائے
وم - کوم ځائے ته راورسیدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم ..
او غونډئ په مزکې کښیناسته - د شیرین په وینو لړلے سرئې په
خپل پتون کښښودو - څو ځله سوکه کېناسته .... پکار ده چې
په دغه وخت کښې جالې په ډیر زوړ ژړلے وے - پکار ده چې د
شیرین په وینو لړلے مخ جالې په خپلو ډیرو اوښکو وینځلے
وے خو ..... د جالې په سترګو کښې چې اوښکې نه وې نو ځکه دغې
ژړلے هم نشو ..... او چې څه وخت شا فهم بیو او دې چې جاله

سپېره ده، دومره سپېره چې ددې سره د شیرین د پاره دود اوښکې هم نشته .... د جالي په زړه تیاره راغله ... یوه تېره کېکه چې اوده هله او چې هوشه په شیرین راپرېوته .... د شیرین مور پلار ناوې جاله د لاس پښو نه اونیوه او یو خوا ته کښېني چې ورودا چوله -

رونبو! د پر د غم ساعت و .... سمه د قیامت شپه وه - سباله ماښکر چې کېد و نو د شیرین جنازه پورته شوه. د ځواني مرګ شیرین جنازه - د مور پلار د اکي یوزوړ جنازه - د یوې ښې د زلمي جنازه .... مور پلار په وزه خوله ژړل - هرچا ژړل - ټول کلي ژړل - نو جاله .... ؟ جاله هم هغسې ګونګه سونګه وه - جنازه پورته شوه ... شیرین خاورو ته وسپارلے شو .... قبر چې جوړ شو او هم هغه د وارده ځیځې په قبر اوغورولے شوه .... خلق د ګیس زورند سرو نه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس دا هغه دیوې ښې ناوې جاله ده چې بېګاه چې ټوله شپه د شیرین په قبر تېره کړې ده - زه ورروان شوم - ماوے چې راپورته یې کړم او ورته اووایم چې اے د اکي "یوې ښې ناوې" څه بس دے کورته لاړه شه -

" مرې چا دي ژوندي کړې په ژړا "

خو چې زه ورنږدې شوم نو جاله لګه د پورو د قبر سره خبرې کولې .... "شیرینه - چې وفا شیرینه ! دومره خپه دې هم راسره او نه کړې او لاړې - دا وه ستا هغه مینه ؟ د روښو نه چې مینه دې

بیا لیلے نشوه نولا ئې دې څخه له کولې؟ بې وفا دومره څوبه را ښکاره
شوے وے چې د وادهٔ په څهرو کښې خو مې لیدلے قدر له وے
نیمه څوا زلمیه داسې زړه سروړ شوې - زړهٔ سپېره دې چا ته
پر پښودم -

شیرینه ما خو د ځان سره د ارمانونو یو لویه دنیا راوړې وه -
ماخو ځان له د خوشحالو یو لوے محل جوړ کړے وُ - بې وفا څنګه دې
د سترګو په رپ کښې زما د ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه! یو دوه خبرې راسره اوکړه صرف دوه خبرې
چې دا زړهٔ مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې د څپل وادهٔ په
دغه څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړېدلې دي -
ستا دې زما د پښو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه
خبرې راسره اوکړه - دوه خبرې - دوه .... جمالې یوه سلګۍ اوو هله
اود سلګۍ سره دیوې شېبې ناوې بخه وه - او چې اومې کتل
نو په ښوکښې ئې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -
(راسو پلے)

روښو ډېره دردناکه ننداره وه - زړهٔ مې غوښتل چې په
چغو چغو اوژاړم زړهٔ مې غوښتل چې لاړ شم شاهې بیو راولم
او ورته اوښایم چې جماله سپېره نهٔ وه - راشه اوګوره د جمالې د سترګو
نه اوښکې راتوې شوې داسې اوښکې چې ته له اډېره ئې اولسهٔ زوله،
داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وُو -

چپې

لکه چې نن سیند بیا په غورځنګ وُ ـ شل کاله وړاندې
له
چې کوم سېلاب راغلے وُ او د کوم سېلاب یوې چپې چې ملا
د ځان سره راوړې وه ـ لکه چې هغه سېلاب نن د هغې په
سینه کښې بهېدو او د سترګو نه ئې روان وُ ـ

د دوو میاشتو ماشوم ناجوړه زوئے د ملالې په غېږ
کښې پروت وژړېدو ـ د ډېر ساعت نه ئې اوچې سلګۍ
وهلې ځو اوس داسې غلے شوے غوندې وه ملاله نه د ځان
د حاله خبر وه او نه د زوئے د حاله ـ په مځکه ئې پرلت
ن
وهلې وه او زوئے ورته په غېږ کښې پروت وُ ـ د ملالې کړوا
پرانستے وُ ـ بېبس سر ـ خبر نه څه ـ داسې معلومېده چې
لکه د ملالې کړوان هغه زُول پرانستے وي ـ کوم چې د
سحره راسې د هغې په سینه کښې الوتو ـ خدائے خبر چې په
هغه خبره کښې څه وو کومه چې ګلډین نن سحر هغې ته
کړې وه ـ او کومه به چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه ـ
نو د هغې زړه به ئې ناقلاره کړو ـ د هغې د دنیا به ئې تباه
کړه ـ باران ـ سیلۍ او طوفان به راغلو او د ملالې د
ه
سترګو نه به روان شو ـ د ملالې قرار ـ صبر او هغه لږ

ډېره تسلي کوله چې د ماشوم زوے په وجه دهغې زړه
ته وه - هغه هرڅه به د سترګو په رپ کېښې په طوفان
کېښې لاهو شو - خو ګل دين د هرڅه نه بې پروا د افيمو
په نشه کېښې نيم ويخ او نيم اوده ؤ - هغه د هيڅ نه
نه ؤ خبر - ګل دين موچي ؤ - په کلي کېښې به يې د زوړو پېزار
مرمت کولو - د افيمو نشې د هغه نه په ځوانه ځوانۍ
کېښې بوډا جوړ کړے ؤ ...... ملاله په ښغلتوب د
ګل دين د شکي طبيعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه - او کله
کله به چې د کلي ښځو د ګل دين د سخت طبيعتۍ ذکر
ملالۍ ته اوکړو نو هغه به ورته مسکۍ شوه او
جواب به يې ورکړو چې خير دے د واده نه مخکښې هر
زلمے داسې وي او چې واده اوکړي نو بيا ......بيا به
که خيرې هرڅه سم شي ...... او د واده نه پس څه
موده ګل دين سم دم ؤ .. د ملالۍ سره يې ډېر ښه تعلق
ؤ خو رو رو هغه بيا په زړه لار روان شو سپکې سپورې -
سټغې خبرې او رټل - هر وخت يې په نه څه خبره بدې
ردې ويل د ګل دين عادت شو - او يوه ورځ خو يې چې
ملاله په نه څه خبره راګيره کړه او وې وهله نو د ګل دين
په دې زياتي د ملالۍ زړه ته لويه صدمه اورسېده ...
او بيا دا څه يوه ورځ نه وه بلکې وهل او ټکول د ملالۍ
تقدير شو - دې ټولو نارامو ته ملالۍ غاړه ايښودلې وه -

دا هرڅه هغې زغمل څو ..... يو دا خبره؟ دا خبره هغې
نهٔ شوه زغملے دا هغې نهٔ شوه برداشت کولے .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والي سينه کښې د سيلاب يوې
چپې د ځان سره راوړې وه - خو د هغې دا يقين وُ چې
هغه .... «هغه» نهٔ ده څه چې گلدين وائي .... ملالې د
گلدين دا خبره نهٔ شوه زورېدے - او هر کله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړهٔ تور شو او د گلدين نه به هم ورله کرکه ورغله .....
په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د
هغې مينه روس تقسيم شوې وه - د گلدين زور زياتے ئې د
ماشوم زوے په مينه کښې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود
هم د گلدين دا خبره نهٔ د هغې د پاره ښهٔ وه نهٔ د گلدين
د پاره او نهٔ د هغوي د ماشوم بچي د پاره ښهٔ وه ......
هر څو که د ملالې د گلدين سره هغه هومره مينه نهٔ وه لکه
چې څو او وه څو ..... بيا هم خاوند خو ئې وُ کنه؟ ملالې نهٔ
غوښتله چې خاوند ورته څهٔ داسې خبره اوکړي چې هغې له
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوے درې
وارو نه کرکه ورشي - خو هغه بېوسه وه، هغې خاوند
نهٔ شو منع کولے - ملاله به د گلدين نه دومره وېرېده چې
د هغهٔ په مخکښې به ئې په زوره ساه هم نهٔ اخسته .....
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نهٔ څهٔ خبره ئې په

ملالۍ دا باندې کړې ینۀ چې اووهله او پۀ تلو کښې چې د
ریښې غوټې تېرې هچه کښې اووے " حرامونې " او د
دې ټکي پۀ اوریدو د ملالۍ پۀ زړۀ هغه تیارۀ راغله
کومه چې دیر طوفان د راتلو نه اول راځي .... ګلدین لاړو
د کوڅې نه اووتو - او ..... طوفان راغلو .... سپېلۍ ب
راغلو - کوم سیند چې د ملالۍ پۀ سینه کښې غورزنګونه
وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو .... چیچې چې
وهلې .... د سحر نه ماځیګر شو خو طوفان د کمېدو و یا د
اودریدو نوم نۀ اخستو ..... کېدے شي چې دې چېرته
لاهو کړے وے - خو پۀ دې کښې چې د دروازې د لرې کېدو
آواز تر غوږ وشو .... د ملالۍ د زړۀ درزا پۀ زیاتېدو شوه -
د هغې خیال ؤ چې چوړ موچي ګلدین راغلو، او خدائے خبر
چې ولې نن د هغۀ راتلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکاریدو
.... خو .... چوړ هغۀ نۀ ؤ دروازه هوا لرې کړې وه - پۀ
کور کښې کوټ روبۀ نۀ وې - د جمالي سره فکر شو چې د هغۀ
د راتلو نه مخکښې د سیند نه یو منګے اوبۀ راوړې
نو بیا بۀ کټے شي ..... هغې ماښوم زوے پۀ ژړا پۀ کټ
کښې پرېښودو او منګے پۀ سر د کوڅې نه اووته د واده نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم پۀ دې لاره سیند ته د اوبو
دپاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څۀ چل ؤ چې منګے پۀ
سر پۀ دې لاره اویوله روانه شوه نو خپل پېغلتوب ورته

را مخکښې شو - په پېغلتوب هم ملاله څه مالداره نه وه -
ولې بیا هم دالاره داسې شاړه او داسې سپېره څو نه وه -
دوه کاله اګاهو به چې ملاله منګې په سر د نورو جینکو سره
په دې لاره راوبوله تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نه ښکارېدو، ځکه چې د ګلډین خیال او د
ګلډین سره د ژوندون د پسکې په تړلو هغې ته ځان د
نورو همځولو جینکو نه ډېر شسته من او ښکاله ښکارېدو
څو هغه ټول خیالونه او څو بې نه څو نن دروغ ثابت شول..
... دا ولې؟ او دا ولې؟ په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې
مخامخ سند ښکاره شو - چپ چاپ خلې غلې .... او خاموش
خاموش به ېدو ... ملالې زرزر په تادۍ منګې ډک کړو او
په تند و تړ مونو کورته را روانه شوه او چې کورته راغله
نو ماشوم یوړې ډېر ژړلي وو - ځکه چې اوس یې د ژړا په
ځای اوچې سلګۍ وهلې .... ملالې منګې په کړو بنج
کېښودو - ماشوم یې راواخستو خپلې سینې ته یې راجوخت
کړو او یوه اوږده ساه یې واخسته د ماشوم سینې ته په
رانږدې کولو د هغې زړه ته ډېر اطمینان اورسېدو - هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې خوږ وور زړه را ټول غونډ ی
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولی وو
چې په دې کښې ګلډین موچې د پښو د ولچه په لاس په کوڅه
رانوتو - او د راتللو سره یې په مراوي آواز او وې ......

درنه کار نه ؤ دا غلی - بس دومره پېسې مې کتلې وې چې
ځان له مې اېښې او د چا ښو د پاره مې دا پېسې داوړل "
گلدېن په دالان کښې خپل د موچې توب د سامان صندوقچې
کښېنودو او د پېښو دوه جوړه چې ملالې له ورکړه او ورته ئې
اووې چې زه حجرې ته لاړ ځم چې راشم نو بیا به چاے څښم
..... ملالې دوه جوړه د گلدېن نه واخسته په چارگې ئې کښېنوده
او بیا ئې ماشوم په غېږ کښې واخستلو او د سوچونو او فکرونو
په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پښتو را غله د پښو
دوه جوړه ئې پرمخې د چارگې نه را گذار کړه ..... پښې توے شول
او د ملالې سره غم شو چې اوس به څه کوم - اوس به چاے
د څه نه څښم - اوس که گلدېن را غلو او خبر شو چې
پېسې د مزکې خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي - هغه
خو به په دې ټېر ما سخت ماد کوره او باسي - او چې د کوره مې
او باسي نو زه به چرته ځم - زه به کوم خوا ته ځم - زه به د
چا کوره ځم -

وخت په منډه منډه روان ؤ تېرېدو - ملالا هیڅ په
حساب نه پوهېده چې څه چل اوکړي ... په دې کښې
ئې خپلې سینې ته پام شو - ماشوم تا جوړه ؤ تهوله ورځ
کښې ئې سینه نه وه څښلې ..... سینه ئې ډکه وه - د
ملالې سینه ډکه وه ..... هغې هرو نورې سوچ اونه کړو
خو دوه جوړه ئې را واخسته او زر زر ئې دواړه سینې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوړې کښې تشې کړې - پښتې ئې په نغري سوره کړه ....
او په څۀ ساعت پس چې ګلدين د څېرې نه را غلو .... په
کټ کښې کښېناستو نو ملاله په مړو مړو قدمونو لاړه - پيالې
او چائې جوش ئې راواخستل او ګلدين ته ئې په مخکښې کښېښودل -
ګلدين پيالې ډکوله او پيالې به ئې تشوله - ملالې په کښېنه
سترګه ګلدين ته کتل .... د هغې زړه غوښتل چې را پاسي او
د ګلدين د خولې نه پيالې راوُشوکوي او ورته ووايي چې
ګلدينه مړ کوه .... دا څۀ کوې - دا چائې مړ شبنه دا چائې
چې په کومو پسو کښې پخې شوي دي هغه پسې په تا حرام
دي - خو .... ملالې له به دومره زړه چا ورکړے وے - دا
ټولې خبرې کۀ د هغې زړه غوښتلے نو هم کولے خو ئې نۀ
شوې کولے .... د هغې په زړه يوه تيارة تله او بله
راتله ..... سوچ ئې کولو چې دا څۀ وُو او څۀ راپېښ
شو - دا نوي غمونه کښي لږ وُو چې دا نوے غم ئې د خپله لاسه
خپل ځان له راپيدا کړو ..... ساګ ترې نه سيلۍ اوړے
وُ - ماشوم هم د لوږې د لاسه الونبلون کولو - په ژړا
ژړا ئې زړۀ سترے شو - ګلدين ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو. او په سختۍ سره ئې ملالې ته اووے ....
څۀ له ئې ژړه وې پسې ورکړه کنه".... پسې ؟ پسې ورکړم
د څۀ پسے ورکړم ..... دې سيني ته ئې وا چوه کنه ؟ ....
په سينه کښې څۀ دي - تا چې کوم پسې راوړلي وو هغه

پښتو توی کړل - او ما تاله چای د خپلې سینې په ښو کښې پټې کړې - هن ! گل دین د کټ نه را ټوپ کړو - ځکه د کټ سره نژدې ښخته پرته وه - هغه یې را اوچته کړه او چې را خطا یې کړه نو ملاله خو ځکه شوه خو د ماشوم د سرنه یوه سره داره د ملالې په مخ خوره وره لاړه .... ماشوم اول یوه تپه کړیکه او بیا یې څو سلگۍ او وهلې او غلی شو - ملالې د زوی د سرنه د وینې دارې چې اولیدې نو بې هوشه په مزکې پرېوته - او گلدین ! گلدین را پاسېدو - ملاله یې د څو نښتې نه اونیوه را اوچته یې کړه - د هغې مخ په وینو لېت پېت وه او په داسې حالت کښې گلدین ورته اووې چې یو - دوه - درې - ته په ما طلاقه یې - څه او څه د دې کورنه چې کوم خوا دې خوښه وې لاړه شه ..... او ملالې خپل ماشوم زوی راپورته کړو او نیغه سیند ته را غله - په سیند کښې سېلاب راغلی و - سیند په غورزنگ و چپه به راتله او چپه به کښېناسته ... په دې کښې یوه چپه راغله - د نورو چپو نه لویه ډېره لویه - او ملالې ته داسې ښکاره شوه چې لکه دغه چپه د دې مور وي هغه مور چې دې لیدلې نه وه - چې د هغې په سینې دې چېرې لوبې نه وي کړې - دې داسې محسوسه کړه چې دغه چپې خپله غېږه خوره کړې ده او ملالې ته وایي چې اے د دنیا غمونو ځپلې لورې را څه چې زه دې دلته په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږ کښې ځائ درکړم او ملاې خپل زوئ په سینې پورې کلک له
نیولې د غه چېپې ته ځان او سپارلو، او د غه لوېې چپې ملا
په خپلې غېږ کښې وا خسته او لاړه په قلاره شوه. او ملاله
دَ سترې ژوند دَ ستوما نو نه دَ ټول عمر د پاره خلاصه
شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اِنسان او انسانیّت

(اسو پیلے) ..... دَدې دنیا په ځنې ډېر داسې زړونه شته چې

ډېرو غمونو پکښې تنهاکې جوړې کړې دي .

ډېر داسې انسانان شته چې دَ هغوي زړونه

د ډېرو غمونو دلاسه

سُورې سُورې او غار غار دي -

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا ئې سترګې کوغالوته ړوتې دي -

ډېرې داسې مېندې شته

چې په ژړا ژړا ئې دَ سترګو تور په سپین بدل شوي دي -

ډېرې داسې تورسرې شته

چې دځپل ځوان خاوند په ناګهانې مرګ ئې ځوانۍ دَخاورو

سره خاورې شوې ده - چې ارمانونه ئې په اورستې شویدي -

ځو په ژړا دچا قسمتونه چرې نهٔ دي بدل شوي -

مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي -

ارمان چې دَګلاب غوندې بنګلو او ښائسته ځوانۍ مړګانو

دَ ځپلې بوډۍ مور

دَ ځپلې زړهٔ چاودې مور دَ ځپلې غم ژبلې مور دَ زړهٔ ننه -

د زړهٔ د تل نه راوتے فریاد اوریدے شوے

هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وهٔ -

چې فرشتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې

ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو څو

د پلار د سترګو نه باروان هغه سیلاب لیدے شوے کوم

سیلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې د ګلاب په رنګې

شیمه څو، شاه زلمو څو د خپلو کونډو تورې سرو

هغه سلګۍ اوریدے شوې

چې کومې سلګۍ د اوریدونکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے د خپلې مور د سترګو توره ګلابه

ته کښې د خپلې غم ځپلې مور فریاد نهٔ اورې

اے د خپل پلار د زړهٔ ټکورې ګلابه -

ته کښې د خپل بوډا پلار د سترګو نه روان

د رنړو رنړو اوښکو سیلاب نهٔ وینې

اے د چا تورسرې د ژوند ملګرے ګلابه ته د خپلې تورسرې

د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نهٔ اورې -

اے بے غمه ګلابه د غه سلګو څو ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو څو عرش په لړزان کړے دے ـ

دغه د پلار د ستر ګو او ښکے څو کا ښي زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ کوي او تهٔ ......؟

تهٔ بیا هم غبرنهٔ کوې،

تهٔ بیا هم خاموشه شونډې پروت یٔ!

ګلا به خدائے ګواه دے چې تا څو به د پردو په سترګو کښې اوښکې نشوې لیدے ـ

خدائے ګواه دے چې تا به د نچلې مور په تندي کښې د خفګان ګونجې نهٔ شوې لیدے ـ

تهٔ به د پردو پلارانو د پاره داد وې

تهٔ څو به د پردو تورو سرو د پاره دلاسه وې

نو بیا اوس ؟

اوس ولې دا سې غلے پروت یې

اوس دې ولې دا سې د صبرڅادر اغوستے دے ؟

اے د یې غمې په څوانهٔ څوب اُودهٔ شهید ه سرداړ پورته کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې د مور په تندي کښې څهٔ چې په تول ځ کښې یٔ کندې کپرې جوړې کړې ـ

ستا څوږ پلار څو هم ستا غم په څپل ناتوان زړهٔ بورې ځنت نیولے دے ـ په هرڅا ستا ګمان کوي

د هرڅا په ځ کښې ستا نقشونه لټوي

څو ګلا به !

اے ښکلیه ګلابه !

ستا د تندي د نقشونو په شان نقشونه موندل څوک کړانه

خبره ده - نا ممکنه خبره ده -

ځکه چې ستا د تندي نقشونه څو

د رحمت فرشتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پلار څو د ورځي په تکل کښې دے - او په دې تکل

کښې يې د هر مخ جائزه واخسته هر تندي ته يې ښه په

غور او کتل د هر انسان جائزه يې واخسته

څو ګلابه ستا په رنګي مخ د بل چا نشته

څو ګلابه ستا په رنګي تندے د بل چا نشته

ستا په رنګي نقشونه هډو د بل چا کېدے نشي

نو ځکه زۀ درته دا وايم چې ستا پلار به

ستا د تندي د نقشونو ارمان د ځان سره قبر ته يوسي -

زۀ دا منم چې مړي چرې په ژړا نۀ دي ژوندي شوي

کۀ مړو د پلار کو نشتي ملا چرې يېدے شوے

کۀ مړو د مور پړ هر پړ هر زړۀ چرې کتے شوے

کۀ مړو ته د خپلو تور سرو ښځو ګرېوان او بېرسرونه نيکاره

کېدے شوے نو د مور فريادونو به ګلاب وختي را ژوندے کړے وُ -

د پلار د سترګو نه روان د اوښکو سېلاب به ګلاب وختي

د قبر نه په راوتو مجبور کړے وے څو ګلاب په دا سې خوب

اودۀ شوے دے چې هغه د پلار د سترګو نه د اوښکو روان

سیلاب نهٔ وینې - چې هغهٔ ته د خپلې تورسرې ځینې کړبوان
او بیا سر نهٔ ښکارې - چې هغه خپلې خوږې مور له ډیوې ځینې
جواب هم نشي ورکولے - ارمان چې گلاب صرف دوه خبرې د مور سره
کړے وے .

چې د مور ځې تسلي شوے وے
چې د مور ناقلاره زړهٔ ئې لږ په قلار شوے وے

گلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ ډډې دپاره ووینکي
نهٔ څخوي چې کنې تهٔ دې د قبر نه راپاسې او ددې د زړهٔ داوران
ویجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې
تهٔ دې بیا زړے ماځیگر مُسکے مُسکے په کوڅه راننوځې او د
مور زړهٔ دې دربانډې بیا راټول شي -

گلابه ستا مور هم لکه د نورو میانډو په رنگ مورده
ددې هم په زړهٔ کښې بس اکې یو ارمان دے
یو داسې ارمان چې د پوره کیدو نهٔ دے
تو څهٔ اوکړې د خپل زړهٔ نه مجبوره ده
د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده
ډیره مجبوره ده .
ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي
ژړا هم کوي او فریاد هم
دُعا هم کوي او تپوس هم
چې گلابه ښکیه سر راپورته کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مال د دواؤ، صرف دَ دواؤ خبرو جواب را کړه -

نو بیا اوده شه خبر دے

بیا درسره زهٔ دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نهٔ کوم

بیا به دې دَ خوب نه نهٔ راویښوُم

پکیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په ګولۍ، دَ زړهٔ دَ سر د پاسه څو نهٔ وے لګیدلے هنٔ ؟

تهٔ څو بز شوے څو نهٔ وے هنٔ ؟

چې تا سلګۍ وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا و ټپلي و وچې " وئ مورے مړ شومه "

تا نه مور زار شه. پکیه! تا زما انتظار ولې نهٔ کولو

مرګ ته دې داسې تادي وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به دَ مور نه دَ تپوس نه بغیر بهر قدم هم نه اخستو

کلابه! سر را پورته کړه. پکیه

دا ټول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خبر دے اوده شه

زهٔ درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نهٔ څڅوي -

زهٔ درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نهٔ اچوي

بیا به ستا مور د نیل خدای نه داسوال کوي
چې ما هم تا سره سنګرې کړي - او د لته
تا سره نږدې - ستا په څنګ کښې اوده شم
چې زه هم راشم او په دې څوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان
کښې تا سره څوا په څوا اوده شم - او چې داسې اوشي، چې ما هم
خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما
زړه ته به څومره تسلّي اوشي - او ستا څوري وور زړه به هم زما
په راتلو را ټول غونډې شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه ! په دې څوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې
په دې سیلۍ ګلی او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې تمرونو
کښې څومې داسې یواځې پرېږدونښې ......

رونو - څویږدو رونو ! د ګلاب د ژوند دردیږي قصه به
دا وخت نه چېړم. د هغه د شپې سرې توپ پانه به هم دا
وخت نه اړوم - د هغه د ځوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا
خبره به هم هیرېږم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړه
لرلو - یو داسې زړه چې پکښې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردۍ
نه سپوایل څه نه وو -

زه صرف دا تپوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تماچې نه وټې
ګولۍ، د دغه څو ندرې انسان په سینه کښې سرې شوې -

بیا ولې یو تش د نامې پښتون را پاسېدو او د دې عظیم
پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ځپله لمن داغداره کړه -

د ګلاب غوندې انسانان هم ګني د داسې عمل لائق وي د ګلاب غوندې
پښتون سره هم ګني څوک داسې د کوکې او نفرت نه ډک سلوک
کوي ..... ؟

اوه ..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانه شته - ډېر داسې د
ناپوه پښتانه شته چې هغوئ د بد ګمانو او شکونو په څر سیلاب
کښې لاهو شي او د ګلاب غوندې د نېکو او خوا خوږو انسانانو
په وینو خپې منګولې سرې کړي -

نه پوهېږم چې دا لا کومه پښتو ده - دا لا کوم غیرت دے - زه
خو د داسې خونړو دے اقدام ته پښتو نشم ویلے زه خو د دغه
ظالمانو دې حرکت ته غیرت نشم ویلے - داسې قدم خو د پښتو او پښتون
د پاره پېغور دے - دا حرکت د بُزدلۍ او بې غیرتۍ یو ژوندے
ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وه ..... بني آدمان خو د دې
مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې د شمېر دي - نو د
یو انسان وژل خو د انسانیت وژل شول -

نه پوهېږم چې دا خلق ظالمان ، انسانان ولې وژني ؟
اے ناپوهو پښتنو انسانان مه وژنئ ..... انسان کور ډېر
په مشکله پېدا کېږي .... د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان
قربان شه - د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان ټوکے شه -

رونړو دغه عظیم انسان - دا د پاک زړه خاوند - دا د مینې
محبت او شرافت مجسمه ګلاب ،.... د تن نه څلور کاله اګاهو
یوه ورځ ..... د ماښام په څره کښې .... سترے ستومانه په تندو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تګ و قد مونو دَ ښارنه کورته داروان وُه - داسې معلومېده
لکه چې دَ ګلاب نن کورته ډېره تادي وه - خدائے خبر چې ځه
چل وه خونن دَ ګلاب زړهٔ ځه بې واره غوندي درزېده و - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وے چې ځومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او ځه وخت چې دَ کر کښې شهید
ته راورسېده و نو ...... درې دوې دوې اوشوې درې
ګولئ دَ تماچې دَ شپېلئ نه راووتې، او دَ ګلاب په سینه کښې
ښخې شوې ...... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب یو ځو لتې
اوټکولې - ګلاب یو ځو فریادونه اوکړل - او بیا ...... بیا دَ
مور نیازبین زوئے یوه سلګئ اووهله او د همېش دَ پاره
غلے شو - ...... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو ځو راوچلېده ل -
تول راغلل - وارهٔ - زاړهٔ ښځې اوسړي تول راغلل ......
په دغه شځو کښې یوه دَ ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کو نتې را روانه وه لکه چې دَ ملا
ټپر ئې مات شوے وي ...... او واقعي چې دَ ګلاب دَ مور دَ
ملا تیر دَ تماچې درې ګولو درې ځاینه چپ چور کړے وهٔ ....
مور راغله - خپل نیازبین زوئے ئې چې په وینو کښې ککړ
اولیده و نو ...... رونو هغه نقشه زهٔ نشم بیانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زهٔ دَ ګلاب دَمور د لېونتوب حالت پکښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بو کنوونکے لمحه
وه - ...... دَ ګلاب مور لکه دَ لېونو بې واره او بې اختیاره چغې

اوو هلې .... لويو ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هرچا ژړل

...... خو په ژړا څو چرې مړي نه دي ژوندي شوي - مور د

خپل زوئے، په وينو لړلے سر په خپل پښتون باندې ايښود لې وه -

او په ژړا کښې چې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځواني

مرګه ګلابه تا څو څه جرم نه ؤ کړے چې ظالمانو در له دومره

لويه سزا درکړه - تا څو چې څه ليدلي وو هغه دې په عدالت کښې

ويئيلي وو - چې څه دې ليدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو

د حقې وينا کښې دومره لويه سزا وي"......

رو ښو! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د ګلاب تور سرې

بچې چې او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي څلور کاله د ګلاب

د مرګ اوشول - په څلور کاله کښې په دې کور کښې بيا د چا په شونډو

خندا خوره نه شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب

د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې د پلار فرياد ونه او د

ګلاب د تور سرې آهونه سا ړه نه شول -

څو اے د ګلاب پاکې مورې او ښکې دې اوچې کړه - اے

د ګلاب نيا غليه پلاره فريادونه دې په قلار کړه - او اے

د ګلاب پښتنې تور سرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نه دے

..... بني آدم مړ کيږے شي خو انسان نشي مړ کيږے - ګلاب انسان

وه - يو داسې انسان چې چا د دنيا خلقو له - د دې کلي او ماحول خلقو

له د انسانيت سبق ورکړے دے - ګلاب پخپله يو مينه وه - يو

محبت وه يو خلوص وه، نو مينه او محبت چرې هم نه مري -

خلوص او شرافت هیڅ کله نه مري ......

. ښتورې دي هغه مینه ده چې د ګلاب په رنګ زامن ځي زیږولي دي. ښتوردي هغه پلاران چې د ګلاب غونچې زامن ځي لوئے کړي دي - ښتورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غونچې د خوږ انسان د ښښتن توب نوم ورپورې دے ..... او څکه خوږه دا وایم چې ګلاب ژوندے دے - هغه به ژوندے وي تر هغه وخته پورې چې تر څو پورې د دې کلي د دې علاقې په پښتون هم ژوندے وي - او اے شهیده ګلابه د شهادت داله په مرتبه دې مبارک شه زمونږ دا ایمان دے چې ته به خوا چېل خداے په خپلو رحمتونو کښې نغښتلي ځي - نو اے خداے بخښلیه ګلابه جنتونه دې مبارک شه -

---

دوه یاران

عَلَمه یو تر بل ځارېږئ ~

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګړۍ مېلمانهٔ دي هیچ پته نهٔ لګي چې ساعت له څهٔ شي ګړۍ له څهٔ شي - هیچا ته نهٔ ده معلومه چې زهٔ به تر څو پورې ژوندی یم او که نه - تر څو پورې څهٔ چې دا هم چا ته نهٔ ده معلومه چې زهٔ دا ساه، یو ځل په خوله او یا سږو نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو..... څومره بې اعتباره دې ژوند ؛ څنګه خو هوښیار نو

تپه کړې ده چې ~

عَلَمه یو تر بل ځارېږئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

نو را ځئ چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه لږه واخلو - را ځئ چې اوګورو چې دا د دنیا خلق تر څومره حده پورې دیو بل ته قربانېږي - څومره کسان دي چې زړونه یې د انسان او انسانیت په مینه کښې ناقلاره دي - څومره کسان دي چې د بل په غم غمژنه دي - او د بل سره په زړهٔ کښې مینه محبت او همدردي لري - په سلو کښې یو کس به ګڼي داسې وي، یه

ژړوکښې به یو کس ګنې داسې وي چې د هغه په ژړه کښې د هر چا
د پاره، د ټولو انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟
..... زما په خیال خو ناممکنه ده - زما په خیال خو ناشونې ده .....
نشته او نه زمونږ په ژړونو کښې مینه نشته، زمونږ په ژړونو
کښې همدردي نشته .... مونږ ده دوستي کوؤ، مونږ ده تعلق ساتو،
مونږ ده ورور ولي کوؤ، خو دا دغه دوستي، دغه ورور ولي او د
دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف په "مړ قربږه مړ وشبږه"
لوظونو باندې او شلیږي - دا دې دوستي مزے دومره کچه وي، چې
په ډیره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

دا احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... د ګلاب هغه غار
غار سینه او دا احمد هغه مات خټ به مې هیرنشي - او څنګه به مې
هیرشي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وه، نو احمد هم تر ېې څه
کم نه وه، دا احمد په ژلمي توب کښې هم د کوټي ابښودو ځاے
نه وه .... دا دواړه ژلمي همزولي وو، دواړه د دوه ویشتم کال
په څوکاټ قدمونه ابښودلي وو، دواړه د یو کلي وو، د یو کندي
وو، او دواړه یاران هم وو، .... شپه ورځې یو ځاے ګرځیدل -
یو ځاے کښیناستل او یو ځاے پاسیدل وو .... دواړه ښه دوستان
وو، ډیر نزدې دوستان ..... دا دغه ځوانو دوستانو په یو
کونتره جهګړه شوه، صرف په یو کونتره - احمد وے چې
زما په بنیره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په بنیره ناسته
وه ..... خبرې کړ مې شوې ..... او دغه کړې خبرې ګرځیدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد
دومره تاؤ وا خستو چې لاړو کورته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل
خوږ دوست، د چوتې یار، هغه چې شپه ورځې به یوځائے کښېدل،
د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګين غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب
لکه د کپور لندې او چوړ لېد و، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ او پړ پړېدو
.... لاړو احمد د یوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو .... د ګلاب مور
سرتوره را غله .... په ژوړے راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په
ژړا اشکولا را غلې، په ګلاب راپرېوتې د ګلاب ماشوم دور د
دنیا د حالاتو نه ناخبره د ګلاب سرته ولاړ وو - او په ماشومه خوله
ئې لالا لالا کول - ماشوم څۀ خبر وو چې لالا د کونترې په تش
کښې لاړو - د خپل دوست دلاسه ..... ارمان دے چې د غه وخت خو
دا مزکه چاؤدلے وے، ارمان دے چې د غه وخت خو د آسمان نه کانړې
ورېدلے وے، خو .... نۀ مزکه رو چاؤده، او نۀ د آسمان نه کانړې
او ورېدل خو په چا چا به مزکه چوي - په کومه کومه واقعه به
د آسمان نه کانړې ورېږي - دا کښې صرف ګلاب وو چې خپل دوست
د زړۀ په سر او وېشتو، نه ..... دا سې ډېر ګلابان احمد یانو د زړۀ په
سر وېشتلي دي او لا به ډېر احمدیان راپاسي او ډېر ګلابان به د
یوې کونترې د سره زاره وي .... نو څکه خو نۀ مزکه چرق
چوي او نۀ د آسمان نه کانړې ورېږي .... لاړو ګلاب د دنیا نه
تېر شو، ..... ځواني ئې خاورې ایرې شوه ..... مور هم ورله د واړۀ هغه
جوړه راوا خسته چې کومه به ګلاب د واده په بیانګ اچوله .... او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم هغه د وادهٔ کوله لُنګی ئې ورته په سرکړه چې په کوڅې باندې به

دهٔ دَ وادهٔ څهره تړله ..... دَ ګلاب مړے، لکه د وادهٔ د زلمي خاوُرو

ته او سپار لے شو ..... راځئ چې د ګلاب د غم داستان د لته پرېږدو

..... پرېږدئ چې د ګلاب مور لکه د لېونو د شیشې په څوب کېنې ګلاب

ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې دَ ګلاب خوېندې د دوړ په قبر څورې

ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوئے په قبر هره

ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړه وي او پرېږدئ چې د ګلاب

ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا د ینګټ غږ وي ..... ګورو

به چې ترڅو به د ګلاب مور په څوب کېنې ګلاب ګلاب چغې وهي. تر

څو به د ګلاب خوېندې د دوړ په قبر څورې ورې غوړېدلې وي

ترڅو به ئې پلار هره ورځ دَ زوئے د قبر دپاره نوې نوې څهرې

راوړي او ترڅو به د ګلاب ماشوم رور لالا لالا کوي - د مزکې مخ سوړ

دے هر قسم زخمونه دَ وخت سره سره پخپله څوله ورولي ......

راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو .... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل

خوږ دوست په وینو لړلے شوي وو چاڼې د څلورو روپو د کونس دپاره خپل

یار وژلے وُ - د غه قاتل احمد پولیس اونیوُ ......

...... لاړه مقدمه شروع شوه، د رنا ورځې قصه وه، په دریمه

پېشۍ کېنې احمد شیشن شو - او شیشن احمد ته د پهانسي فیصله

واوُروله - اوُ احمد د پهانسي په کوټه د ننه کړے شو .... د لویو

لویو فولادي تمبو شاته، کوم ځائے چې په انسان د دنیا باد هم نهٔ

لږي - په هغه ځان له کوټه کېنې زلمے احمد چې ایله شونډه ئې شنه

شوې وه، چې په سرئې لا د وادهٔ څهره نهٔ وه تړلې - چې لا په پالنګ

نهٔ وهٔ اودرېدلے - چې په ډولۍ پسې ئې چالا آلا نهٔ وې نارې کړې، هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بندیوان شو، د احمد مور هم د زوئے د څهرې لیدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم د زور د ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم د زوئے د وادهٔ خوشحالي لیدل غوښتل، خو هر څهٔ لاړل تالا ترغه شول، د شګو کوټنۍ د سترګو په رپ کښې ورانه شوه، ...... احمد په ژوندوني لاړو ..... پلار ئې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپیلونه ئې اوکړل - رحم درخواستونه ئې اوکړل، خو د ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو، او د پهانسۍ حکم په ځائے پاتې شو، ..... تاریخ مقرر شو، چې د راتلونکې میاشتې په څلورم تاریخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وهٔ چې اپیل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنیا د ژوند نه ئې توله توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه وهٔ، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د ګلاب څهره د یوې لحظې د پاره هم نهٔ هېرېده - او څنګه به هېرېده؟ ولې ګلاب کښې د احمد دوست نهٔ وهٔ، ..... دوست ئې وهٔ، یار ئې وهٔ، خو ..... د دې باوجود هم د ګلاب قاتل وهٔ ..... رو نو د پهانسۍ نه یوه ورځ اګاهو توله خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وهٔ .... او احمد؟ د احمد په وجود کښې ساه نهٔ وه، تک زیړ سکه کورکمان، غونډه سونډه توره بږیره ئې ساتلې وه، په لاس کښې ئې تسبې وې - څومره ښکلے

ښکارېدو ، احمد ! او ښکلے به ولې نهٔ ښکارېدو ، آخر ځوان وهٔ ،
زلمے وهٔ .... احمد د ټولو نه بخښنه او غوښته ، د هرچا نه ئې بخښنه
او غوښته ، او چې زغم ئې تمام شو ، نو سترګې ئې پټې کړې ،
آوازئې ورو شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه راواپس شول...
رونو زهٔ تاسو ته نشم وئيلے چې هغه شپه د احمد مور ، پلار او خوېندو
په کوم قيامت کښې تېره کړه ..... توبه خدايه توبه دشمن مې
دداسې شپې نه ساتي - نو مې مسلمان دداسې اوزنه ساتي د احمد
مور خو ټوله شپه سکه د لېونو وازه خوله اسمان ته نيولې وه ، دَ
احمد خوېندو خو ټوله شپه آسمان په سر راخستے وهٔ ، يقين
او کړئ رونو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے ....
خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي .. چې احمد
له څهٔ وخت د جېل عمله راغلې وي ، د شپې په چپه چپيا کښې ، چې
ټول عالَم په خوب اوده وهٔ ، چې په دغه وخت کښې دوئ
احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي ، نو چې دغه وخت به
د احمد څهٔ حال وهٔ ، چې دغه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته
کول ، چې د پهانسۍ په تخته به څه رنګ ولاړ دې - او چې څهٔ وخت
د پهانسۍ تختې د کړک سره مخ په ښکته تلې وي نو چې دغه
وخت به احمد څهٔ وئيلي وي ؟ ..... توبه خدايه توبه - يا الله
توبه - يا الله اُل اولاد مې دداسې ورځې نه اوساتې - نو مې مسلمان دَ
داسې وخت نه اوساتې - آمين - سحر په توره څرګه د احمد مړے کلي
ته راورسولے شو ، ..... څټ ئې مات وهٔ د اَحمد مور سور رومال دَ احمد

د ماتت څخه نه چاپېره کړو، زما په خیال چې دا د رومال ئې سور ساتلې وه،
چې د واده د شکرېزو په شپه به پرې احمد له څه کوته ترې - د
احمد مور هم زوئے ته د واده جوړه وړ غوښتوله او د واده توله
او ګنګه ئې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وه - په
مخ باندې ئې د زلمي توب ځښې نښانې څرګندې ښکارېدې -

روښ دا احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه
وخت څه کړې دي هغه نقشه زه تاسو ته نشم بیانولے - الله دې احمد
و بخښي ..... زه منم چې هغه قاتل وه، خو د انسان نه په غصه کښې
تل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې کلاب
هم و بخښي ځکه چې هغه شهید وه،

خو اے روښ! اے د ځوانئ په مینه مستو روښ - اے د
غفلت په خوب اوده روښ د خدائے خاطر او کړئ چې لږ ساړه څوړئ -
لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان وېشتل د انسان وجل که هر څو
انسان دي خو انجام ئې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه
دې الله تعالی هر مسلمان ساتي - - راشئ په دې خپلو زړونو
کښې مینه محبت راپیدا کړئ د انسان سره مینه او کړئ چې خدائے
در سره مینه او کړي چې دین او دنیا دواړه مو خائسته شي -

عالمه يو توسل زادېنزئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

ترېُور

د زړهٔ پرهرونه کهٔ په ژړا رغېږي شوي نو ما به د اوښکو په ځای په وينو ژړلي وې. دَ زړهٔ زخمونه کهٔ په ژړا جوړېږي شوي نو ما به په رتهو ژړلي وُو. خو دا زما د زړهٔ زخمونه چې زهٔ يې ناقلاره کړې يم. او دا پرهرونه چې زما دَ شونډو نه يې خندا راشوکولي دا زخمونه او دا پرهرونه نهٔ په ژړا رغېږي شي او نهٔ په انګولا.

تر څو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته. تر څو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مينه محبت نهٔ وي را پيدا شوي. تر څو پورې چې يو انسان بل انسان خپلې سينې ته نهٔ وي رانزدې کړي نو زمونږ په معاشره کښې قلارې نهٔ شي را پيدا کېدې. سکون نشي را پيدا کېدې. اطمينان نهٔ شي را پيدا کېدې او زما غوندې حساس طبيعت خاوندان به تل ناقلاره وي. تل به پرېشانه وي او تل به يې په سترګو کښې دَ غم او افسوس رنړې اوښکې ځلېږي. اې لويه خدايه دا انسان ولې داسې بې مينې شو. دَ انسان دَ زړهٔ نه هغه مينه او محبت ولې داسې ووتل. انسان ولې په حيواني خويونو کښې داسې راونغښتې شو. انسان خو لاړو حيوان شو بلکه په

ځني موقعو کښي څو انسان د حیوانیت درجې ته هم راپرېوتو

اې لویه خدایه دا به ترکومه پورې وي یو انسان د بل انسان
وینې څښي - ترکومې پورې به انسان د انسان په وینو خپل
لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرګ چارهٔ راکاږي ؟

اې لویه خدایه ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحیح انسان کړې -
چې ستا په دې ښکلې او رنګینه دنیا کښې سکون او اطمینان راپیدا
شي - چې دا ښکلې دنیا چې د بدرنګ والي او ګنده والي په لور په
تُندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قایمه پاتې شي - چې دا دنیا
ستا د مخلوق د پاره د دوزخ په ځای جنت شي هغه جنت چې هرڅوا
ته پکښې خوشحالي او اطمینان وي - چې هرڅوا ته پکښې مینه او
محبت وي - داسې دنیا چې یو انسان پکښې بل انسان خپلې سینې ته
رانژدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د ورور په سترګه اوګوري -
چې یو تربور په کښې بل تربور ته د تربور په سترګه نه بلکه د ورور
په سترګه اوګوري   تربور د زمونږه زور دے - تربور زمونږ
دشمن نه بلکه زمونږ مټې دي - تربور زمونږ دشمن نه بلکه
زمونږ ملاتړ دے - د یو نیکهٔ اولاد هم چرې د یو بل دشمن کېدے
شي - په وینه شریک هم د یو بل وینه توېولو ته تیارېدے شي -
خپله وینه هم څوک توېوي - د خپل ورور په مرګ هم کنې څوک چارهٔ
راکاږي - د خپل تربور سینه هم څوک په ګولو غارغار کوي
نه ... هیڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ نه مني چې یو ورور دې
راپاسي او بل ورور له دې په دې وجه په مرګ زور کړي چې معاشرې

هغه له د ترېور نوم ورکړے دے - يو رور دې د بل رور په سينه
کښې شپږ ګولۍ ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه رور د ترېور
په کرکجن نوم ياد کړے دے خو د دې دومره دليلونو باوجود
هم د دې دومره حقيقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې
ترېورته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې؟ ځکه چې ترېور مونږ
خپل ميراث خوره ګڼو - ترېور مونږ خپل سيال ګڼو - او پښتون
هر څه زغملے شي خو خپل ميراث خوره نشي زغملے - هر څه برداشت
کولے شي خو خپل سيال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ
نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے -
دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد
دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد
نه وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نه وے نو مونږ
به ترېورته د دشمن په سترګه نه کتل - ترېور به مونږ خپل رور
خور خوږے او خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقيقت
نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقيقت نه دې د سترګو پټولو عمل
ډېرې خوږې ورانې کړې - ډېرې تورسرې ئې کونډې کړې ډېر
ماشومان ئې يتيمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره
خوږې د کرکې او نفرت په دې تنور کښې ورتېږي - ځکه خو
ماله ژړا راځي -

د ډېرې مودې خبره نه ده - د کلونو خبره هم نه ده -
د دوو مياشتو خبره ده چې يوه ورځ چې د ماځيګر نمر په زېړېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې تمرخېل ځي د تاترې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندي تُندي ځي په قبلې روان وُه - مارغان او کارغان په بېړه خپلو خپلو جالوته په الوت وو الغاؤ تلغاؤ ئې جوړ کړے وُه - د مارغانو په دغه الغاؤ تلغاؤ کښې ملوک خان د جوارو د پټې نه د مېښې په لاس راووتو - په خولو کښې جب جُوب وُه - په تندې ئې لاس کېښنو تمر پرېوته ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څه چل وُه نن ملوک خان ډېر ستړے ستړے وُه - په درنو قدمونو د پټې نه راووتو - لاړو د لختې په غاړه کښېناستو، اودس چادر اندام ئې اوکړو - اوُ هم د جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نيت اوتړلو - خدائے خبر چې څه چل وو نو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په خبرو کښې داسې ورک وُه چې ډېر وخت ئې واخستو - او د مونځ نه پس ئې يوه لنډه شان دُعا اوکړه ... "خدايا ايمان مې نصيب کړې" لاس ئې په مخ راښکل او ښغ کورته راروان شو - خدائے خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوئے سبفور داسې ډېر په زړه راووريدو - لکه چې ډېره موده شوې وي چې خپل نيازبين زوئے ئې نۀ وي ليدلے - په زړه کښې ئې د سبفور سره خبرې کولې راروان وُه او چې د شهيد کنډاؤ نه را ووُرېدو نو ناګهانه د پوردل خان د تمانچې د نلۍ نه سرې ګولۍ که ... ي لمبې، اووتې او د ملوک خان په سينه کښې يخې شوې - ګولۍ يخې شوې او ملوک خان هم يخ شو - هيڅ ئې اونۀ وے - چغ ... ه ئې د خولې نه اونۀ وته صرف دومره قدرله ئې اووے

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان ښهٔ ځوان وهٔ - او دغه ښهٔ او ښیکلې ځوان د پوردل خان
ترېور وهٔ - ترېور! چې موږ ورته د بېړې بوږ وایو - ترېوړ چې
موږ ئې دشمن کڼو - د پښتو په لغت کښې ترېور د دشمن دويم نوم
دے - حالانکې د خدائے په ټینګ د انسانیت په ټینګ ترېور دشمن نهٔ
دے ورور دے - ترېور د بېړې بورنهٔ دے ملاتړ دے - ترېور د یو
نیکهٔ اولاد دے او دَ یو نیکهٔ وینه ئې په رګونو کښې تو پونه وهي -
خو د دې دومره نزدې تړون باوجود هم پوردل خان راپاسېده و
او خپل د ترهٔ زوے ئې شپږ دژه اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې
ملوک خان په دُکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې وې - د بده
چارو ئې منع کړے وهٔ - خبرې د پرې ښې وې خو کهٔ ملوک خان نهٔ
وے کړے - دا خبرې کهٔ بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خېر
وهٔ خو دَ ملوک خان دا حق نهٔ وُچې پوردل خان ته ئې دا خبرې کړے
وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان ترېور وُ - او د ترېور خبره
پوردل خان دومره په غصّه کړو چې خپله غصّه ئې دا سې اوویسته
چې د ترېور په سینه کښې ئې شپږ کولۍ سرې کړې -

دَ ملوک خان ماشوم زوئے دَ پلار دَ راتلو په طمعه کله کور
کله کوڅې ته تلو راتلو - نن دَ سپفور هم خپل پلار جوړې د بر
یادېده و - ځکه خو ئې داسې چې صبرئې کوله - خو ماشوم سپفور
نهٔ وهٔ خبر چې د هغهٔ پلار دَ ترېور ولۍ دَ سره زار شو - تېرما سختن
چې دَ ملوک خان مړے کورته راوړلے شو نو ماشوم سپفور دَ پلار لاره

ته په کتو کتو کښې اودهٔ شوے وهٔ خو په خوب کښې یې څې اوچې
اوچې سلګۍ وهلې ..... جوړې دغه پاک ماشوم په خوب کښې
دَ پلار د مرګ ټوله ننداره لیدله ځکه خو ئې په خوب کښې ژړل -
ځکه خو ئې په خوب کښې سلګۍ وهلې داسې سلګۍ چې د راویښیدو نه پس هم
په خندا بدلې نهٔ شوې - دَ سپفوړ ژوند یوه سلګۍ شوه داسې
سلګۍ چې ټول عمر به دَ دهٔ په ماشومو شونډو خوره وي - دَ
تربورولۍ سلګۍ - دَ کرکې او نفرت سلګۍ - دَ غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په موږ رحم اوکړي - الله پاک دې نهٔ
زموږ دَ زړونو نه بغض حسد او کینه اوباسي - چې دا دَ تربورولۍ
په ناولو جذبو کښې لتاړ شوے دنیا په موږ جنت شي - آمین

وړه بابا

(اسوېلے) دنیا د غمونو کور دے - او.... واقعي چې دنیا د غمونو کور دے، که دنیا د غمونو کور نهٔ وے نو نن به سپفوږ ماما داسې لېونے سپېلنے نهٔ گرځېدو، نن به سپفوږ ماما داسې څېرې گرېوان نهٔ گرځېدو، .... مال شته خو د سپفوږ ماما چاړې شلېدلے دي - دولت شته خو سپفوږ ماما لېونے سپېلنے گرځي - ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت گورے د هر مرض دارو نهٔ دي، دولت د هر مصیبت علاج نهٔ شي کولے - اے په دنیا مئینو روڼو راشئ دَ سپفوږ ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپفوږ ماما دَ قصې نه سبق واخلئ راشئ اوگورئ چې دولت د انسان نه غم نهٔ شي اخستے - صرف دولت انسان له خوشحالي نهٔ شي ورکولے، بعضې وخت په شته دولت کښې هم انسان لېونے شي، په شته جائېداد کښې هم انسان بربنډ شي، دخندا شي .... زهٔ تاسو څه نک پوټ کړم روڼو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووېم روڼو، چې راشئ! اے په دنیا مئینو دولت ته سجدې لگول پرېږدئ .... دولت ته جنگونو او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره ځېل ایمانونه مهٔ خرڅوئ - ځېل اخرت مهٔ خرابوئ د دولت د پاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ضمیرونه مړه ځخړي کوي، ځکه چې دولت هیڅ ثمین نهٔ دے، دولت هیڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر مصیبت ترې نشي اخستے. هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، کهٔ دولت او جایداد د هر څهٔ کولے شوے نو نن به ئې د سپفوړ ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه ایښودلي وُو، نن به ئې دَ سپفوړ ماما د دردمنو زړهٔ څهٔ درمان کړے وُه ..... څو مره لوئے غم غریب ته ورتوغاړه شوے دے - انسان ډېر سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفوړ ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپړې ته راړولے وے، یا ئې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے، چې د خپل زوئے سره دے هم د تور لحد تورو تیږو ته تلے وے، خو سپفوړ ماما نهٔ سرته تماچه رونیوه او نهٔ زړهٔ ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... ډېر خوږ دے. د مور پلار نه خوږ - د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، کهٔ خوږ نهٔ وے نو ...... یوه ورځ کوز ما ځیګر سپفوړ خان دَ ښتې نه ستړے ستومانه راغلو، .... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست - چې خدائے خیر زړهٔ ورته څهٔ اووے چې نیغ لاړو کوټې ته تماچه ئې راواخسته، په کټ کښې ئې ځان ته کېښوده، او دا ئې خیال وهٔ - چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډېره موده اوشوه چې صفا کړې ئې نهٔ ده، هسې نه چې زنګ شي .... سپفوړ خان غریب څهٔ خبر وهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفوړ ماشوم زوے شکوړ راغلو

..... [illegible] تماچه [illegible]

(c) ketabton.com: The Digital Library

چڅه کے هن؟» ..... «په دې به ډزې کوو بنه» ...... «لاکه چې زهٔ
په ډزې اوکړم» ...... نه پخې چې ته لوئے شې نو بيا به پرې
ډزې کوې بنه» «ناما لا اوس لاکه زهٔ پرې اوس ډزې کوم»
..... «درته وېم چې لوئے شې نو بيا به پرې ډزې کوې» ...

«هن هن مالا اوس لاکړه»

«درته وېم چې مډ کوه ورانے»

«نا زهٔ به پرې ډزې کوم»

«نهٔ منع کېږې؟ کهٔ ورانے کوې نو اوبه دلم»

او سپفور خان تماچه راواخسته، د هغه دا خيال وهٔ چې تښته
ده او د زوئے د ويرولو دپاره ئې هغه ته اونيوه. - او په دې کښې
ډز شو، .... ماشوم پرمخې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه
«وي بابا بيا به نهٔ کوم» .... ماشوم لکه د حلال کړې چرګ
په مزکه اولوغړېده و، مور ئې رامنډه کړه ..... او سپفور هم په
وينو لېت پېت زوئے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سينې ته ئې
رانږدې کړو، .... ماشوم په وارخطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل،
او په سترګو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... «بيا به
نهٔ کوم بابا، زما دې توبه وي بابا - پام چې بل ډز اونهٔ کړې
بابا» ..... او يوه سلګۍ ئې اووهله .... او ددغه سلګۍ سره
ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې يخ پخ شو. - مور ئې په مخ
راباندې کړې، د سر ويښته ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار
کړې - او سپفور خپل ماشوم زوئے هم هغه رنګ په سينې پورې

نیولے وہ .... حق حیران وہ چې دا څه وو او څه اوشو -
دا سې معلومیده چې لکه سپفور څکه ماشوم زوئے په سینې پورې
نیولے دے، چې دا خپله ساه دَ هغهٔ په وجود کښې دا خله کړي -
سپفور دا غوښتل چې زما د زړهٔ حرکت دې بند شي خو چې د شکور
ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي خو چې دَ سپفور د ښې رڼې او خوږې
خوګې سترګې بیا اوغړیږي - خو نهٔ د سپفور د زړهٔ حرکت
بند شو، او نهٔ د شکور ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو سر شو.... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نهٔ د شکور ښې رڼې او
خوږې خوږې سترګې بیا اوغړیدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړه مخه ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل
کړو، .... دَ سپفور خوله دَ شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه .... داسې ښکاریده چې لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وي، دَ خپل خوږ زوئے وینې، د خپل نیاز بین زوئے وینې
.... او د لته دَ سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو
سپړه کړیکه ئې اووهله - جامې ئې اوشکولې او لاړو په کوځه
اووتو .... سپفور لیونے شو نهٔ د شکور د جنازې نه خبر شو
نهٔ دَ شکور قبر له راغلو، نهٔ ئې شکور لحد ته کوز کړو او نهٔ
ئې په لحد کښې د شهید او نیاز بین زوئے مخ اوکتو، سپفور ماما
چې هغه لیونے دے، نو لا خدائے خبر چې ترڅو پورې به لیونے وي...
په لاړو کوڅو کښې به ګرځي - شلیدلے جامې سر تور سر- پښې ابله پښې

بالکل چپ خاموش، پېتې سترګې زوړند سر، لکه چې د څهٔ په تلاش کښې وي، لکه چې څهٔ لټوي.... اوُ! سپفور ماما د څهٔ په لټون کښې دے.... د سپفوړ مامانه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور، نیازبین شکور ماشومان څو ورکېږي، تل ورکېږي - او بیا را پیدا کېږي، .... خو اے بد قسمته سپفوړ ماما، شکور به پیدا نهٔ شي - شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي - نو ته څهٔ له زوړند سر او ټیټې سترګې کړې، ته ولې داسې سرو هلے بروهلے کړې - ترکومې پورې به کړې.... اے بد نصیبه سپفوړه - اے بد قسمته سپفوړه، زهٔ څهٔ اووایم چې ته څومره بد قسمته یې.... ستا لاسونه د خپل ماشوم زوے په وینو لړلي شوي دي؟ تا خپل نیازبین زوے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؟ څکه ته لېونے شوے؟ څکه ته داسې سرو هلے بروهلے کړې؟

اے روهي! اے پښتنو روهي! دا تاسو دومره بې احتیاطه ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه تاسو څهٔ جوړ کړې دي، چې هرچا به یو یو سسپار غاړې ته اچولے وي، چې هرچا به یو یو اود لڅونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې او ټوپک خاوند به کوڼ کوڼ په نخره وګرځي - د شرافت معیار ګڼې تماچه او ټوپک شو - د موټبرۍ معیار ګڼې وسله شوه،

مهٔ کوئ روهي بې ضرورته وسله مهٔ ګرځوئ - هیڅ ضرورت نشته چې هرڅوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره ځوانې دې ټوپکو

تما چو ورانې کړې - څومره تورسرې ئې کونډې کړې، څومره کلي ئې دکل کېدو نه اګاهو اوړزولي - نو اے دوسلو خاوندانو دخدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مهٔ کوئ - ځکه چې وسله ډېر بې اعتباره څیز دے -

او اے سپفور ماما خدائے دې ستا دې غمژپلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا پښونتوب په هغوتوب بدل کړي - د نیاد غمونو کور دے دلته غم شته - مصیبت شته - پرېشانې شته، او ددې غم. مصیبت او پرېشانۍ علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جائېداد - په عقل ستا د رنځ علاج ګران دے - هغه چا ټپه کړې ده چې -

ح

دخدائے په لوئے کرم به کښېږي
په عقل ګرانه ده زما دجانان مینه

اَحمد

(اسوېلې) احمده خدائے گواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو سېلاب دَ انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي۔ زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا غم دا خسټو وے نو ما به درنه څهٔ قدرې کم کړے وَهٔ ...... کهٔ زما وس کېدے نو ما به ستا دې پرهرپرهر زړهٔ له ټکور ورکړے وهٔ۔ ما به پرې ملهمونه او پټاځې ایښودلے وے۔ ما به ستا د زړهٔ دا سېرې سېرې سرېکې لبزې قلارې کړې وې ..... خوځهٔ اوکړم .... زهٔ هېڅ نشم کولے .... ځکه هغه سوزې چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه نوکېږي چې پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې د زړهٔ تسکین او آرام ئې چالوټلے وي .... تهٔ څو مره بد قسمته ئې احمده! ..... ستا په بد قسمتۍ خو ماله ژړا راځي ...... چې تهٔ ژاړې نو خدائے شته چې ما ته دا خیـل زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم۔ ...... ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما دَ شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې آفتاب ستا زوے دے .... زهٔ منم چې افتاب ستا د زړهٔ ټکړه وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمېدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

ستا مشرے زوۓ وهٔ ..... د ټولونه مشر ..... تا د آفتاب سره

څومره خوارۍ کړي وي - څومره ښوا خون دي ورسره کړے وهٔ

..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه پېټې لږ سپک شوے

وهٔ ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلو ماشومو څټو اخستي

وو ..... آفتاب د پروران وهٔ کنه ؟ د پرشوخ وهٔ کنه ؟ ....

تا به د هغهٔ نه همیشه سرټکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله

نه د هغهٔ شونډه شنه شوې وه ، نو ستا دَ ملا تیں مضبوط

شوے غوندې وو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غوندې محسوسولو

.... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوۓ وهٔ .... او مشرے زوۓ دَ

مور پلار دَ ملا تیں وي ..... خو نن ستا دَ ملا تیں مات شو، نن

تهٔ بیا خپلې متې کمزورې محسوسې .... ځکه چې آفتاب ستا دَ

سترګو تور آفتاب ...... دَ وخت نه اګاهو .... تهٔ غمونو او

مصیبتونو ته یو اځي پرېښودي .... لاړو آفتاب په ټول عمرې

خوارۍ دَ خوب اوده شو، او تا ته ئې یو نهٔ هېرېدونکے غم .... یو نهٔ

قلارېدونکے درد .... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو ..... احمدهٔ!

ستا غم کهٔ هر څو نه هېرېدونکے دے، خو دا غم به تهٔ هېره وې .....

ستا درد کهٔ هر څو نهٔ قلارېدونکے دے، خو دا درد به تهٔ په خپل

همت او په خپلې حوصلې قلاره وې ..... تهٔ به دې غم ته غاړه

غږدې ورځې .... تهٔ به دې درد له سینه په سینه ورځې .... تهٔ انسان

ئې .... تهٔ مسلمان ئې ..... انسان دَ هر مصیبت مقابله کولے شي ....

مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بدي ..... راځه زوره راځه .....

د آفتاب د قبر په خاورو اوښکې مه توېوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا
مه کوه ...... پرېږده چې دا ژلمے شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم
شهید د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان
ژوند تېر کړي .... دا پاسه .... راځه ...

رونړه! دا احمد زمونږ د کلي - زمونږ د چم کاونډیو زوے
زړو چکے کمزورے سړے دے ..... خو دې زړې زړوچکي انسان له
قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې ماندہ هډوکو کښې لویه
حوصله او لوئے زغم پروت دے .... د احمد د ژوند نور حالات به
پرېږدو - زاړهٔ واقعات او زاړهٔ حالات به نهٔ رایاده وو..... خو د
نن نه پنځلس ورځې اګاهو د دې احمد مشرے زوئے آفتاب سحر وختي
په سائیکل سور د کور نه خوشحاله خوشحاله مدکرو سره سکول ته
روان شو .... تر لس ورځې پورې په سکول کښې سبق رووېلو او ماسپښین
پاؤ باندې یو بجے د سکول نه چهټي شو ..... په سائیکل سور د
کلي په لور رادوان شو ..... د تېرې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے
کړے وهٔ ..... په خپل ترنګ کښې کور ته روان وهٔ ..... په خپل فکر
کښې د کور په لورې روان وهٔ ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب
په زړهٔ کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورځنګ وو ......
خدائے خبر چې دغه وخت له آفتاب په زړهٔ کښې څه کړل او څه ویل
..... خو چې د مېچني پهاټک ته ورنږدې شو ..... چې د خپل کلي او
کور نه لا ډېره لرې وهٔ ..... نو د مخې نه یو ټرک تکه داجل په
صورت د آفتاب مخې ته راغلو .... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حاله خبره و خبره و ..... نو دغه ځوړنې تهرک لکه دیو مست

هاتهي بيا د خپلو پايو د لاندې چخړې کړے وه ..... يو درز

اوشو او په دغه درز کښې يوه نرۍ غوندې کړيکه يوه ذړهٔ

بوګنوونکې غوندې کړيکه راپورته شوه .... څومره هيبت

وه په دغه کړيکه کښې څومره درد وه په دغه کړيکه کښې

..... توبه خدايه توبه ..... دغه کړيکې خو د ځواوُ شاموبود

خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو را منډې کړې او

چې آفتاب له راورسيدل ..... نو ماشوم شهيد په خاورو کښې

غړېدو .... په وينو کښې لت پت خپل خدائے ته رسيدلے و

..... د ماشوم آفتاب سر د ځوړنې تهرک پايو چخړې کړے

وه ..... هرچا دا نقشه اوکتله هرچا دا ذړهٔ بوګنوونکې ننداره

اوليده .... د هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل...

او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنيا او د دنيا د اوسېدونکو د حاله

بې خبره په خاورو کښې پروت دے ښکاريدو چې لکه مُسکے وه

تا به نهٔ وے چې آفتاب مړ دے .... تا به نهٔ وے چې آفتاب

يو بې پروا ډرائيور د خپل تهرک د پايو د لاندې چخړې کړے

دے ..... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب تهرک اووهلو

..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تور تا نه د تل

عمر د پاره جدا شو ..... پلار پښې آبله پښې را منډې کړې

..... او مور ..... ؟ د مور په ذړهٔ تياره راغله ..... مور بې هوشه

شوه ... مور دغه غم برداشت نهٔ کړے شو ... مور دغه سينه

آواز اوونهٔ زغملے شو .... مور بې هوشه، د ځان د حاله بې خبره
کوره پرته وه، او پلار سرتور سر او پښې ابله پښې د خپل زوے
د کټو د پاره په منډه را خلاص وُه .... دغو هغه نقشه ده چه نشم
بیانولے - د انسان زړهٔ د دغه نقشې د لیدو او اورېدو توان
نهٔ لري - لاړو د احمد د سترګو تور د ټول عمر د پاره جدا شو...
شهید خاورو ته او سپارلے شو.... مور ډېرې وېناګانې وکړې ....
ډېرې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مړي په ژړا چرې نهٔ دي
ژوندي شوي - د احمد د زړهٔ دنیا ورانه شوه، د آفتاب د
نور د زړهٔ دنیا ویجاړه شوه .... چا ویجاړه کړه؟ .... د ټرک
دیو دریوور لږې غونډې بې احتیاطۍ ..... د ټرک د دریوور
لږ غونډې غفلت یو کور وران کړو .... د یو پلار د ملا تیر ئې
مات کړو .... د یوې مور د زړهٔ په سرګینې ئې زخم جوړ کړو....
څومره کورونه د ټرکونو او لارو د دریوورانو وران کړل.... څومره
کلونه ئې اوړول ..... څومره کلي ئې د خاورو سره خاورې کړې
..... اے روغو ولې! .... دا ولې داسې کوئ .... دا ولې د زړونو
آزارونه اخلئ .... دا ولې میاندې بورې کوئ پلاران ژړوئ ....
دا ولې تورسرې کونډې کوئ .... دا ولې د تورسرو خونې ورانوئ...
مهٔ کوئ روغو مهٔ کوئ - اے د ټرکونو او بسونو خاوندانو د
خدائے خاطر اوکړئ .... لږ روشئ لږ په قلار شئ - داسې په هوا
مهٔ الوځئ .... د خپلې لږې غونډې فائدې د پاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئ .... داسې جرمونه چې د معاف کولو نهٔ دي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے د هغې تړک خاونده چې آفتاب دې دخپل تړک دلاندې څخړې
کړې وه .... ته څه خبر یې چې احمد بېګاه د باران سیلۍ او
طوفان دا هیبتناکه شپه دا ده دخپل زوئ په قبر په ژړا تېره
کړې ده .... ته څه خبر یې چې دده د زړه نه څومره فریادونه
ختلي دي ..... ته نه یې خبر چې د ده د زړه د تل نه را ختلو سوو
لوو فریادونو بېګاه د قبرستان مړي هم آرام ته نه دي پرېښودلي
بېني
..... احمد مجبور وه .... هغه په دې زول او طوفان کښې خپل نیاز
دے
آفتاب په دې لوېې څو شې بیابان او دېره کښې یوازې نه شو پرېښودې
..... نو ځکه څو په نیمه شپه کښې را غلے دے او د شهید زوئ په
قبر ولاړ دے څوړ وور پروت دے ..... نو اے د تړک خاونده ،
را شه لږ د احمد د زړه په برخه دو کښې او ګوره چې ستا لیږې غونډې
بې احتیاطۍ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړي دي .... زه دا
منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدیر
الله
کښې لیکلے شوې وو - څو اے د تړک ډرا پوره په دې دلیل به ته کښې د
په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا د
بې پروا هۍ تپوس کولے شي - الله تعالی به تا له دخپلو کړو سزا درکوي
او اے احمده را پاسه - را ځه چې کور ته لاړ شو مړي چرې په ژړا
نه دي ژوندي شوي - تا له دې خدائے صبر درکړي او ستا په زخمي
زخمي زړه دې الله دخپل فضل او مهربانۍ پټۍ کېږدي - آمین

ژوند

(اسوېلې) ..... سحر شي، ماسپښين شي، ماځيګر شي ماښام شي

دَ ژوند ګـــړۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي

او دَ ژوند ګـړۍ کمېږي - ژوند د خپل منزل په لور په تندۍ سره
روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي
دچا د ژوند ډېوه پخوا ګل شوې ده او دچا دَ ژوند ډېوه بس په سلګو
ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده .....
بس دَ باد يوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا يوه نرۍ غونډې چپه
به يې ګل کړي ..... او بيا ....؟ ددې آبادۍ او ودانۍ د نيا نه يې .....
د غمونو مصيبتونو او تکليفونو دَ دې د نيا نه به ..... ددې ښکلي ښائسته
او رنګينې د نيا نه به ..... دَ ګورستان هغه خوشې خوشيا ته ورسي..
د قبرستان هغه چُپې چُپيا ته ورسي ..... دوه لاس او دوه پښې به
د منونو منونو خاوُرې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بيا ....؟
بيا به د غه توره لحد کښې ..... بيا دَ مړو په د غه خپل خانه کښې .....
نهٔ څوک دَ فرياد اورېدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته
نهٔ څوک د تسلۍ شته او نهٔ څوک د داد ګيرنې .... زوے نشته چې د فرياد
سره را منډې کړي چې .... « ولې بابا... څهٔ تکليف دے در ته - سر
درله او منډم پښې درله او منډم » ..... لُور نشته چې د وې سره را منډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي چې .... "د خیر شه بابا - ولې بابا ... څه دي؟" ښځه نشته .....
مور نشته ..... خپل نشته - پردې نشته ..... یو ځان .... یو دَ لحد
تور تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زموږ د لارې مل .... عمل زموږ
د قبر ملګرے دے .... عمل زموږ د سختۍ او اسانۍ سبب دے .... عمل
به په موږ د لحد سختې اسانه وي .... تور تیپ لحد به رالره روښانه کوي
عمل به راته دَ لحد نه سړې سړو تهکې جوړه وي .... سوړ تنور به راته
تړې نه جوړه وي ..... او په دغه سړو تهکو به موږ تر قېږو
په دغه سوړ تنور کښې به موږ وریتېږو ..... ډېر سخت مقام
دے رورنو ډېر سخت .... دَ دویم ژوند ابتداء ډېره سخته ده ......
دَ ابدي ژوند د شروع کېدو مقام ډېر سخت دے ..... راځئ رورنو
چې هغه سختې ځان ته آسانې کړو .... راځئ رورنو چې دَ لحد سړې سړو تهکې
په سرو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیږې په رڼا کانو
بدلې کړو ..... راځئ ..... راځئ .... اے مسلمانانو چې سم مسلمانان
شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او یاسونه او د نفض یکینې
او حسد په ځائے .... د غوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوټې
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائے محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځائے الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!
چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسېدلے شي .... هغه مینه، چې
انسان پرې انسان خپلولے شي .... چې انسان پرې انسانیت خپلولے
شي .... هغه مینه چې د خدائے خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت دا تهول معراج ته

خپل کړو .... راځئ چې د مينې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه مقام راپيدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د ګلونو د څهرې په ځاے د انسانانو د ککو د نړے رنړے او پياکې پاکې او ښکلې څهرې شي .... ګلونه شي .... امېلونه شي .... د پاک ضمير د خاوند په جنازه .... د ګلونو د امېلونو ضرورت نشته .... د ميته ناک زړهٔ د خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څهرو ضرورت نشته ..... ځکه چې ګلونه د محبت د اوښکو سيالي نشي کولے .... ګلونه د عقيدت د اوښکو سيالي نشي کولے .... ګلونه د چا مېنې د اوښکو سيالي نشي کولے ... راځئ رونړو چې صحيح انسانان شو، چې انسانيت رابانديې سرهسکے شي ...... راځئ چې صحيح مسلمانان شو چې اسلام رابانديې سرهسکے شي .... راځئ چې سم مخلوق شو چې خداے پاک زموږ په تخليق وياړ اوکړي ..... داموږ د ځان نه څهٔ جوړکړي دي .... داموږ د ژوند په کوم لورې روان يو ..... داموږ د ګلګچونو ..... پچمونو او کندو کپرو په کومه لار روان يو ..... موږ په نامه انسانان د انسانيت نه څومره لرې شوي يو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره انوا شوي يو.... سمه لار موږ پېښې ده .... په کندو کپرو سر يو .... ښغه لاره موږ پېښې ده په کږو وږو روان يو..... آخر تر کومه به موږ دغسې تيکرې خورو.... تر کومه به موږ د حقيقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه .... اے ناپوهه انسانه ..... زموږ هر قدم موږ مرګ ته يو قدم ورنزدې کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنزدې کوي .... دا مزل به آخر يوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر يوه ورځ اووهلے شي ..... اوهر

کله چې منزل ختم شو... لار ختمه شوه نو بیا؟ ..... مخ په وروستو هیڅ
هم نشته.... مخ په شا هیڅ هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ ټکړه په کچه کچکړې
دوه نیم ګزه مزکه یو ژور ډېر ژور .... لکه کوے لحد .... دغه زمونږ کور
دے ..... دا ښکلې موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جائیدادونه
به شاته پاتې شي... په دغه تنګ تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نه
شي .... سره سپین به زمونږ په کار نه شي .... بلکه په ناجائزه ګټلے دولت
به زمونږ د پاره لړمانان شي .... د یتیم حق به راته خاماران شي ..... د
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسویلے به راته لوګے لوګے او تورې
تیرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه که ځان د قبر د لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه ګټه پرېږده، په شودو کښې اوبه اچول
پرېږده، ناجائز کاروبار پرېږده، ملاوټ پرېږده، غل بازاري پرېږده -
که ځان د قبر د لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانزدې کړه .... د یتیم په سر د مینې
همدردۍ او محبت لاس راکاږه .... دوئ او وېرېږئ د یتیم د ژړا نه
..... د یتیم د سترګو هره اوښکه کوړے طوفان دے ..... د یتیم د سترګو
هره اوښکه کوړے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسویلے به مو کوړے لوګے لوګے او
ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مه تړئ ..... په
دې نیمګړې دنیا دومره مه مئینېږئ .... د مرګ خیال د زړونو نه مه
اوباسئ .... مرګ؟ .... یو حقیقت دے ... مرګ؟ .... د هر ژوندي پیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسمت کښې لیکلې دے .... نو د داسې حقیقت نه سترګې پټول کښې هوښیارتیا

ده ؟ .... د داسې حقیقت نه بې پرواه کېدل کښې عقل‌مندي ده ؟ ......

نه! دې ته هوښیارتیا نشي وئیلې - دې ته عقل‌مندي نشي وئیلې

.... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او د دې

غفلت او د دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر ... ډېر ....

اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته

اوس هم صحیح مسلمان شوې نو مبارکه دې شه ..... اے خدایه!

ته انسان په صحیح معنو کښې انسان کړې .... اے خدایه ته مسلمان

په صحیح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنیا کښې

د ژوند په خوند پوهے شي - آمین

ه

سکر شي - ما سپنځین شي ما ځیګر شي ما سختن شي

د ژوند ګهرې کمبېزي ناګهانه به پوره شي

(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library